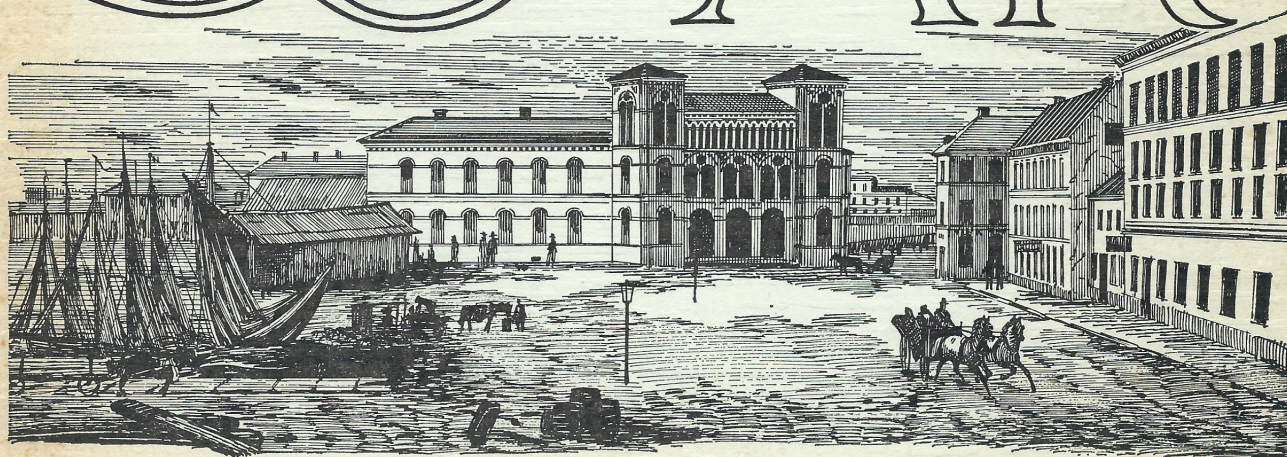

VIKA IDRETTSFORENING 50 1918 · 1968 ÅR

Forord

Komitéen for 50 års beretningen ble valgt på generalforsamlingen 28. april 1965 og har bestått av: Birger Kristoffersen, Knut Belsby, Rolf Gommæs, Hans Heli, Øystein Egelund, Rinaldo Eriksen, Per Hofmo, Rigmor Kristiansen, Bjørn Lange og Arne Meyer.

Rolf Gommæs har ikke fungert. I stedet har Lorang Hansen tatt hånd om fri-idrettsstoffet. Birger Kristoffersen ble valgt til komitéens formann. For øvrig har komitéen benyttet følgende medarbeidere: Armann Rolfsen og Kai Hole.

Mens komitéen for 30 års beretningen hadde store vansker med å skaffe stoff på grunn av at protokoller og opptegnelser fra de første årene var borte etter nazistenes overgrep under krigen, kunne komitéen for 50 års beretningen gå til «dekket bord», takket være det fyldige og velskrevne stoffet i 30 års beretningen og gode beretninger fra hovedstyret og gruppestyrene. Vanskeligheten var faktisk å vurdere hva en skulle ta med fra den tidligere beretning. Dette har ikke vært lett.

Mange vil sikkert hevde at komitéen burde ha laget en selvstendig beretning, uavhengig av det som sto i 30 års beretningen. Til det kan vi bare svare at jo mer vi gravde oss ned i stoffet fra forrige beretning, desto mer ble vi overbevist om at det var riktig å ta med mest mulig av dette. Årsaken er også at vi måtte la den historiske oversikt få en bred plass og at de betydelige idrettslige prestasjoner som ble oppnådd i årene før krigen, og under adskillige dårligere forhold enn dagens idrettsungdom kan tenke seg, måtte

ydes full honnør. Sist men ikke minst — en ny generasjon er kommet til.

Hvor mange av de eldre husker for øvrig det som sto i beretningen for 20 år tilbake?

Dessverre har sidetallet måtte begrenses på grunn av økonomien. Vi hadde ønsket at «Festskriftet» som vi har valgt å kalle det, kunne vært utvidet med mange flere sider.

Takket være en del hyggelige annonsører vil festskriftet kunne bære seg økonomisk. Vi ber medlemmene huske annonsørene.

Forsidetegningen er laget av Patrick Mathews. Vi syntes det er et godt og passende motiv tegneren har brukt. Han har for øvrig skjenket oss tegningen gratis. En del klisjeer er velvilligst utlånt oss av Storebrand og Idun, Norges Svømmeforbund, Oslo Kapsvømmingsklubb og Hjalmar Larsen. Journalist Leif Eriksen har vært behjelpelig med redigeringen av stoffet og Bechs Trykkeri har også denne gang ytet oss meget god service. Rudolf Arnesen skal også takkes for verdifull hjelp.

Så anbefaler vi festskriftet på det beste. Det vender seg til alle våre medlemmer: til barn, ungdom og til de eldre. Innholdet har et bud til oss alle. Vika Idrettsforening har gjort en selvstendig, sosial og kulturell innsats i disse 50 årene. Fra deltakelse i opposisjonen gjennom kamp og strid fram til delaktighet i ledelsen av den samlede norske idrett — det er den røde tråd i Vika Idrettsforenings historie. Det er også en kavalkade over fremragende idrettsmenn og -kvinner.

Oslo, 31. desember 1967.

*Knut Belsby, Øystein Egelund, Rino Eriksen,
Hans Heli, Per Hofmo, Rigmor Kristiansen,
Birger Kristoffersen, Bjørn Lange, Arne Meyer.*

Vestbanestasjonen — Sjøgaten.
I bakgrunnen Ruseløkken skole
som ble tatt i bruk i 1871.

Victoria Terrasse

Vika-patriotene følte det som et smertelig tap da Ruseløkken ble så totalt omformet. Det var innvarslet i 1870-årene, da et selskap som het «Algierkompaniet» kjøpte opp området ved Ruseløkkbakken.

Først ble bebyggelsen revet og basarene ble bygget i begynnelsen av 1880-årene, og så begynte oppførelsen av Victoria Terrasse etter arkitekt Thrap-Meyers tegninger.

Pipervika — «Bydelen vår»

Fjordstykket Viken, Gyljandi i sagatiden, gikk ennå i historisk tid mye lenger inn, nemlig til den nåværende Kjeld Stubs gate. Forstaden — bydelen Vika — fordanskingens «Pebberviigen», var eldre enn byanlegget 1624, som gjorde «Pebberviigen» til en forstad til Christiania. Det omfattet det spredt bebygde strøket fra og med forstaden «Grændsen» til Filipstad. I Viken skilte «Strandleiret» (Pebbervigsleret) bebyggelsen fra Holmen. Fra omkring 1820 ble også Ruseløkkbakken regnet med til Piperviken. — Navnet skriver seg fra at de militære musikantene, piperne, bodde der. Piperviken ble stukket i brann i 1658 sammen med de andre forstedene.

Mellom det egentlige Pipervika og Holmen, som Akers mek. Verksted ligger på nå, var terrenget under vann inntil den siste halvdel av 1700-tallet. Ennå langt

inn i 1800-årene var strøket som Vestbanestasjonen ligger på, en blautmyr.

Hele Sjøgaten med de store strekningene som lå utenfor, ble vunnet inn ved oppfylling etter 1830-årene. I 1845 var en kommet så langt at stranda mellom Bakkegata og Piperviksbakken var framkommelig for gående og kjørende ved en bru over Bislettbekken, og det ble begynt på et bryggeanlegg som ble ferdig 1849. Men først i midten av 1850-årene kom det vei fra Prestegata, som var den nederste delen av den nåværende Rosenkrantzgata, fram til brygga. I 1873 fulgte anlegget av Langbrygga (Pipervikens Langbrygge) og Thingvallabrygga, i 1887 Honnørbrygga osv. I 1935 ble utstikker C ferdig for de lokale fjordbåtene under sommertrafikken.

I 1856 var Akers mek. Verksted flyttet til Holmen. I 1870-årene kom Dram-

Trekk fra de sosiale og kulturelle forhold i Vika

De siste hundre år har forandret atskillig mer av forholdene omkring Piper-vika enn det bare å forkorte selve navnet.

Men vi kan trygt si at i de 50 årene som *Vika Idrettsforening* har bestått, har Vikastrøket gjennomgått en revolusjonerende forandring hva det ytre angår. Med de ytre forandringer ble det også muligheter for en forandring av hjemme-

ne, forholdene i hjemmene og menneskene seg imellom, — dette som man kaller de sosiale forholdene.

Vika er fremdeles preget av å være et dokkstrøk. Riktignok er «Røverborgene» falt i grus. Det var de husene som lå i skråningen ovenfor Ruseløkkveiens første 30 like numre. De kaltes også «Tunis og Algir». På deres tomter reiste konsul

mensbanen, i 1872 således «Vestbanegården», arkitekt stadskonduktør Georg A. Bull, og så ble det straks mer trafikk, som forårsaket en annen orden i strøket. Da ble også den høye husrekken langs Sjøgata bygd, som en skjerm mot rotet i Vika.

Den gamle bebyggelsen var delvis rassert før rivingen for det nye rådhuset begynte. Av riktig gamle hus sto tilbake Vinkelgt. 10—11, 18 b, Strandgt. 28, Bakkegt. 2 og 4. På hjørnet av Filosofgangen og Vinkelgata bodde Henrik Ibsen hos mor Sæther et par måneder i første halvdel av 1850, i en gård som også er blitt kalt «Ibsengården». Henrik Wergelands dikt «Mulig forvexling», 1845 på Rikshospitalet, er en fantasi over «Mor Sæther» en «klog kone», som var meget kjent i den tida. Hos mor Sæther leide også Theodor Abilgaard på denne tida. Her holdt også en tid lederne av Thraniterbevegelsen møtene sine.

«Pipervika har alltid hatt en egen charme.

At Vika er klassikeren blant forstedene og at den så ofte er blitt besunget og malt fra alle kanter, henger vel sammen med dens sentrale beliggenhet og naboskapet med Tivoli. Men mer kommer det nok av terrengets form, de krokete og bakkete gater, de lave hus som kjelent støttet seg

til hverandre. Vi liker nå engang bakker og kroker med hus og farger. Her er Vikagutten født, denne typiske representant for det brede, kjappe og saftige Oslohumør. Her han han gått og grublet over livets mange tilskikkelser i Filosofgangen og Mellomgata, her har han mangelnatt krysset seg hjem gjennom Vinkelgata og Bakkegata, og her har han svermet i menneskinn langs Strandgata før de store husene mot Sjøgata kom og stengte hans verden ute fra sjøen.

Utdrag av «Oslo Byleksikon»

Rimelige bad

Under en sterk storm høsten 1874 ble badehuset på Vippetangen betydelig ramponert, og badehuset i Filipstadbukten ble helt ødelagt.

På kommunens budsjett i 1875 ble derfor bevilget kr. 1 740,— til reparasjon av det første og kr. 8 000,— til gjenoppbygging av det siste. All bading på disse bad var gratis.

Mellomgaten som gikk vest-øst over Piperviksberget mellom Bakke- og Strandgaten. Maleri av A. Hjørnsing.

«Baadforeningen Pipervigen»
båtplass ved «Stranden» ved
nåværende Vestbanestasjon fram
til 1874 da den måtte flytte
til Filipstad.

Litt om de gamle badene våre

I 1899 ble Vippetangen bad revet, og da Kvindebadehuset ved Tyveholmen samtidig var så råttent at det måtte fjernes, ga bystyret den 25. mai 1900 en bevilgning på kr. 23.000,— til oppførelse av et nytt flytebad for kvinner «med kumbad og svømmebasin» i Filipstadbukta. Dette ble først revet i 1921 da utfyllingen av Filipstadbukta og de nye kaier fortrenget det. Den sam-

Petter Pettersen «Petersborg». En mer vestorientert åndsretning forandret navnet til Victoria Terrasse. Under siste krig ble dette navnet forbundet med tanken på kulturens laveste nivå og verste utskielser.

Om de sosiale forhold i disse Vikas utkantstrøk kan det trygt sies at de var slette.

Rådhuset har tatt en annen del av gamle byggs og rønners plass. Strøket omkring har fått moderne nybygg, som pynter opp. Men ennå lever Vika i skyggen av Stortingsgatas lette liv, med det luftige «Saras telt» og nærliggende strøk som ikke har mistet sitt preg fra «Kristiania-bohemens» og «Albertine»s tid.

De gamle Vika-boliger ga muligheter for elendige sosiale forhold. I Vika var det en tid mange leiligheter med utvendige svalganger og et-romsleiligheter med et halvt kjøkken til hver. Flere steder var det 3 familier om kjøkkenet, og en statistikk viste 14 leiligheter hvor 4 delte kjøkken. Det var dessuten 12 som ikke hadde noe kjøkken i det hele tatt.

Verst stilt var enke- og pikefamiliene, hvorav 9 pikefamilier etter en statistikk besto av 35 personer, altså med nesten 4 barn på hver pike.

Disse uhyggelige boligforhold og sosiale forhold ble ikke bare rettet på ved å rive de elendigste boliger. Man prøvde også med en ny boligtype, de såkalte arbeiderboliger.

Den ene er allerede forsvunnet og har gitt plass for Bøndernes Hus og Det nye teater, men den annen, Ruseløkkveien 60, i Vika forkortet til «Boligen», vil være kjent av mange Vika-medlemmer som nå er med på å kreve ennå bedre menneskeboliger.

Tingvallakaiaen er en levning fra den tiden i slutten av det 19. århundre da de økonomiske krisene sendte utvandrerstrømmer inn over havnebyene. Her ble det store muligheter for bondefangere rundt bryggene og de tilliggende strøk.

I nærheten lå Tyveholmsberget, hvor en revy- og vittighetsbladforfatter ga sine mest populære figurer tilholdssted. En av disse var Ka'l Olsen med familie.

Det er lettkjøpt å lage vitser på folks elendighet. Men den opplyste Vika-befolkning av i dag ville ikke ha funnet seg i et moderne «Vikingen»s harselas.

Henrik Wergeland, den sosiale reformatoriske dikter, har beskrevet arbeidsfolks dårlige vilkår i hans tids Vika. Brennevinet var billig og simpelt. Det ble brukt til å bløte hårde brødsalker i. Når man hadde fått i seg noen av disse til frokost, glemte man at det manglet smør. Smør var en luksusartikkel for Vikas arbeiderbefolkning. Karfolka i den tids Vika gikk til køys i de samme klær som de brukte på arbeidet. Helgedagsklær eksisterte ikke for mange av dem. Eilert Sundt har også belyst forholdene i Vika. Han tok bl. a. opp en statistikk over de bøker og aviser som fantes rundt i hjemmene. Det var ikke mye han fant.

Etter 50 års Vika Idrettsforening er ikke *Vikaposten* eneste trykksak i hjemmene.

me skjebne fikk badehuset for menn i Filipstadbukten på vestsiden av Tyveholmen (Holmens bad) som ble fortrengt av Renholdsverkets brygge i 1921.

Omkring århundreskiftet hadde byen tre private sjøbadehus, nemlig Studentbadet Sjølyst og militæretatsens badehus på Festningsstranda. Det militære badehus, som til dels ble drevet som fribad, ble fjernet i 1906 som følge av kommunens overtakelse av Festningsstranda. Det ble ersattet av et kommunalt bad ved Vippe-tangen, hvortil det på det ekstraordinære budsjett i 1907 ble bevilget kr. 7 050,—. Dessuten hadde svømmelærer Hasvold av formannskapet den 5. juli 1905 fått tillatelse til å oppføre et dame- og herrebadehus på kommunens grunn ved Filipstad. — Alle de nevnte badehus ble av folkevittigheten gitt andre navn.

halsbrekkende artistøvelser på sandhaugene som stadig fantes i Vika-strøket.

Friluftsbadene var også idrettssentrer. Man hadde Holmen bad, populært kalt «Luse-Holmen». Ved festningen lå Hjelpen og 5-øringen, som også var yndet oppholdssteder for barna som tidligere ikke hadde så store muligheter til å komme på landet i sommerferien. Man hadde ikke feriekolonier eller *Vika-leir på Håøya* til den tids Vika-barn. Det var et fåtall av Vika-ungdommen som fant veien til det *Hasvoldske bad*, som i de første tiår av dette århundre lå langs Filipstadstranden. *Fribadet* for kvinner som lå ved siden av «Holma Bad», var ikke stort, og ikke svært mye søkt.

Hestebadet, omtrent der hvor Schøyens bilverksteder holder til, var ganske annerledes populært. Der prestertes mye sirkusridning til og fra badet av Vika-gutter. Den spreke stuper, Strøm, som omkring den første verdenskrigs begynnelse ble Norgesmester i rette stup, hadde i sandhaugene trent de saltomortaler som han ennå som 76-åring kunne slå fra sviktbrettet i Torggata Bad.

Men noe ideelt treningssted for idrettsøvelser er ikke sandhauger. I enkelte gårdsrom satte ungguttene opp svingstang. En og annen trapes fantes også. Men ringer var det vanskelig å finne plass til i Vika-strøket.

Det var ikke de beste ytre muligheter for en idrettsforening i Vika den gang man begynte å organisere Vika I.F. Vika-ungdommen var ikke lett å holde på. Tross en nesten rørende kjærlighet til strøket forsvant den til sjøs eller på andre kanter av byen, hvor det like til forrige verdenskrig fantes plakater på vinduene «Leilighet ledig» eller «Værelse til leie».

I de første år av Vika Idrettsforenings levetid betød den ikke svært mye for strøket.

Til å begynne med var det bare mannlige medlemmer. Fotballspillet sto høyt i kurs, ved siden av innendørsidretten

boksing. Hver av disse idrettsgrener stilte sine særegne krav til utøverne.

Fotballspillerne skulle på trening utenfor Vika. De kom til fremmede folk og steder, og ville gjerne hevde seg på alle mulige måter. Garderobeforholdene var ofte svært enkle og det man hadde av klær og utstyr kom til å ligge synlig for hvem som helst. Dette førte med seg at gutta ville vise seg i rene, hele klær. Det skaffet hjemmene mye ekstraarbeid, delvis også utgifter, og kravene steg stadig til properhet, orden, penere og bedre utstyr. Deltakelse i kamper førte gutta vidt omkring. De mottok mange inntrykk og hadde mye å fortelle når de kom hjem.

Det samme var tilfelle med bokserne. De fikk andre vaner og førte med seg nye impulser til hjemmene.

Slik ble det også nye ting å tenke på da vinteridrettene bandy og hockey kom på programmet.

Før Vika I.F.s tid var det ikke alminnelig at Vikas befolkning kom på bena så svært tidlig søn- og helligdager. Før kirketid var det ikke, kanskje ofte helst omkring eller etter det klokkeslettet. Far var sliten etter arbeidet, mor ville også gjerne ligge og nyte hviledagen. De yngre hadde fartet til det ble sent på lørdagen. Og de yngste fikk holde fred og pent holde seg i ro. Kom det noen utenfor vinduet og plystret søndag formiddag, ble det som oftest til at han ruslet vekk med lang nese uten å ha fått svar fra de hvilende familier.

Idrettsgutta var tidligere på bena om søndags morgenen. De skulle på kamp eller trening.

I mange hjem ble dagsrytmen helt forandret i helgen, takket være *ånden fra Vika*. Folk kom seg tidligere opp, og mange kom dermed også mer ut i frisk luft i helgen. Dette har betydd meget for liv og helse i Vika-strøket.

De store propagandatog som AIF klarte å organisere, betød ikke lite for Vika-hjemmene. Barn og ungdom møtte fram

til disse mønstringer i enkle, stilige drakter. Det skulle ikke være en flekk på de nystrøkne, populære blå-hvite Vika-draktene.

I treningslokalene fikk gutta bad. Det førte med seg større krav til renslighet også i hjemmene.

Wergelandstidens arbeidsfolk ville ikke tro sine egne øyne om de i dag besøkte arbeiderhjem med Vika-medlemmer. Det sosiale nivå er blitt hevet ganske høyt.

En viktig forandring ble det da det etter megen motstand lyktes å organisere *kvinneidrett i Vika*. Den større sans for renslighet og orden som følger med svømmingen, har fulgt i de kvinnelige svømmeres spor. Vika-jentene har fått en klæskultur og en hjemmekultur som strøket kan være glad for. Ikke minst har dette satt sitt preg på hjemmefestlighetene.

Vikas foreningsfester har fått sitt preg av den ånd som Vika-jentene har hatt. *Jentenenes aften* i Vika skapte en kappelyst blant de vordende Vika-mødre og deres mammaer om hvem som kunne framtrylle de lekreste saker av pakkeinnhold. Smørbrødkulturen fikk en «bølgetopp i form-

kurven», som kunne stå som mønster med sine heldigste frambringelser. Siden vi holder oss til det moderne idrettsspråk som snakker om «treningskurver», la oss da heller ikke glemme de mange og skjønt og smakfullt arrangerte fruktkurver på Vika-festene.

Komitémøter og symøter i hjemmene har betydd mye for hjemmenes hygge, og

Bakkegaten sett fra Skolegaten i 1890-årene. Den første skole i Piperviken ble åpnet i 1806.

*Strandgaten sett fra Brygge-
gaten 1896.*

Tivoli og Klingenberg

Artistene fra det nære Tivoli og Klingengbergs grunn satte sitt preg på Vika. Gjennom «bakdøren» hadde Vika den letteste og nærmeste forbindelse med dette sitt livlige og brogede naboskap. Og opptredende artister fra nære og fjerne land søkte seg gjerne husrom i Vika under sine lengre eller kortere opphold i hovedstadens forlystelseliv. Der kom fargerike mennesker fra alle himmelstrøk — men det kan vel ikke helt forties at enkelte av disse opptredende og meget fargete artister i virkeligheten var født og oppvokset midt i Vika, og bare hadde sminket seg tilstrekkelig for anledningen. Slikt unngikk sjelden Vika-guttenes skarpe øyne, og om de ville, avslørte de sine landsmenn med kvikke tilrop. (Utdrag av «Piberne og Pigerne i Vika» utgitt av Storebrand og Idun.)

skapte en ny og bedre hjemmekultur. Og så flinke som jentene ble til å koke kaffe og til å få oppvasken fort unna! Det smittet på hjemmearbeidet. Idrettskameratene har ofte hatt felleshjem hos hverandre, noen ganger til byrde, men mest til glede for både foreldre og søsken. Det har brakt liv i diskusjonene. Det har vært snakket om mange emner som tidligere aldri ble drøftet i hjemmet. Mye moro har også fulgt med. De politiske ungdomsorganisasjoner, *Arbeiderpartiets Ungdomsfylking* og *Norges Kommunistiske Ungdomsforbund* har virket innenfor Vika og trukket andre problemer som henger sammen med det idrettslige, inn i Vikamedlemmenes interesseområde. Mange sosiale og økonomiske spørsmål er blitt drøftet.

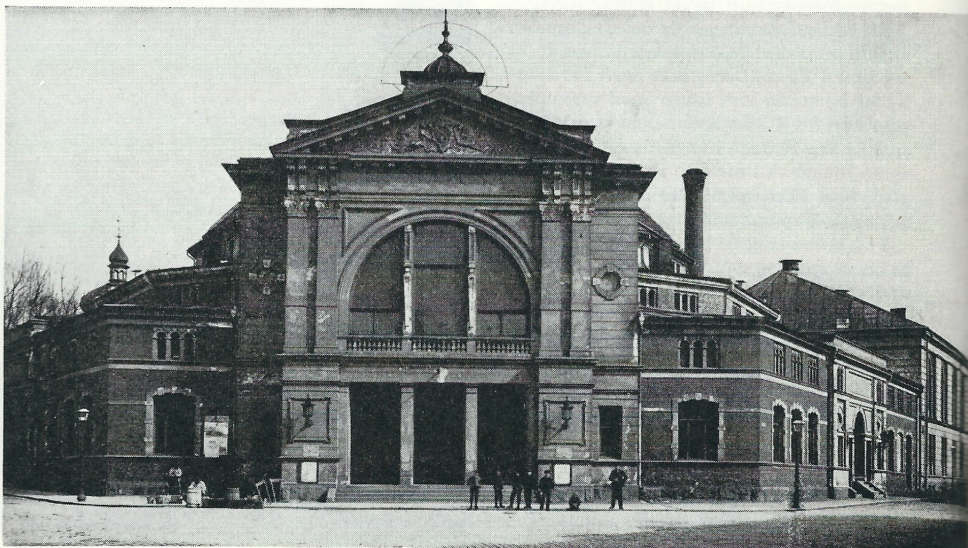
Der har vært holdt organisasjonskurser. Organisasjonsevnen og treningen i organisasjonsarbeid har blitt stilt på mange hårde prøver. De politiske kamper i Vika gikk ofte hårdere for seg enn kampene på idrettsstevnene.

Mange av Vikas medlemmer har lært mye og hatt stor nytte av organisasjons-

kurser de har deltatt i. Det ville føre for vidt å peke på alle ting som kan føres tilbake til Vika I.F. når det gjelder framskritt i sosiale forhold i dens virkeområde.

Når Vika nå møter fram til stevner og idrettsmønstringer i de blå-hvite draktene, så er gutter og piker, unggutter og jenter, og de mer tilårskomne medlemmer, representanter for en høy sosial kultur, fantastisk langt over nivået for 100 år siden og høyt over hva 1918 klarte å prestere. Denne høyere kultur er ikke bare en frukt av den bedrede høyere levestandard, de sosiale framskritt i sin alminnelighet og den bedrede Ruseløkka skole. Vika I.F. har gjort en selvstendig sosial innsats, og en samfunnsinnsats som ga seg så mange lysende utslag under krigen og okkupasjonen.

Vika-rekkene har vært stramme og godt ordnet. De har gitt inntrykk av skjønnhet, og har vært båret fram av en god ånd, — *Vika-ånden*. Det er en ånd til å hevde seg og være blant de første, som preger Vikas medlemmer. Den har gått i en tydelig god framadstrebbende retning.

Fotografi 1910 av Cirkus Verdenssteater, innerst på Tivolitomten, der Klingenberg kino nå ligger.

Vika Idrettsforening blir stiftet

Vika Idrettsforenings historie kan ganske sikkert skrives fra før 1918. Men i denne beretning må vi holde oss til det vi med sikkerhet vet om vår forenings tilblivelse. Dog skal vi streife noen forgjengere, men disse ligger så langt tilbake i tiden at det er ugjærlig å bygge videre på dem.

I det tidsrom fra den første beretningskomité ble nedsatt i 1932 for å framlegge en 15-års beretning og til den komité som ble nedsatt i 1946 for å utgi en 30-års beretning, er det gjort store anstrengelser for å komme til bunns i mange spørsmål som ville ha hatt stor historisk betydning for Vika Idrettsforening. — Men dette arbeid har ikke vært «kronet med hell».

Det foreligger i de papirer vi har fått samlet, en fortegnelse over «Bestyrelsen i Vika Idrætsforening stiftet 30. 8. 1901», og «Bestyrelsen for 1902», samt en skrivelse om Idrætsforeningen Ganger Rolf» stiftet 29. august 1903. — I denne skrivelse står oppnevnt stifterne og medlemmene, men ikke styret.

At det har eksistert 2 foreninger i Pipervika med de ovennevnte navn er uten tvil riktig, da navnene i «Bestyrelsen for Vika Idrætsforening 1901 og 02» går igjen i medlemsfortegnelsen til «Ganger Rolf» fra 1903.

Asbjørn Halvorsen, Engensgate, var nok den som var sjelen i stiftelsen av begge disse foreninger, da han er oppført som formann i 1901 og 02, og blant stifterne i 1903 av «Ganger Rolf».

Dette er også alt som kan trekkes fram av historien om idrettsorganisasjonen i Pipervika før 1918.

En kan vel med sikkerhet si at disse «dokumenter» er ekte, da det er klarlagt at de navn som er nevnt i dem, er kjente,

gamle Vika-gutter. Tross iherdig forsøk på å få disse menn «fram i dagens lys» har det ikke lyktes oss.

Mellom 1901 og opp til slutten av den første verdenskrig har det ikke vært mulig å oppspore noen andre idrettsorganisasjoner eller foreninger i Pipervika som har brukt vårt nåværende navn.

Man kan nok gå ut fra at det har vært flere lokale idrettsklubber eller stedsklubber i strøket før 1918, men disse var ikke idrettsklubber i ordets rette forstand. Det var mer «gutteklubber» som sparket fotball og drev annen idrett som kunne utføres på løkker og gårdsplasser.

Etter de opplysninger som foreligger er det tidligere enn 1918 gjort flere forsøk på å stifte en idrettsforening i strøket, som kunne samle all interessert idretts ungdom i en stor klubb, men først i januar 1918 skulle dette lykkes.

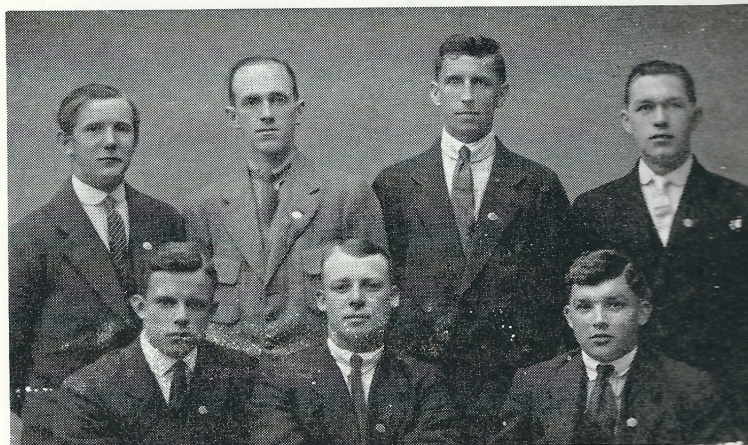
Versjonene omkring stiftelsen er mange. Noen protokoll eller referat fra stiftelsesmøtet foreligger ikke. Men flere av våre medlemmer kan med sikkerhet si at Vika Idrettsforening er stiftet i Wilsesgt. 1 den 26. januar 1918.

Henry Bakke, vår første formann, og Johan Palm, maerialforvalter fra 1918 til høsten 1920.

STYRET 1919–1920.

Stående fra v.: Thorleif Haakonsen, st.m., Fredrik Christensen (Mossen), st.m., Robert Larsen, materialforv., Ragnvald Olsen, form. — Sittende fra v.: Johan Palm, sekr., Axel Johansen, v.form., Marius Pedersen, kass. Ragnvald Olsen var formann fra februar 1919 til mai 1922 og Fr. Christensen fra mars 1924 til mars 1927.

*Tordenskjolds plass – Vika-
medlemmenes samlings- og møte-
sted fra 1918 til 1935.*

*Lauritz Bachmann fra Vika.
Stor fri-idrettsmann men først og
fremst filosof og livskunstner.*

Initiativet til dannelsen av Vika Idrettsforening må tilskrives i første rekke Ragnvald Olsen og Fredrik «Moss». Den siste er uten tvil Fredrik Christensen, populært kalt «Mossen», som i årene 1924—27 utførte et glimrende arbeid for foreningen.

Det første møte til stiftelse av foreningen foregikk i «Vestbanekafeen» i Engensgt. 7. Her var møtestedet for Vika ungdommen, og her ble således det første forsøk gjort.

I begynnelsen av januar 1918 var det blitt sammenkalt til et møte i denne kafé for å stifte en idrettsforening. Man valgte også et forløpig styre som skulle komme med forslag på lover og snarest innkalle til konstituerende generalforsamling.

På dette møte ble det sterkt framholdt at foreningen skulle hete «Torden», men noen endelig beslutning ble ikke tatt.

Det viste seg imidlertid at det der valgte styre ikke hadde den nødvendige interesse, da de ikke innkalte til noe nytt møte etter det man var blitt enige om. Det ble andre av møtedeltakerne som sammenkalte møtet i Wilsesgt. 1 den 26. januar.

Om det var flere enn de tidligere nevnte, Ragnvald Olsen og Fredrik Christensen, som var innbydere, er vanskelig å si. Det møtte i alt 20 gutter.

Til styret ble valgt: Formann Henry Bakke, viseform. Sverre Hansen, sekr. Waldemar Andersen, kasserer Ragnvald Olsen, materialforvalter Johan Palm og styremedlemmer Alf Larsen og Johan Lindstad.

Spørsmålet om foreningens navn var her i forgrunnen. Navnet «Torden», som hadde vært nevnt på det første møte, ble diskutert. Vi hadde den gang Torden-skjoldstatuen stående på plassen der Trygdekassens bygg nå ligger, — Torden-skjolds plass —, og det var selvsagt samlingsplassen for Vika-ungdommen inntil de kjørte støtten bort. — Det var vel nærmest for å hedre denne gamle sjøulv som til alle døgnets tider skuet ned på disse ungdommer og fulgte taus med i alle deres diskusjoner, at navnet «Torden» ble foreslått.

Det var viktigere grunner som avgjorde vårt nåværende navn. — Man hadde ikke den gang kommunale treningslokaler, men var henvist til skolens gymnastikksaler. — Når man valgte Vika Idrætsforening, var det for å framheve at det var en større «stedsklubb», og med det som bakgrunn hadde man lettere for å få leiet Ruseløkken skoles gymnastikksal som treningslokale.

Det ble også framlagt og vedtatt lover på møtet, men disse er det ikke mulig å beskrive da det ikke har lyktes oss å oppdrive noe eksemplar av dem, og heller ikke er de omtalt i noen av de papirer som er funnet.

Av idrettsgrener som skulle dyrkes, ble boksing og fri-idrett de første.

Treningen tok straks til i samme lokale som foreningen var stiftet, Wilsesgt. 1.

Det så ikke ut til å være mangel på rekrutter, — iallfall ikke for boksingens vedkommende, treningen var godt besøkt, og medlemstallet var ganske stort.

Det var økonomien som var det vanskeligste. De første medlemmer var ilagt en ekstrakontingent på 1 krone i 8 uker for å få kjøpt inn treningsmateriell. (Hvor stor den ordinære kontingent var, kan ikke sies.) Dette strakk ikke til, og mange var de måter man forsøkte å skaffe seg penger på, men få av dem brakte noe godt resultat.

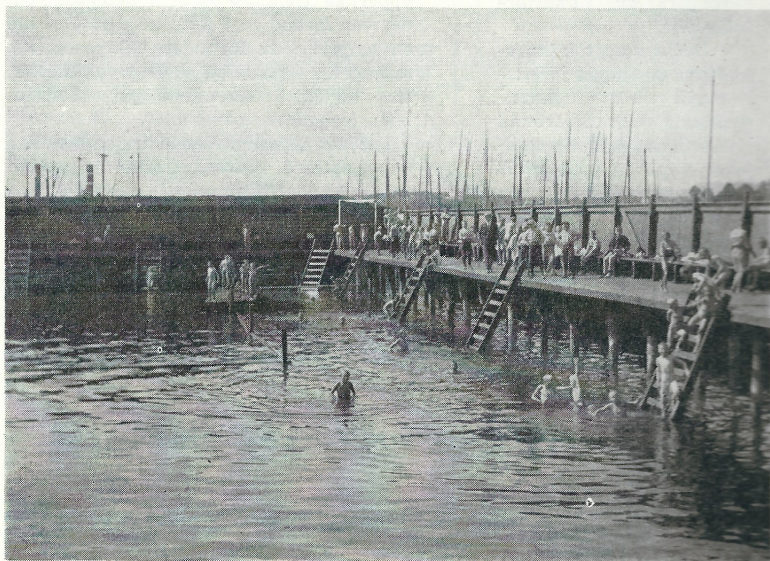
Boksetreningen ble holdt i gang til våren, men da kom også en tid som så faretruende ut for foreningens videre skjebne. En generalforsamling ble holdt i april 1918, men noe referat fra denne foreligger ikke. Det ble iallfall ikke foretatt noe viktig valg, og man må vel gå ut fra at det nærmest var en sammenkomst for å avslutte sesongen.

Våren var tiden da fri-idrettsesongen skulle begynne, men man kom ikke i gang. Det er mulig at økonomien ikke strakk til, men det kan også ha vært ledelsen som ikke maktet å samle medlemmene til trening.

Wilhelm Pedersen, formann fra okt. 1922 til mars 1924. Nedla et stort arbeid for foreningen fram til 1940. I 1946 fikk han foreningens æresdiplom.

Holmen bad, populært kalt «Luse Holmen».

Arbeidernes Idrettsforbund dannes

Den 8. og 9. juni 1924 holdt Arbeidernes Idrettsopposisjon sin 3. landskonferanse i Folkets Hus i Oslo. Her ble det besluttet å danne Arbeidernes Idrettsforbund. Stemmetallet var 55 for og 4 stemmer mot. Som formålsparagraf ble denne vedtatt:

«Forbundets formål er å samle arbeidernes idrettsforeninger i Norge og virke for den fysiske og åndelige kulturens vekst til gang for arbeiderklassen.»

Et forslag om helt brudd med Landsforbundet med en gang ble forkastet med 30 mot 17 stemmer. Det var altså adgang til å konkurrere i stevner som var arrangert av Landsforbundet.

Derimot vedtok landsmøtet at «ingen idrettsmann tilsluttet Arbeidernes Idrettsforbund kan delta i konkurranser sammen med streikebrytere eller folk som på annen måte har opptrådt provokatorisk mot arbeiderklassen».

Våren er noe for seg selv, — «den hører ungdommen til», sier man, sjøen og badelivet kan ha fristet medlemmene mer enn idrettsbanen. Svømmingen var riktignok ikke på foreningens program, men «Tjuve-Holmen», «Femøringen» og de andre friluftsbad vi hadde den tid, samlet nok en god del av Vika-gutta.

Det var en vanskelig tid, og det var de som mente at vi nå var «ferdig» for godt med idrettslag i Vika.

Men så var ikke tilfelle. — 95 prosent av medlemmene var gutter som hadde sitt hjem og også var oppvokst i Vika, og gamle Tordenskjold sviktet ikke guttene — selv om de hadde måttet svikte ham. Da høsten nærmet seg, — da badelivet ebbet ut og sjøen ikke lenger var så stille og varm, — samlet han dem om seg.

Styret arbeidet iherdig for å samle medlemmene, og en høstgeneralforsamling ble holdt, hvor man bl. a. besluttet å oppta svømming på programmet.

Treningsspørsmålet var ganske sikkert det viktigste man behandlet. Da tiden kom at man kunne begynne innendørs-treningen, hadde styret oppnådd å få leiet Ruseløkken skoles gymnastikksal.

Skolens gymnastikksaler var billige og ypperlige treningslokaler i den tid. Men det var forbud mot å bokse der. Det ble en omgåelse av forbudet, vaktposter ble satt ut for å passe på skolens vaktmester, som hadde de strengeste påbud om at bokseforbudet ble overholdt.

Det var tilfredsstillende frammøte til å begynne med. Det øket etter hvert som medlemmene fikk nyss om at det var anledning til å bokse i smug. Nye medlemmer strømmet til, og foreningen vokste jevnt og sikkert for hver uke som gikk.

Allerede tidlig samme høst ble to av Vika Idrettsforenings medlemmer, *Einar Gulbrandsen* og *Marius Pedersen*, sendt til et juniorstevne i boksing i Drammen, hvor de tok henholdsvis første og annen premie i sine respektive vekter. Det ble

disse to bokserne som brakte foreningen de første laurbær.

Det var naturlig at det ble stor jubel blant medlemmene da en allerede før foreningen var 1 år gammel kunne hevde seg så ypperlig i konkurransen. Det styrket foreningen innad, og interessen for foreningen øket sammen med medlems-tallet.

Deltakelsen på stevner fra vår forening var meget god i sesongen 1918—19, og bokserne hevdet seg meget godt.

Det idrettslige sto på et høyt nivå, kameratskapet og samarbeidet var utmerket. Men bak all glansen kjempet styret en bitter kamp mot fattigdommen. — Økonomien var elendig, medlemmene ble presset til det ytterste med direkte penge-gaver og premier, utlodningsgjenstander og annet ga penger til materiell og treningslokale.

Man holdt seg økonomisk såvidt «over vannet», og boksesesongen 1918—19 ble meget vellykket, sportslig sett.

Samtidig med boksetreningen på Ruse-løkken skole gikk en også inn for fri-idrettstrening. Interessen for denne idrett var ikke så stor. — De to som gikk i spissen her, var *Johan Palm* og *Lauritz Bachmann*. Det var riktignok bare disse to som nådde så langt at de deltok på stevner, men det gjorde de også med heder for foreningen, og etter avisene å dømme, var Johan Palm sommeren 1919 Norges beste lengdehopper. Palm satt også i styret fra stiftelsen og til høsten 1920, dels som materialforvalter og sist som fri-idrettsoppmann.

Man begynte også sommeren 1919 med svømmingen.

Det ble deltatt med noen juniorer i et par stevner. Disse oppnådde en del gode resultater, men man klarte ikke å «drive» avdelingen slik fram at den ble av noen større betydning.

Våren 1919 ble foreningen tilsluttet Svømmeforbundet og Fri-idrettsforbundet.

Arbeidernes Idrettsforbund dannes

Den 8. og 9. juni 1924 holdt Arbeidernes Idrettsopposisjon sin 3. landskonferanse i Folkets Hus i Oslo. Her ble det besluttet å danne Arbeidernes Idrettsforbund. Stemmetallet var 55 for og 4 stemmer mot. Som formålsparagraf ble denne vedtatt:

«Forbundets formål er å samle arbeidernes idrettsforeninger i Norge og virke for den fysiske og åndelige kulturens vekst til gang for arbeiderklassen.»

Et forslag om helt brudd med Landsforbundet med en gang ble forkastet med 30 mot 17 stemmer. Det var altså adgang til å konkurrere i stevner som var arrangert av Landsforbundet.

Derimot vedtok landsmøtet at «ingen idrettsmann tilsluttet Arbeidernes Idrettsforbund kan delta i konkurranser sammen med streikbrytere eller folk som på annen måte har opptrådt provokatorisk mot arbeiderklassen».

Våren er noe for seg selv, — «den hører ungdommen til», sier man, sjøen og badelivet kan ha fristet medlemmene mer enn idrettsbanen. Svømmingen var riktignok ikke på foreningens program, men «Tjuve-Holmen», «Femøringen» og de andre friluftsbad vi hadde den tid, samlet nok en god del av Vika-gutta.

Det var en vanskelig tid, og det var de som mente at vi nå var «ferdig» for godt med idrettslag i Vika.

Men så var ikke tilfelle. — 95 prosent av medlemmene var gutter som hadde sitt hjem og også var oppvokst i Vika, og gamle Tordenskjold sviktet ikke guttene — selv om de hadde måttet svikte ham. Da høsten nærmet seg, — da badelivet ebbet ut og sjøen ikke lenger var så stille og varm, — samlet han dem om seg.

Styret arbeidet iherdig for å samle medlemmene, og en høstgeneralforsamling ble holdt, hvor man bl. a. besluttet å oppta svømming på programmet.

Treningsspørsmålet var ganske sikkert det viktigste man behandlet. Da tiden kom at man kunne begynne innendørs-treningen, hadde styret oppnådd å få leiet Ruseløkken skoles gymnastikksal.

Skolens gymnastikksaler var billige og ypperlige treningslokaler i den tid. Men det var forbud mot å bokse der. Det ble en omgåelse av forbudet, vaktposter ble satt ut for å passe på skolens vaktmester, som hadde de strengeste påbud om at bokseforbudet ble overholdt.

Det var tilfredsstillende frammøte til å begynne med. Det øket etter hvert som medlemmene fikk nyss om at det var anledning til å bokse i smug. Nye medlemmer strømmet til, og foreningen vokste jevnt og sikkert for hver uke som gikk.

Allerede tidlig samme høst ble to av Vika Idrettsforenings medlemmer, *Einar Gulbrandsen* og *Marius Pedersen*, sendt til et juniorstevne i boksing i Drammen, hvor de tok henholdsvis første og annen premie i sine respektive vekter. Det ble

disse to bokserne som brakte foreningen de første laurbær.

Det var naturlig at det ble stor jubel blant medlemmene da en allerede før foreningen var 1 år gammel kunne hevde seg så ypperlig i konkurransen. Det styrket foreningen innad, og interessen for foreningen øket sammen med medlems-tallet.

Deltakelsen på stevner fra vår forening var meget god i sesongen 1918—19, og bokserne hevdet seg meget godt.

Det idrettslige sto på et høyt nivå, kameratskapet og samarbeidet var utmerket. Men bak all glansen kjempet styret en bitter kamp mot fattigdommen. — Økonomien var elendig, medlemmene ble presset til det ytterste med direkte penge-gaver og premier, utlodningsgjenstander og annet ga penger til materiell og treningslokale.

Man holdt seg økonomisk såvidt «over vannet», og boksesesongen 1918—19 ble meget vellykket, sportslig sett.

Samtidig med boksetreningen på Ruseløkken skole gikk en også inn for friidrettstrening. Interessen for denne idrett var ikke så stor. — De to som gikk i spissen her, var *Johan Palm* og *Lauritz Bachmann*. Det var riktignok bare disse to som nådde så langt at de deltok på stevner, men det gjorde de også med heder for foreningen, og etter avisene å dømme, var Johan Palm sommeren 1919 Norges beste lengdehopper. Palm satt også i styret fra stiftelsen og til høsten 1920, dels som materialforvalter og sist som friidrettsoppmann.

Man begynte også sommeren 1919 med svømmingen.

Det ble deltatt med noen juniorer i et par stevner. Disse oppnådde en del gode resultater, men man klarte ikke å «drive» avdelingen slik fram at den ble av noen større betydning.

Våren 1919 ble foreningen tilsluttet Svømmeforbundet og Fri-idrettsforbundet.

I april 1920 holdt foreningen halvårs-generalforsamling i Ruseløkken skoles gymnastikksal. Denne samlet ca. 80 medlemmer, og man behandlet bl. a. et forslag av styret om å utgi en medlemsavis. — Alle var enige om dette, og det beviser at foreningen hadde vokset seg så stor at det virkelig var et behov for et bindeledd. Majoriteten av medlemmene bodde i Vika, men det var en god del som også bodde utenfor.

På denne generalforsamling ble det også av formannen, Ragnvald Olsen, framsatt forslag om at fri-idrettsgruppen og svømmegruppen fikk sitt eget styre, med formann og sekretær.

Et forslag om å oppta sykkel på programmet, ble forkastet.

I januar 1921 stoppet boksetreningen. Kristiania skolestyre hadde nemlig sendt ut et sirkulære til skolene om at boksing i gymnastikklokalene var helt forbudt. Saken var omtalt i «Social-Demokraten» for 3. mars 1921, og det var den daværende skoleinspektør Schulstad som ville legge hindringer i veien for boksesportens utbredelse, og «da særlig blant skolebarn», som det het.

Man fikk ikke noe nytt lokale, og boksehansker ble utlånt til de aktive, som trent i portrom, gårdsrom og de steder det passet, og da fikk skolebarna full anledning til å se og lære! — Foreningen protesterte mot forbudet, og hevdet at barn under 16 år ikke hadde anledning til å delta på treningskvelder i boksing. Men forbudet ble selvfølgelig opprettholdt.

Foreningen lå i dødvannet sommeren 1921. Svømmingen og fri-idretten var praktisk talt forsvunnet, skjønt oppmenn for begge grupper ble valgt på generalforsamlingen i april. De få aktive vi hadde i disse idrettsgrener, søkte andre idrettslag, — «spesialforeninger», og vi ser bl. a. av et fri-idrettsreferat for sommeren 1921 at Johan Palm representerte en annen idrettsforening.

Man var ennå ikke kommet på tanken

om å oppta fotball på programmet. Denne idrett ville selvsagt ha samlet både unge og gamle, og kontakten mellom medlemmene hadde da om sommeren vært bedre enn den hadde vært hittil.

Sommeren 1921 skulle bli en merkepel i landets idrettsbevegelse.

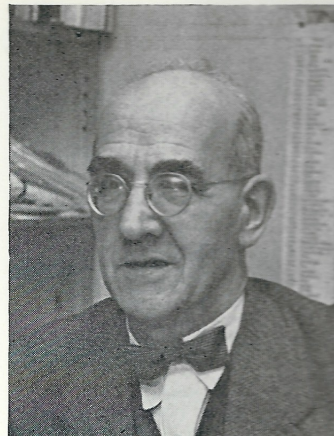
Allerede i 1920 hadde den sosialistiske ungdom i Kristiania tatt opp spørsmålet om å danne arbeideridrettslag, og 19. april 1920 ble det første lag stiftet, nemlig Idrettslaget Spartacus. Laget søkte om opptakelse i Norges Landsforbund for Idrett, men ble nektet opptakelse.

I etterkrigstidens store og mange arbeidskamper hadde flere foreninger i Norges Landsforbund for Idrett ikke vist seg politisk nøytrale. Under sporveisstreiken og storstreiken i 1921 ble «Samfunds-hjelpen» organisert, og flere store idrettsforeninger i og utenfor byen stilte seg til disposisjon for denne, uten at hverken Landsforbundet eller andre idrettsorganisasjoner protesterte. Man forsto da nødvendigheten og betydningen av en egen arbeideridrettsbevegelse. — De sosialistiske ungdomsorganisasjoner i byen tok 3. juni 1921 initiativet til å nedsette en «Arbeidernes idrettskomité» med Trygve Lie som formann og Olaf Thorsen som sekretær.

Den 28. mai 1922 ble Arbeidernes Idrettsopposisjon stiftet, og i styret var vår forening representert med vår daværende formann, Ragnvald Olsen, samt to som senere ble medlemmer, nemlig Olaf Thorsen og Rolf Hofmo.

Denne begivenheten ble fulgt på nært hold av Vika Idrettsforening, men først året etter — i 1922 — ble det for alvor tatt opp til behandling.

Etterkrigstidens arbeidsledighet, streiker og lockouter, satte selvsagt sitt preg på denne typiske arbeideridrettsforening. — Ragnvald Olsen sto fremdeles som formann og skjøttet sitt verv etter beste evne. Men økonomien ble verre og verre,

Rolf Hofmo

Født 1899, død 1966.

Rolf Hofmos innsats i norsk samfunnsliv er ganske enestående. Som ungdoms- og idrettsleder, som kulturpersonlighet, som politiker og administrator satte han varige merker etter seg.

Han tilhørte arbeiderbevegelsen helt fra barneårene, og gutten fra arbeiderstrøket på Grønerløkka husket alltid sin bakgrunn.

I sin mangfoldige virksomhet var han nok først og fremst fylt av alt som hadde med idrett og fysisk fostring å gjøre. Som skaperen av Arbeidernes Idrettsforbund og senere som sekretær og formann i dette forbund, ble han en selvskreven leder av utviklingen av idretten i vårt land før og etter krigen, da de to idrettsforbund gikk sammen.

Men hans sosiale syn ga seg også andre utslag: Helsesporten, idrett for handicappede og omsorgen for de i samfunnet som på en eller annen måte var falt mellom to stoler.

Umiddelbart etter at Vika Idrettsforening gikk inn i AIF ble Rolf Hofmo medlem hos oss. Vi hadde følelsen av at han straks ble en av våre, Vika-gutt med liv og sjel. Hans store interesse for klubbens ve og vel og for de idrettslige resultater tydet på det. Men interessen skyldtes kanskje først og fremst at Vika Idrettsforening gjenspeilet hans syn på hvordan idretten skulle organiseres. Han fant dette på så mange måter i vår forening: idrettslig kvalitet, idrettspolitisk linje, barne- og ungdomsidretten, kvinneidretten, opplysningsarbeidet og troen på idretten som ledd i å skape et bedre samfunn.

Vi var litt stolte over dette. Vi savner ham og tomrommet etter ham vil det bli vanskelig å fylle. Han var ett av de mennesker det ikke finnes maken til. Andre kan føre hans livsverk videre, men ingen kan gjøre det på samme måte som han.

Rolf Hofmo hadde kongens fortjenestemedalje i gull.

og foreningen kjempet en hard kamp for tilværelsen.

På generalforsamlingen 12. mai 1922 kom spørsmålet opp om å sende representanter til møtet for dannelsen av «Arbeidernes idrettsopposisjon». Det var stor interesse for spørsmålet, og man ble også enige om å sende representanter. Som representanter ble valgt: Wilhelm Pedersen, Marius Pedersen, Thorleif Bakke, Ragnvald Olsen og Bj. Edstrøm.

Det hadde lenge vært på tale — og også drøftet i de forskjellige gruppestyrer — å oppta fotball på programmet.

Det var inntil 1923 to fotballklubber i Vika, nemlig «Vika Ballklubb» og fotballklubben «Torden».

Endelig i juni 1923 ble det på et styremøte besluttet å innkalle disse to foreningers styrer til et møte for å drøfte en sammenslutning, eller en opptakelse av disse klubber, for derved å få en stor fotballgruppe innen Vika Idrettsforening. Det var nemlig mange av disse fotballklubbers medlemmer som også sto som medlem av Vika Idrettsforening.

Spørsmålet ble diskutert på flere fellesstyremøter, og den 7. september 1923 ble de tre styrer enige om et forslag.

Generalforsamlingen i Vika Idrettsforening 23. oktober ga sin tilslutning til forslaget, og fotballen var hermed opptatt på programmet.

Inn i Arbeidernes Idrettsforbund

På grunn av at alle våre arkivsaker ble borte under krigen har det vært et nesten håpløst arbeid å få en sammenhengende oversikt fra 1924 og utover. En har likevel gått på oppgaven med friskt mot, og ved hjelp av noen av de eldre medlemmer av foreningen, avisutklipp o. l. har det vært mulig å gi en noenlunde oversikt, selv om den på ingen måte gjør krav på å være fullstendig.

Det kan slås fast at innmeldelsen i AIF betydde en ny æra for Vika Idrettsforening. Som den typiske arbeiderklubb vi var, var det naturlig at en god del av foreningens medlemmer på den tid også var interessert i arbeiderbevegelsen og dens kamp for sine økonomiske kår. At vi dermed også fulgte med i Landsforbundets idrettspolitik, er selvsagt. Da stiftelsen av AIF var et faktum, viste også medlemmene i Vika hvor de tilhørte. Før AIF ble stiftet, fantes der en Arbeidernes idrettsopposisjon. Vika var dog ikke medlem av denne, og grunnen hertil var av ren økonomisk art, da opposisjonens arrangements var blokkert av Landsforbundet, og man risikerte således å bli økonomisk knekket. Det var på tale tidlig på året 1924 å gå ut av Landsforbundet, og saken ble behandlet på styremøte i mars, men ble utsatt, da man først ville ha med seg et boksearrangement som en regnet med ville gi et godt økonomisk utbytte.

Ved siden av Arbeidernes idrettsopposisjon hadde vi på vårparten 1924 «Kristiania og Omegns fotballiga». Den oppsto som en følge av at Norges Fotballforbund ikke opptok flere foreninger, og den fotballinteresserte ungdom ble utestengt fra offentlige konkurranser. Disse foreninger slo seg da sammen og dannet nevnte or-

ganisasjon. Vika Idrettsforening var blant de foreninger som ikke ble opptatt i Fotballforbundet, og spørsmålet om innmeldelse i «Ligaen» ble aktuelt. På et medlemsmøte 24. april 1924 ble saken behandlet, og styret fikk fullmakt til å melde foreningen inn hvis vi slapp å gå inn i Arbeidernes Idrettsopposisjon. Dette høres jo merkelig ut, men som før nevnt var det det økonomiske man tenkte på, og vi ble stående i Landsforbundet.

Mellom mars og oktober behandlet ikke foreningen noe angående utmeldelsen av Landsforbundet, men blant medlemmene var det stor diskusjon. Spørsmålet trengte seg fram, og man var klar over at forslag om utmeldelse av Landsforbundet ville komme. På generalforsamlingen i Idrettens Hus 22. oktober 1924 kom også forslaget, idet Marius Pedersen i et lengere innlegg redegjorde for stillingen innenfor landsforbundet og arbeidernes stilling overfor dette. Styret ga enstemmig sin tilslutning til forslaget, og av 38 tilstedeværende medlemmer stemte 37 for, mens en stemme var blank. Allerede den 11. november 1924 ble innmeldelsen sendt Arbeidernes Idrettsforbund, som var stiftet 9. juni samme år.

Merkelig nok ble et forslag fra Johs. Mortensen om å tilstille pressen en redegjørelse for hvorfor vi gikk inn i AIF ikke vedtatt. Denne redegjørelse hadde vært av interesse nå, fordi der intet er referert av debatten og intet av Marius Pedersens innlegg i tilslutning til forslaget.

I og med innmeldelsen i AIF fikk foreningen foruten idretten også andre oppgaver å arbeide med.

Såvel for oss som for andre foreninger som den gang gikk over, så det ikke sær-

Erling Hansen.
Formann fra juni 1927
til mars 1928.

Den første havnesvømming ble
arrangert i 1926.

Rudolf Arnesen.
Formann fra mars 1928 til mars
1929. Han var også den første
redaktør av Vika-Posten.
1931-33.

lig lyst ut. Den kraftige motstand og forakt mot AIF — ikke minst fra arbeiderne selv — skulle ikke styrke arbeideridrettsmennene i deres kamp for sine interesser. Borgerpressen skrev bl. a. at «i 1925 hadde folk glemt hva AIF var». Og mange ledende menn innen arbeiderbevegelsen var nok enige i dette, og ellers i mange andre uttalelser som falt fra den reaksjonære presse.

Det kan hende at det var denne motstand som brakte vind i seilene og som manet arbeiderungdommen til fortsatt kamp. Og hvem tenkte vel den gang at vi skulle få en slik tilslutning som foreningen fikk?

Takket være en aldri sviaktende ledelse, som var klar over hva de gikk inn for, slo arbeideridretten hurtig rot i Oslo.

I spissen for vår forening i 1924 sto Fredrik Christensen, «Mossen» som han populært ble kalt, — en politisk og idrettsinteressert kamerat, som i kraft av sin dyktighet ledet vår forening fram i de vanskelige årene.

På generalforsamlingen 11. mars 1925 kom forslag om gjenopprettelse av svømmeavdelingen, som var dødd bort mens vi sto i Landsforbundet. Det første svømmestevne i AIF ble holdt i Bislett Bad 2. mai 1925 og ble arrangert av AKK. Vi hadde her med en stab av unge svømmere.

Det er unødvendig å gå nærmere inn på våre arrangement, da disse er omtalt i egne beretninger. Det skal bare nevnes at disse arrangement ble et kraftig framstøt for arbeideridrettsbevegelsen i Oslo.

Dette år deltok også foreningen for første gang i 1. mai-toget og i forbundets propagandatog.

På generalforsamlingen 7. mars 1926 ble fri-idrettsavdelingen opprettet. Det ble dog bare med dette, da det viste seg å være liten interesse blant medlemmene for denne idrettsgren.

Av saker som var av betydning for arbeideridretten kan nevnes at det på generalforsamlingen 7. mars ble fremmet forslag av Olaf Thorsen om å sende en resolusjon til Oslo kommune om bygging av idrettshus på Dælingen idrettsplass, og videre at det skulle opprettes en idrettskrets for Oslo og omegn. Det første forslag ble vedtatt, men det annet — som vel var like viktig for idretsorganisasjonene — ble merkelig nok forkastet mot forslagsstillerens stemme.

I mai ble vi tilsluttet svømmekretsen og avholdt samme år vår første havnesvømming i forbindelse med en pokalkonkurranse for damer. I dette år feiret Røde Sportsinternasjonale (R.S.I.), som vi den gang sto tilsluttet, 5 års jubileum. Samme år ble Østkantstafetten arrangert for første gang, og her deltok vi med 2 lag.

Året 1926 brakte dog ikke noen større begivenheter innen foreningen på idrettens område.

Det var ting som var av langt større viktighet, nemlig at vår bevegelse var gjenstand for stor oppmerksomhet fra alle kanter, og da særlig fra Landsforbundet og de mindre radikale politikere innenfor arbeiderbevegelsen.

«Idrettsliv» og «Sportsmannen» offentliggjorde på høstparten en meddelelse om at det var begynt forhandlinger mellom AIF og Landsforbundet om sammenslutning, og at det snart var gått i «lås». Våre medlemmer tok skarp avstand fra en slik

Vårt klubblokale i Strandgaten
som vi fikk overlatt av Oslo
kommune i 1930.

tanke, og saken ble behandlet på medlemsmøte 18. desember, hvor der ble vedtatt en resolusjon som gikk ut på at vi ikke ønsket noen forbindelse med det borgerlige forbund, og krevde av forbundsstyret at de la saken fram for lagene.

Samme år, da de tre politiske partier, Det norske Arbeiderparti, Det Sosialdemokratiske Parti og Norges Kommunistiske Parti, hadde sammenkalt til samlingskongress, begynte også de forskjellige politiske oppfatninger å gjøre seg gjeldende innen foreningen og forbundet. I januar 1927 kom det til et lite sammenstøt på et medlemsmøte i Basarlokalet i Ruseløkkbasaren, hvor det framkom forslag om å sende representanter til «samlingskongressen», og det ble en voldsom debatt mellom de to politiske retninger.

I 1928 feiret vi 10-års jubileum, og fra sommeren 1927 ble det oppsatt program for forskjellige arrangement i forbindelse med jubileet. Blant disse arrangement var et større internasjonalt boksestevne 24.—26. november 1927, som skaffet styret en masse arbeid, grunnet de vanskelige lokalforhold og vår dårlige økonomi. Det var også den gangen kun Sportshallen som var brukelig til større boksearrangement, men den «Gule Fagen» skulle også ha internasjonalt stevne de samme dager, og de fikk selvfølgelig lokalet. Etter mange gjenvordigheter ble stevnet allikevel holdt i «Røde Mølle» i Tivolihaven (som på den tid ble benyttet som tennisbane) 25.—27. november med god utenlandsk deltakelse og med stor tilslutning fra publikums side, så stevnet ble både økonomisk og sportslig bra.

10-års jubileet ble feiret i Kafé Engbret 4. februar med en vellykket fest, hvortil var innbudt foruten forbundets daværende viseformann, Thorvald Olsen, også en representant fra R.S.I., herr Bergmann, som oppholdt seg i Oslo i anledning forberedelsene til den store Vinterspartakiade som skulle holdes i Oslo i mars. Det ble holdt flere taler, bl. a. av

Bergmann, som opplyste at R.S.I. skulle skjenke foreningen en fane til 10-års jubileet.

Økonomien i 1928 var elendig. Gjelden vokste foreningen nesten over hodet, og kravbrev ble behandlet på omtrent hvert eneste styremøte. I mai ble det satt i gang en større medlemsutlodning, og med denne og et fellesarrangement med Slemmestad I.F. på Slemmestad og havnesvømmingen, som samtlige brakte oss en del inntekter, ble vi kvitt mesteparten av gjelden. En basar i november styrket økonomien ytterligere, og med de boksestevner vi arrangerte i sesongen 1928—29, sto vi stort sett bra.

I november 1928 planla vi i samarbeid med AKK det første skolestevne for piker og gutter i svømming. Det ble holdt på Bislett bad mai 1929 med 100 deltakere.

Omtrent på samme tid begynte for alvor den kommunistiske opposisjon å gjøre seg gjeldende innen AIF. Til å begynne med var det forbundsstyret som ble angrepet for sitt forhold overfor R.S.I. og for samarbeidet med DNA. Men etter at kommunistene var satt utenfor ledelsen på landsmøtet i 1928, trengte de seg så meget mer fram i idrettslagene, og Vika Idrettsforening var gjenstand for den største oppmerksomhet fra opposisjonens side. Vi hadde da også en god del medlemmer som ikke delte flertallets oppfatning, og på alle medlemsmøter og generalforsamlinger som ble holdt, kom det til sammenstøt mellom forbundets tilhengere på den ene side og opposisjonens tilhengere på den annen side. Forbundets tilhengere var dog ikke mot en opposisjon, men man mente den burde være innenfor AIF, for gjennom forbundet å komme med vårt syn på bevegelsen, både nasjonalt og internasjonalt. Opposisjonen led alltid nederlag, men ofte så knepent at det var umulig å gjøre seg opp en mening om medlemmenes stilling overfor et så viktig spørsmål.

Under slike forhold måtte jo det rent

Oscar Eriksen.
Formann mars 1929—mars 1930.

Guttorm Olsen
Formann mars 1930—mars 1931.

Birger Kristoffersen.
Formann mars 1931–mai 1933.

idrettslige lide en del; man fikk på denne måten ikke arbeidsfred. Hva styret enn foretok seg, ble det kritisert, og medlemmene sto i et rent kampforhold til hverandre. Det utviklet seg til slutt slik at man måtte gå til eksklusjon av de medlemmer som opptrådte i strid med Landsmøtebeslutningen og forbundets lover.

Året 1930 ble et godt år, og man kunne nå samle seg mer om foreningens indre arbeid.

Av de ting som var av stor betydning for foreningens drift og fremgang, kan framheves klubblokalet og klubbavisen. På medlemsmøte den 29. november 1929 kom det forslag fra gutteavdelingen, ved dens formann, Guttorm Olsen, om å nedsette en komité på 3 mann til å undersøke mulighetene for utgivelsen av en månedlig trykt klubbavis. Forslaget fikk selvfølgelig tilslutning fra medlemmene, og komitéen fikk følgende sammensetning: Ansgar Johansen, Rudolf Arnesen, Johannes Mortensen og Arthur Christensen. Komitéen avga sin innstilling til styret i desember samme år. I februar 1930 kom første nr. av Vika-Posten, utgitt av den valgte komité. — Man hadde her oppnådd å få et bindeledd mellom medlemmene, som var av stor betydning, da vi på den

tid begynte å få en masse medlemmer utenfor vårt distrikt.

Det som i annen rekke skulle styrke foreningen, var klubblokalet. Under en basar i 1930 i et tidligere skomakerverksted i Strandgt. 20 kom man på den tanke å forsøke å leie dette til klubblokale. I februar ble lokalet overlatt oss av Oslo kommunale Leiegårdsstyre. Det var i en bedrøvelig forfatning, men ved medlemmenes iherdige arbeid lyktes det på kort tid å presentere det for medlemmene som «byens vakreste klubblokale».

At foreningen med sitt eget klubblokale ytterligere styrket sin framgang, er sikkert. Det egnet seg lite for klubbmøter og sammenkomster, men foreningens samtlige eiendeler, unntatt pokalene, fikk sin faste plass, og lettet styret og våre mange komitéer for en masse arbeid.

Økonomisk sett var dette år et av de beste i foreningens historie. På høstparten hadde vi et internasjonalt boksestevne og dessuten vår årlige basar, som begge ga et godt utbytte. Medlemstallet vokste betraktelig, og skaffet også foreningen større inntekter. Vi kvittet oss med en del gjeld vi hadde, og var så godt som gjeldfrie da året gikk ut.

Det var dog ennå ikke slutt på den politiske strid innen foreningen. Opposisjonen var fremdeles i virksomhet, og drev en iherdig agitasjon blant foreningens yngre medlemmer, som de til en viss grad også fikk påvirket. I august dro to av foreningens aktive svømmere på den kommunistiske opposisjons bekostning til Tyskland på et stevne som ikke var approbert av forbundet. På medlemsmøte i januar 1931 ble disse ekskludert. Men man var heller ikke da ferdig med opposisjonen. De som ennå sto igjen lovet sine ekskluderte kamerater at de fortsatt skulle kjempe for sin oppfatning innen foreningen og arbeide for at samtlige hittil ekskluderte skulle inn i AIF igjen.

Den store lockout fra april til september 1931 satte sitt preg på foreningen. Ca.

Fra en av våre hyggelurer i 1932.

60 % av de medlemmer som hadde arbeid var berørt av den, og med de som var arbeidsledige fra før, kunne vi nesten ha våre møter om formiddagen. Men så lenge vi hadde foreningen, var man tross alt ikke arbeidsledig, og et veldig arbeid ble utført i disse måneder..

Lockouten har ganske sikkert en stor del av skylden i stiftelsen av våre to nyeste idrettsgrener, fri-idretten og syklingen, idet man hele sommeren hadde anledning til å drive trening når som helst på dagen, og dermed kom også interessen. Interessen for syklingen ble så stor allerede på vårparten at man måtte velge en sakkyndig til å ta seg av den.

På generalforsamlingen 14. oktober opprettet man de to ovenfor nevnte idrettsgrupper, og fikk hermed 5 idrettsgrener.

Opplysningsarbeidet ble også opptatt i januar, foreløpig kun med foredragsaften en gang i uken på klubblokalet. Disse samlet stor interesse. På medlemsmøte 11. september ble en studiekomite nedsatt. Fra 1. oktober 1931 til januar 1932 hadde man i gang en studiesirkel i praktisk organisasjonsarbeid med tilslutning fra 34 av medlemmene.

I samme forbindelse tok hovedstyret opp spørsmålet om gruppestyrenes arbeidsområde med henblikk på å gjøre gruppestyrene mer selvstendige.

Av våre idrettsgrener sto svømmingen i høysetet. En voldsom framgang over hele linjen bidro til å øke interessen blant de aktive, og vi var stadig representert med størst antall deltakere på de mange stevner. — Fotballen gikk fremdeles tilbake. Tross de fotballinteresserte medlemmer med fotballstyret i spissen kjempet for lagets framgang, nyttet det ikke, og da sesongen var omme, måtte vi ned i B-klassen. — Boksingen hadde i sesongen 1930—31 ikke vært på topp. Vår trener, Einar Gulbrandsen, som da nylig var ansatt, beklaget seg sterkt over den dårlige interesse for treningen, og mente at

treningstiden var en god del skyld heri. Høstsesongen ble dog en av de bedre.

Sykkelidretten og fri-idretten begynte så smått å gjøre seg gjeldende, og man måtte stort sett være fornøyd med det idrettslige.

Vi hadde også dette år 2 representanter med i Arbeiderolympiaden, Solveig Olsen i svømming, og Kåre Larsen i boksing.

I propagandaøyemed deltok vi over alt hvor våre idrettsgrener var oppsatt. Under AIF's propagandauke arrangertes møte på «Tråkka», og i 1. mai- og propagandatoget mønstret vi den største og peneste tropp av samtlige lag.

Av arrangements var havnesvømmingen meget vellykket både sportslig og økonomisk. Et internasjonalt boksestevne var oppsatt for høsten, men lokalvansker forhindret oss i å arrangere det.

Medlemstallet hadde dette år steget kolossalt. Man oppga til Oslo-kretsen 460 ajourførte medlemmer av stort og smått.

Man kan i sannhet si — om vi idrettslig ikke akkurat var på toppen — at det organisatoriske hadde fått en bred og be-

Enighet

PROLOG AV OLAV ERIKSEN
til «Samlingsfesten» i 1946.

*Stormen har gått over land og by.
Herjet og rast og lagt øde.
Folket har lidt, men uten å kny
i sorg begravd sine døde.*

*Vi tenker med vemod
på de som gikk bort
som offer for kuler og granater.
Vi fylles av stolthet
for hva de fikk gjort
som sønner og som kamerater.*

*Da stormen stilet vi sto
på valen
og du, kamerat, var blant
oss som før.
Du stillet til start
for den store finalen
og seiret i vår favør.*

Forts. side 24.

*Styret ved 15 års jubileet.
Stående fra v.: 2. rekke: Ragnv.
Pettersen, Gustav Holmsen, Leif
Klevstul, Eilif Volan. 1. rekke:
Sverre Simonsen, Oskar Larsen,
Birger Kristoffersen og Kristian
Johansen.*

Og Vika, vårt lag, lik en skute
som stormen har ribbet for alt,
som likevel holdt sin rute
som var vår venn når det gjaldt.

Du var med i våre tanker
da bølgen slo over ditt dekk
Når kampen på de store banker
rev ror og kompasset vekk.

Vi Vikas gutter og jenter,
vi Vikas kvinner og menn,
om nederlag vi henter,
vi kommer, vi kommer igjen.

En innsats som måles
med klokke og band
er bra nok, men teller ei alt.
Til innsats for samhold,
med hjerte og hand
er bare de beste kalt.

Til vårt ideal er vi bundet
i kampen for menneskeverd.
For kultur og frihet og sunnhet
går Vika i all sin ferd.

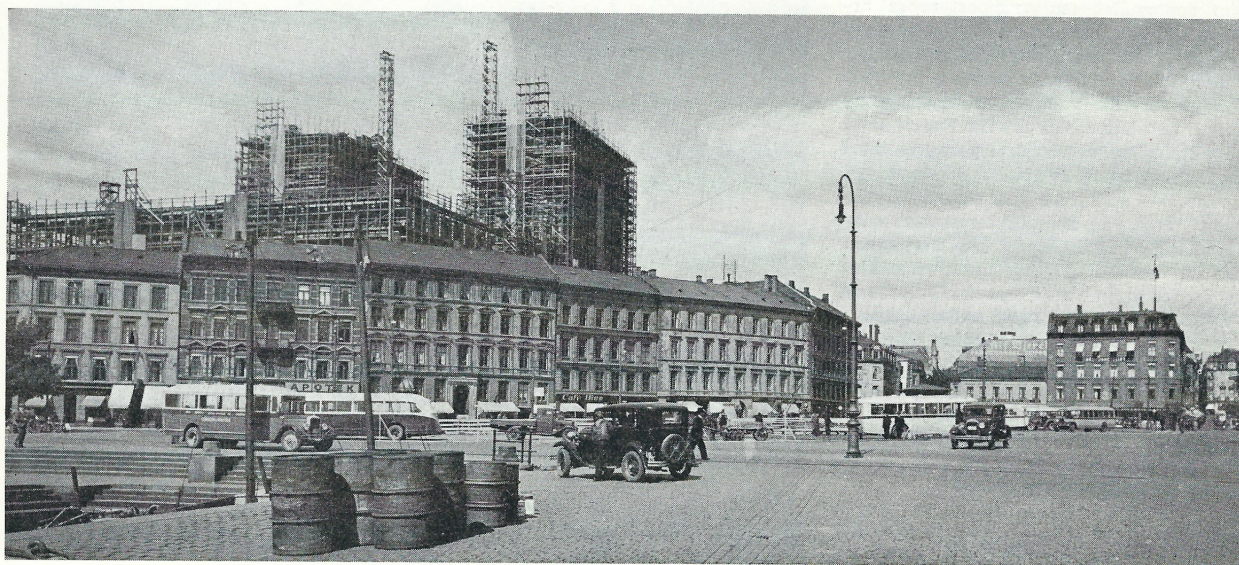
Med enighetens veldige styrke
til målet og seiren vi går.
Vær trofast mot idrett og yrke
då får vi vår folkevår.

Rådhuset reiser seg bak Sjøgaten
s husrekke. Grunnstenen til
Rådhuset ble lagt ned 4. sept.
1931. I mars 1936 begynte rivin-
gen og Sjøgaten var ikke mer.

tydelig plass, som styrket foreningen
innad.

Noe program for selve jubileumsåret
ble ikke oppsatt. Man søkte om et inter-
nasjonalt svømmestevne i februar 1933,
men p.g.a. at en annen forening lå mer
frampå, ble dette avlyst, og man hadde
således foreløpig bare 15-årsfesten som
det eneste planlagte arrangement. Denne

ble avholdt i mars 1933 i festsalen i Hånd-
verkeren. Denne fest ble omfattet med
stor interesse, og den nedsatte komité
nedla også et godt og fortjenstfullt ar-
beid. Det ble en fest som viste det høye
kulturelle nivå i Vika Idrettsforening, —
en fest i glede og begeistring for vår
forening.

Fra stedsklubb til storbyklubb 1933-1939

Ser vi på ovennevnte tidsrom av Vikas historie, må det sies at Vika allerede ved begynnelsen av 1930-årene hadde begynt sin utvikling fra stedsklubb til storbyklubb.

Rådhusets grunnsten var lagt ned, og etter hvert som arbeidet skred fram, forsvant mer og mer av Vikas sentrum, og til slutt falt selve Sjøgatas husrekker, som i mange år hadde ligget der som en kamuflasje for strøket innenfor.

Befolkningen ble spredt over hele byen, og arbeidet og kontakten med foreningen ble nok yngre etter hvert.

Et annet forhold som skaffet oss tilsig fra andre kanter av byen, var vår allsidige idrettslige virksomhet. Det er trolig at svømmingen har bidratt vesentlig, på grunn av at vi her fikk kontakt med barna i meget tidlig alder.

I 1933 var utviklingen i full gang, men kjernetroppene var ennå å finne ved «Tordenskjoldsstøtta», klubblokalet i Strandgata, og senere på Kafé Perfekt i Kjeld Stubsgate.

Det klubbens styre beskjeftiget seg med i disse årene fram til 1940, var foruten treningen, stevner i de forskjellige idrettsgrener, medlemsmøter og fester, samt prisverdige forsøk på ved utlodninger, basarer og markeder å sikre det økonomiske grunnlag for foreningen.

Selv om boksing og svømming var våre hovedidretter, vil vi likevel finne at friidrett, fotball, bandy og ishockey hadde sterk oppsving i deler av perioden.

Så lenge vi hadde klubblokalet i Strandgata, var studiearbeidet i gang, med det praktiske organisasjonsarbeid som grunnlag. Vi hadde også våre deltakere på AIF's studiekurs på Malmøya 1934.

Et spesielt stort arbeid ble nedlagt av

de forskjellige styrever med vår deltakelse i AIF's agitasjonsuker. Propagandatoget var ukens naturlige høydepunkt. Mange lovord er skrevet om vår deltakelse i propagandatoget. «Vika hadde en av togets vakreste tropper», eller «Vika hadde togets peneste tropp», har vært den vanlige kritikken. Det er i alle fall ingen tvil om at Vika var blant de aller fremste på dette felt for å skape propaganda og forståelse for idrettsbevegelsen.

Tiltak av kulturell art må også nevnes. I 1935 arrangertes festmatiné i Victoria kino. Nationaltheatret framviste Nordahl Griegs «Vår ære og vår makt», og Inga Bjørnsons barneteater spilte «Veslefrikk med fela» for de yngre. Vika-revyen i 1936 var også en fulltreffer.

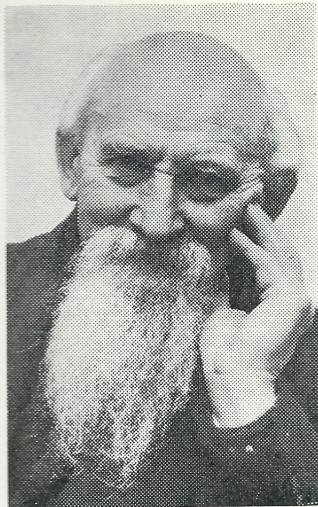
Den tiden som behandles, er også en rik idrettspolitisk tid, som Vikas medlemmer var sterkt interessert i. Vi hadde jo vår egen splittelse å stille med, og vi ville gjerne likvidere den. I begynnelsen av 1934 avholdt vi diskusjonsmøte om samlingsforhandlingene mellom Kampforbundet for Rød Sportsenhet og Arbeidernes

Hans Andersen.
Formann mai 1933-mai 1934.

I 1933 stilte vi 10 lag i Østkantstøtten. Det er yrende liv ved klubbhuset i Strandgt.

Olaf Thorsen

Født 1883, død 1967.

Det er vel få — om det i det hele tatt er noen — av Vika Idrettsforenings medlemmer som ikke på en eller annen måte hadde kontakt med Olaf Thorsen.

Gjennom sitt lange lærer- og idrettsliv kom han i forbindelse med titusener av barn — ungdom og eldre, og alltid var det oss andre han hadde noe å gi. Han var en ypperlig organisasjonsmann, kunne idretten som få andre, og var idrettsfunksjonær, tillitsmann og dommer i de fleste idrettsgrener. Gjennom 60 år arbeidet han for Oslo-idretten. Særlig var han interessert i idrettsarbeidet for de unge. Han

Forts. side 28.

Idrettsforbund, med Olaf Berntsen og Rolf Hofmo som innledere. Det var «Folkefrontens» tid, og da forbundsstyrets representanter, Trygve Lie og Rolf Hofmo, i april møtte til forhandlinger i Moskva, kom det i stand en avtale med Sovjet-Unionens idrettsorganisasjoner. Resultatet ble at arbeideridretten atter ble samlet i ett forbund, og det ble hilst med særlig glede i Vika Idrettsforening.

Men utviklingen gikk videre. Arbeideridrettsbevegelsen sammen med alle andre frie bevegelser var brutalt slått ned i Tyskland, der Hitlers nazistiske bevegelse var kommet til makten. Arbeidernes faglige Landsorganisasjons representantskap tok saken opp, og fattet vedtak om at ingen fagorganisert kunne delta i konkurranse med tyske idrettsmenn så lenge nazistene satt med makten. Vedtaket ble senere godkjent av Landsorganisasjonens kongress. Etter det som senere hendte, kunne det se ut som om dette var en kurant affære, men i 1934 var det ennå alt for mange som ikke var modne for et slikt vedtak. Det ble derfor en voldsom pressediskusjon, diskusjon mellom idrettsforbundene og diskusjon idrettsfolkene imellom. Med den store presse motstanderne av vedtaket hadde til sin rådighet, var Landsorganisasjonen og AIF utsatt for et veldig påkjør. AIF's landsmøte i juni slo fast at ingen arbeider måtte delta i Naziolympiaden, da dette strid mot hele arbeiderbevegelsens idéinnhold.

De skarpe sammenstøt mellom idrettsorganisasjonene førte til at Venstre regjeringen, som den gang satt ved roret, grep inn, og Sosialdepartementet nedsatte en komité for å undersøke statens forhold til de bestående idrettsorganisasjoner. Begge idrettsforbund og staten var representert i komitéen. Komitéens innstilling forelå i juni 1936, og den ble godtatt av Stortinget. Arbeidernes Idrettsforbund ble anerkjent av staten, fikk andel i statsbidraget, adgang til trening og arrangements på alle offentlige baner. Samar-

beidet med Det norske Arbeiderparti måtte opphøre, mens samarbeidet med Arbeidernes faglige Landsorganisasjon skulle fortsette. Begge idrettsforbund forblir selvstendige, men det skulle være anledning til — etter avtale — å arrangere samkonkurranser.

Idrettskomitéens innstilling ble sendt til uravstemning i alle klubber, og det var sterk debatt i lagene om innstillingen, — en debatt som oftest gikk på tvers av det som ellers var vanlig. Vika vedtok innstillingen med 36 mot 12 stemmer. Den 12. oktober var det avgjort at innstillingen var vedtatt i Arbeidernes Idrettsforbund.

Nå og fram til krigsutbruddet fikk vi det samarbeid som ble utviklet gjennom forlikstevnene. Vika arrangerte forlikstevne i svømming med pokalkonkurranse mellom Kristiania Kvindelige Svømmeklub og Vikas damegruppe. KKS vant med 44 mot 38 poeng.

Forlikssammeneftene gikk ikke alltid like knirkefritt. Det var mange gjensidige beskyldninger, som førte til feider i pressen. AIF tok alle disse forhold opp til behandling på sitt landsmøte.

Mot slutten av 1939 var man kommet så langt at det kom i gang forhandlinger mellom forbundene, og arbeidsutvalg ble nedsatt for å tilrettelegge sakene.

En idrettsbragd i vår historie var deltakelsen i Østkanstafetten 1933 med 10 lag, — en prestasjon som deltakerne og friidrettsstyret med Gustav Holmsen i spissen hadde all ære av. Prestasjonen ble gjentatt i 1934. Vi var også frampå og vant C-klassen i 1935 og 1936, og Vika hadde dermed vunnet C-klassen fem ganger på rad, og tok den oppsatte pokal til odel og eie.

Generalforsamlingen oktober 1935 nedsatte et gangutvalg bestående av John Sæther, Rolf Gommæs, Leif Andresen og Walter Eriksen. Etter initiativ av John Sæther og Walter Eriksen ble kappgangen gjennom Oslo iverksatt i 1936, og i de

første årene gjorde John Sæther og Birger Andreassen store bølger der. De to sistnevnte var AIF's representanter i Arbeiderolympiaden i Antwerpen 1937.

Fotballgruppen førte en noe tilbake-trukken tilværelse utover tredveårene, men den hadde et oppsving omkring 1937—38. Oppmannen Kåre Gulbrandsen ordnet opp med et lag som spilte så godt at det ble mester i C-klassen 1937. Ved 20-årsjubileet 1938 hadde vi innbudt våre gamle kampfeller, Jordal, Slemmestad og Spartacus til en dyst, hvor Spartacus gikk av med seiren.

På vårgeneralforsamlingen 1934 foreslo Rinaldo Eriksen og Kåre Gulbrandsen opprettet bandygruppe. Det ble vedtatt å nedsette en komité til å arbeide videre med saken. Valgt ble forslagsstillerne samt Ragnvald Pettersen. Høsten 1934 ble gruppa konstituert med Rinaldo Eriksen som oppmann. Den gjorde fra starten av en god innsats. Ved 20-årsjubileet var vi A-klubb i bandy, og vi arrangerte en firkanturnering på Bestunkilen. Gruppen tok seg også av ishockeyen, og Vikas lag hadde mange gode kamper mot de beste lag fra begge forbund, hvor de viste et spill fullt på høyde med de andre.

Vi hadde også en liten, men god sykkelgruppe, med Fredrik Kristiansen som oppmann og med Gunnar Simensen m. fl. som gode hjelpere. Det var en tid bra deltakelse i stevnene, og gruppen arrangerte i 1937 åpningsrittet i Oslo, som gikk knirkefritt.

Utenom det rent idrettslige må vi feste oppmerksomheten ved den sommerleir Vika hadde i Kragerø-skjærgården i 1936. Den var meget omtalt, og Rolf Gomnæs og Henrik Henriksen bør ha honnør for det arbeid som her ble nedlagt.

Allerede 1932 var det på tale å danne et eldre lag, men den nedsatte komité kom visstnok ikke fram til noe resultat. Berger Andresen tok opp spørsmålet igjen i 1934 og 3. mars 1935 ble gruppen stiftet med Karl Karlsen som første formann. Gamle-

kara hadde et godt old-boyslag i fotball, hvor de gamle «stjerner» viste sine kunster.

Det er gjort mange turer opp gjennom årene, men vi nevner en av dem, og det var turen til Gøteborgspelen i 1935, hvor 40 aktive og passive var med.

Styret har også gått inn for å skape en oppmuntring mellom slagene, og det er nedlagt meget arbeid med tilstelninger, årstester og juletreffester, som har gjort stor lykke. Barneavdelingen har også sin store andel i det arbeid som her er utført, 15-årsfesten ble holdt i Håndverkerens festsal, og 20-årsfesten i Folkets Hus, store sal.

Spørsmålet om samlingssted har vært aktuelt etter at medlemsstokken ble spredt av begivenhetenes utvikling. Lokalet i Strandgata gjorde trass sine åpenbare mangler, sin tjeneste. Vi flyttet fra Strandgata da gården ble revet, og fikk kontor i Folketeatret, senere flyttet vi til Dronningensgt. Nedleggelsen av Restaurant Torvstevnet ga en god sjanse i 1939 til å skape et nytt klubblokale med store ofre, men krigen satte et punktum for det hele.

Vika har gjennom årene som seg hør og bør interessert seg for kretsens og forbundets arbeid, og mange av våre medlemmer har gjort sin jobb der. I 1939 ble Øystein Egelund satt inn som første tillitsmann i Oslo Arbeideridrettskrets, — en meget ansvarsfull stilling.

Forbundet hadde landsmøte i 1935 og 1939. I 1935 representerte Gustav Fredriksen, Øystein Egelund og Hans Andersen vår forening. På dette landsmøte møtte representanter både fra Den Røde Sportsinternasjonale og Den Sosialistiske Arbeideridrettsinternasjonale.

Osmund Brønnum ble valgt som 1. varamann til AIF's forbundsstyre.

Ved landsmøtet i 1939 var våre representanter Øystein Egelund og Osmund Brønnum. Øystein ble valgt inn i forretningsutvalget og Brønnum ble varamann.

Øystein Egelund.
Formann mai 1934—mai 1935 og
fra juni 1945—okt. 1945.

Eilif Volan.
Formann okt. 1936—okt. 1937.

Walter Eriksen.
Formann okt. 1937—mai 1939.

tok initiativet til utallige stevner for skolebarn i fri-idrett, svømming, ski og skøyter, og var instruktør i mange år i turn, boksing og fri-idrett. Det var i Arbeidernes Skøyteklubb og Vika Idrettsforening han hadde sitt medlemskap innen idretten. Vi tror Vika Idrettsforening var noe av et hjertebarn for ham. Han var alltid levende opptatt av hva som skjedde hos oss, enten det var på idrettsarenaen, i organisasjonsarbeidet eller på annen måte. Som lærer på Ruseløkka skole ivret han for å få barna og de unge med i organisert idrettsarbeid.

Olaf Thorsen var en del av foreningen vår. Alltid hyggelig, og oppmerksom. Mange av våre idrettsutøvere har grunn til å takke ham for kloke og gode råd, og vi andre fordi vi fikk anledning til å møte et så rikt utrustet menneske med så mange gode egenskaper.

Olaf Thorsen skulle ikke få oppleve vårt 50 års jubileum, noe han gledet seg til. Men han vil være hos oss i tankene nå og i framtiden.

Olaf Thorsen hadde kongens fortjenestemedalje i gull.

Årene 1933 til 1939 er gått over i historien. Det var mange ganger hardt å nå fram. Den store arbeidsløshetskrise rammet arbeiderungdommen med hele sin kraft. Vanskelighetene var store, og ofte måtte vi skrangle oss igjennom. Men både Vika Idrettsforening og vårt forbund, Ar-

beidernes Idrettsforbund, arbeidet ikke bare for idretten for idrettens skyld, men vi arbeidet gjennom idretten for et bedre samfunn. Det var det som gjorde AIF-tiden til en rik vekstperiode i Vika Idrettsforening som ingen vanskelighet kunne stanse.

Mot samling av idretten

Året 1939 skulle bli et merkeår i mer enn én forstand. Truende krigsskyer hadde samlet seg over verden, og i september måned fikk man innledningen til den annen verdenskrig.

På idrettens område skulle det også skje noe ekstra, idet en fikk den første føling med det som skulle gi støtet til en samling av Norges Landsforbund for Idrett og Arbeidernes Idrettsforbund.

Som vanlig satte Vika en spiss på barnetoget 1. mai, og klubben gjorde stor lykke med sine mange deltakere i de blåhvite drakter.

Vårgeneralforsamlingen valgte Rino Eriksen til formann, og han satte seg i sving med velkjent energi. Hans første mål var å skaffe foreningen eget klubblokale, og det lyktes også, men først etter store vanskeligheter. Rino så en dag en annonse i avisen om at det var et lokale til leie, og var straks ute og fikk leiet det. Det ble flyttesjau. Medlemmene ble mobilisert, og i nattens mulm og mørke flyttet Vika fra Dronningensgt. ned til Torggata 24, — det gamle «Torvstevnet», som nå skulle huse en kulturorganisasjon i stedet for en ølsjapp. Lokalet var første-klasses, — stort, lyst og luftig, et riktig ønskested for et klubblokale. Dessverre skulle det vise seg at anskaffelsen av klubblokalet ble et betydelig økonomisk løft for foreningen. En hadde ikke mange midler å sette inn for det nødvendige innredningsarbeid og betaling av leie, og da også frammøtet fra medlemmenes side var dårlig, så styret seg nødsaget til å sette i gang en innsamling for å kunne holde det gående.

Som nevnt foran skulle året bli et historisk år når det gjaldt idretten, idet

AIF's landsmøte 8.—11. juni gjorde vedtak om at:

«Landsmøtet tiltrer Stortingets beslutning av 14. juli 1936 og bemyndiger det kommende forbundsstyre til å fortsette arbeidet med å utbygge idrettsforliket i den hensikt å skape det best mulige samarbeid med Norges Landsforbund for Idrett på basis av en fordragelig og demokratisk ånd blant idrettsungdommen i Norge.»

Vedtaket ble sendt Sosialdepartementet og Norges Landsforbund for Idrett, og begge forbund oppnevnte representanter til en forhandlingskomité. Etter en rekke møter kom en fram til det såkalte «For-slag av 4. mars 1940», som ble revidert en del ved forhandlinger 5. august 1940 mellom forhandlere fra AIF og Norges Fotballforbund. I flere møter i begynnelsen av september samme år kom en endelig den 13. september fram til et forslag som begge parter kunne akseptere, og interimstyret for det nye Norges Idrettsforbund ble nedsatt. Den 22. nov. kom imidlertid konstituerende statsråd Aksel Stangs forordning, som resulterte i en protest fra det nedsatte interimstyre. Protesten ble mangfoldiggjort og senere trykt illegalt og sendt til idrettslag og idrettsorganisasjoner over hele landet, og idrettsfronten var et faktum.

Den 8. april innkalte styret til medlemsmøte. Samlingsspørsmålet var satt opp på dagsordenen. Forretningsføreren i Oslo AIK, Oscar Olsen, innledet, og det ble en stormende debatt som først skulle ta sin slutt ved 12-tiden om natten. Det kan være av interesse å nevne at da en endelig kom fram til votering ved 12-tiden, ble spørsmålet om å gi sin anbe-

Vika Idrettsforenings hedersmerke

30-års festen i Håndver- keren 24. januar 1948:

Wilhelm Pedersen
Ansgar Johansen
Arne Trondsen
Erling Johansen
(Maren)
Kåre Larsen
Rinaldo Eriksen
Øystein Egelund
Edith Johnsen (Palm)
Erling Lundberg

25 års jubileet til Dame- gruppen i Grotten

30. sept. 1950:
Elsa Andresen
Åse Larsen
Åse Arnhjell (Olsen)
Ragna Mikkelsen
(Kobbel)

1951: Olaf Abell

35 års festen i Oslo Sjø- mannsforening

31. jan. 1953:
Hartmann Johnsen
Arthur Larsen
Birger Kristoffersen
Harding Larsen
Olaf Thorsen
Ragnvald Petersen

Forts. neste side.

Dameavd. 30 år og Vikagubbens 20 års fest i Grotten 30. sept. 1955:

*Edith Randsborg
(Øieren)
Oskar Larsen
Leif Andresen*

40 års festen i Gamle Rådhus 25. jan. 1958:

*Rolf Gomnæs
Armann Rolfsen
Henrik Rolfsen*

45 års festen i Sentrum Folkets Hus, 26. jan. 1963:

Knut Belsby

Dameavd. 40 års fest i Bygn.arbeidernes Hus 4. desember 1965:

*Marit Pedersen
Inger Flovild
Rigmor Kristiansen
Kjell Utness
Bjørn Lange.*

faling til samlingsforslaget vedtatt med 34 mot 33 stemmer. Møtet ble holdt i klubblokalet, og ikke lenge etter at vi hadde forlatt lokalet, gikk flyalarmen. Verdenskrigen hadde også nådd Norge.

Begivenhetene utviklet seg med en hurtighet som en hadde vanskelig for å innstille seg etter. Store vanskeligheter tårne seg opp for alle idrettslag; det var vanskelig å få samlet medlemmene og komme inn i den gamle gjenge igjen. Økonomisk rammet selvsagt den nye situasjon laget meget hardt.

Flesteparten av medlemmene ble arbeidsløse eller arbeidet på innskrenket tid, og det ble selvsagt av den grunn svikt i kontingentinnbetalingene og også ellers fra de kilder en kunne hente økonomiske ressurser fra. Vikas styre makte imidlertid medlemmene til ikke å tape motet. I en artikkel i Vika-Posten i mai 1940 gis det uttrykk for at alle krefter måtte settes inn for å bringe alt i så god orden som mulig, at treningen måtte fortsette som vanlig, organisasjonsarbeidet måtte forsterkes og at opplysningsarbeidet mer enn noensinne måtte settes inn med all den kraft en rådde over. Et tillitsmannsmøte den 2. mai ga da heller ikke uttrykk for noen pessimisme, tvert imot, man var klar over vanskelighetene og aktet ikke å gi opp, og ved det samhold som alltid har preget Vika, hadde man troen på at alle vanskeligheter skulle overvinnes. Et opprop som ble sendt ut til medlemmene fra tillitsmannsmøtet, henstilte innstendig til medlemmene å slutte opp om AIF, betale sin kontingent, og sluttet med «*at det er vårt håp og faste tro at det Norge vi elsker, igjen skal bli et fredens Norge med levelige vilkår for alle, og her er arbeiderklassen og dens organisasjoner den beste garanti for at så skal skje. Fram for Vika! Fram for arbeidernes idrettsbevegelse! Fram for folk og land! Leve vår frihet og selvstendighet!*»

Etter hvert som en fikk samlet seg, kom den idrettslige virksomhet i gang. Men,

på grunn av forholdene, var det ikke med samme gnist som før.

Festen i Bygningsarbeidernes Hus den 20. desember 1941 skulle bli dramatisk. Vi hadde sammenkalt til en hyggelig sammenkomst, men hadde ikke før kommet i gang, før 20 hirdfolk troppet opp og stengte ut- og innganger mens to mann fra Statspolitiet stoppet festen og begynte å forhøre medlemmene. Formannen og sekretæren ble kjørt hjem til seg selv, hvor det ble foretatt husundersøkelse, likeledes kjørte de hjem til kassereren som ikke var til stede på festen. Ved 11-tiden ble styret tatt med til Statspolitiets kontorer, hvor de ble tatt i forhør til kl. 1.30 på natten. Spørsmålene gikk vesentlig ut på om det skulle holdes politiske foredrag, og om det var så at enkelte medlemmer ikke hadde adgang til festen. Det som lå bak var at vår bokser Gregersen hadde deltatt på et boksestevne arrangert av det nazistiske idrettsforbund, og at han av medlemmene hadde fått gjennomgå for dette, samt at han ble tilrådet ikke å gå på festen.

En dag i februar fikk vi så et brev fra det nazifiserte Norges Idrettsforbund, hvori de meddelte at vårt styre var avsatt, at de hadde oppnevnt Rolf Gregersen som ny formann, og at samtlige klubbens eidelere, så som pokaler, banner, protokoller, idrettsmateriell og idrettsdrakter måtte innleveres. Det var ikke noe annet å gjøre enn å vandre den tunge gang til Idrettsforbundet, hvor den forvillede Gregersen tok imot oss. Det var ikke så mye vi hadde med oss, men praktisk talt alt er kommet til rette igjen. Kartoteket og protokoller og en del pokaler ble dessverre borte.

På denne tid hadde det oppstått en del nye bridgeklubber rundt i Oslo. Det var kamuflerte ting, som dekket over forskjellige organisasjoner som måtte gå i dekning. Det var naturlig at også Vika måtte få en slik illegal affære. Rino startet den første bridgeklubben, og senere fikk vi

«Ruter 6», som ble et ypperlig bindeledd mellom medlemmene.

I februar 1945 mente forretningsutvalget at tiden var inne til å begynne å virke igjen, og 26. februar innkaltes det til et illegalt medlemsmøte i bridgeklubbens lokale på Øvre Foss, hvor Øystein Egelund orienterte om situasjonen på Idrettsfronten og planene for arbeidet framover.

35 medlemmer var til stede og følgende forslag ble vedtatt:

«For den tia som er gått, regnet fra 31. desember 1944, betales kr. 5,00 pr. voksent medlem. Barn under 15 år betaler kr. 2,50. Fra 1. januar 1945 og inntil første generalforsamling er kontingenten kr. 1,00 for voksne og kr. 0,50 for barn pr. måned.»

Til kasserer ble valgt Arthur Larsen.

Forretningsutvalget, som på den tid besto av Sig. Offenbergs, Rino Eriksen, Gustav Fredriksen, Edith Øieren og Øystein Egelund, ble supplert med Arthur Larsen, Birger Kristoffersen, Guttorm Olsen, Ansgar Johansen, Ragnvald Petersen og Arne Martinsen. Sekretæren Edith Øieren fikk en ikke tak i, og kassereren Karlsten befant seg i Sverige. Offenbergs kunne ikke delta i arbeidsutvalgets møter på grunn av illegalt arbeid, og Gustav Holmsen trådte inn i hans sted.

Arbeidsutvalget holdt en rekke møter. Over disse ble det av naturlige grunner ikke ført protokoll.

På det første konstituerende møte ble Øystein Egelund valgt til formann.

Arbeidsutvalgets medlemmer gikk rundt til medlemmene og krevde kontingent. Det ble foretatt en utlodning som ga et overskudd på omlag kr. 10 000,—. Innen arbeidsutvalget valgtes en mann for hver idrettsgren, som skulle tre i forbindelse med sist valgte oppmann for å rekonstruere gruppestyrene. En hadde også oppmerksomheten henvendt på et kontor til Vika når vi skulle begynne å virke for alvor.

Et gledelig og morsomt trekk fra arbeidsutvalgets møte må nevnes. Gustav Fredriksen, som var arbeidskomitéens fotballmann, hadde kommet under vær med at det nede i Vika var en godt organisert gutteklubb med ca. 30 medlemmer, som først og fremst dyrket fotball, men også boksing. Han fikk prompte beskjed om å innkalle formannen til en konferanse. Formannen i denne klubben møtte opp hos oss etter innbydelse, og resultatet ble at Vika Idrettsforening foruten sine unge og gamle gode medlemmer fikk en tilvekst på ca. 30 unge og kjekke gutter.

Mot fred

Den 1. jun 1945 innkalte arbeidsutvalget til ekstraordinær generalforsamling i Idrettens Hus. Etter 5 års krig og nesten like lang idrettsstreik, var vi atter samlet på lagsmøte. Ingen av de som var til stede, vil vel noen gang glemme denne minnerike kveld.

Møtet ble åpnet og ledet av Øystein Egelund, hvorefter det ble holdt en stemningsfull høytidelighet over våre falne

kamerater. Birger Kristoffersen holdt minnetalen, og Ella Hval leste dikt av Nordahl Grieg og Arnulf Øverland, og en trio spilte. Det var 230 medlemmer til stede, og framgøtet viste en interesse som lovet godt for framtiden.

Idrettens Dag ble en strålende mønstring som sent vil bli glemt av de titusen deltakere, de hundretusener langs tog-ruten og de tredve tusen tilskuere på Bis-

Rinaldo, Eriksen.
Formann mai 1939–febr. 1940
og dyktig svømmeoppmann
gjennom mange år.

Sigvart Offenbergs.
Formann febr. 1940 til beslag-
leggelsen av foreningen.

Gustav Holmsen.
Formann okt. 1945–okt. 1946.

Norges Idrettsforbunds hedersbevis

Plaketten.

Rolf Hofmo

Hederstegn.

Øystein Egelund

Norges Idrettsforbund jubileummedaljer og plaketter.

Medalje.

1961:

Rolf Hofmo
Øystein Egelund

Plaketten.

1961:

Armann Rolfsen
Henrik Rolfsen

NIF's barne- og ung- domsutvalgs plakett med diplom.

Armann Rolfsen
Henrik Rolfsen

lett. Det ble et stolt minne i mer enn en forstand for oss Vika-medlemmer idet det var vårt medlem, Øystein Egelund, som var arrangementets leder og som kunne hilse Kronprinsen velkommen hjem og ønske idrettens kvinner og menn vel møtt til arbeid igjen. Med små midler og på tross av rasjonering og andre vansker hadde foreningen greid å stable på bena en av togets største og vakreste tropper.

Ved en enkel tilstelning som interim-styret i Norges Idrettsforbund holdt senere på kvelden ble Øystein Egelund takket av generel Helseth og Idrottsbladets Thorstein Tegner, hvor begge ga uttrykk for at de hadde opplevet en uforglemmelig dag, og roste Vika for den vakre troppen. — Jo, det var en stor dag for oss.

Vika-Posten kom ut med sitt første nummer i september, og ble hilst med stor glede av medlemmene. Redaktøren pekte for øvrig på en morsom ting i dette nr., nemlig at Vika-Posten var den eneste avis

i Norge som var representert på Grini med ikke mindre enn 3 redaktører!

Månedene fram til høstgeneralforsamlingen gikk med til å rekonstruere gruppen. Svømmerne var de som kom først i gang under ledelse av Rino, og vi hadde deltakere med på stevner foruten i Oslo også i Bergen, Kragerø og Høvik. Knut Belsby avlivet de gamle klubbrekorder på 400 m fri og 200 m rygg.

Generalforsamlingen i oktober valgte Gustav Holmsen til formann, og av gruppestyrenes beretninger kan det nevnes at svømmegruppen har opptil 200 trenende.

En basar i Torggt. 30 ga et bra tilskudd til den for øvrig gode økonomi som foreningen nå hadde.

For øvrig er det morsomt å notere at boksegruppen for første gang på mange år skaffet klubben inntekter, idet bokseklubbene i Oslo hadde en avtale om en felleskasse, slik at inntekter og utgifter blir å fordele på de tilsluttede lag.

For Vika, ja, den skal leve

For idretten var de første årene etter krigen en relativ fredelig gjenoppbyggingsperiode. 20- og 30-årenes politiske strid med sine utslag i idrettsverdenen var en saga blott, heldigvis. Man fikk konsentrert seg om idrettsarbeidets tre hovedoppgaver, å aktivisere flest mulig i de respektive idrettsgrener, å tilrettelegge forholdene best mulig for de aktive og endelig ut fra det nye samfunnssyn — å realisere idrettens sosiale funksjon såvidt det var gjørlig med de ressurser man hadde til rådighet. Selvfølgelig ble det vennskapelig strid om framgangsmåten, fordi tre synsmåter stort sett var rådende. Noen mente at sentralorganisasjonen var den rette til å løse oppgavene, andre at særkretsene burde stå mest mulig fritt, og atter andre at myndighetene burde ha

det avgjørende ord. Store bølger laget ikke denne strid tross alt.

I 1946 var vi 28 år, og årsfesten gikk av stabelen på årsdagen 26. januar i Ingeniørenes Hus. Det var overveldende deltakelse, 268 i alt, og stor stemning, som rimelig kan være etter de 5 tunge år.

Et nytt innslag vakte stor begeistring. 6 av medlemmene ble tildelt et æresdiplom tegnet av Kåre Ellefsen. De 6 var: Rinaldo Eriksen, Ansgar Johansen, Erling Johansen («Maren»), Kåre Larsen, Wilhelm Pedersen og Arne Trondsen.

I anledning av dame-avdelingens 20-års jubileum overrakte Åse Olsen formannen et minnealbum.

— — —

Sesongen startet utmerket, både i boksing og svømming og innendørs fri-idrett.

Hovedstyret hadde bra arbeidsforhold i og med kontoret i Idrettens Hus. Oppslutningen fra medlemmenes side var bra. På en medlemsaften med film og underholdning møtte 200 medlemmer.

10. februar åpnet Norges Idrettsforbunds konstituerende ting ved en høytidelighet i Aulaen. For de av Vikas medlemmer som hadde anledning til å være til stede ved åpningen, ble det en høytidsstund i dobbelt forstand, i og med Rolf Hofmos tale. Det var med et visst vemod vi hørte ham. Ikke minst ga slutten av hans tale et bud til oss gamle AIF-gutter, som det er vedt å legge seg på hjertet. Vi gjengir slutten av talen:

«Jeg vil få lov til å benytte denne anledning til å rette en takk til de medlemmer av Norges Idrettsforbund som en gang var med å bygge opp AIF. Takke dem for trofast arbeid for idrettens sak og for at de tok standpunkter som det kostet mot og offer å innta. De var norsk idretts birkebeinere og har sin store andel i at vi i dag har et samlet idrettsforbund som er i pakt med tia og med utviklingen.

Jeg vet at mange — kanskje de fleste — ønsker seg tilbake til det gamle AIF med sin solidaritet, sitt kameratskap, med sin opplysningsvirksomhet og hyggelige lagsmøter, med den våkne og friske samfølelse med samfunnsproblemene, — de tenker med vemod tilbake til det fattige, men på så mange måter rike AIF. Men vi var ikke AIFere hvis vi stoppet opp ved de ærerike minner!

Vi var ikke framtidens soldater i norsk idrett hvis vi lot oss stanse ved det gamle gleder og minner.

Vi må fortsette å være framtidens forkjempere. Og for framtia arbeider vi best ved å arbeide redelig i og for nåtia.

Hva som vil og kan leve videre, bestemmer ikke vi. Men vi kan — og skal — sammen med den øvrige idrettsungdom bygge norsk idrett opp på et slikt grunnlag at Norges Idrettsforbund blir en heim

for alle, at i den mørkeste og mest avsideliggende bygd, på den mest bortgjemte øy — overalt skal idrettsungdommen få de samme rettigheter og muligheter for å dyrke idrett.

Og vi skal arbeide slik at alle vil være med på å levendegjøre dikterens ord:

*En ungdom som er sterk og sund
er hele folkets æressag.*

Og de grunnpillarer som dette skal hvile på, skal være: Frihet - Sunnhet - Kultur.

Og så ber jeg dere alle — idrettsmenn og -kvinner — fra de to gamle forbund: La kjærligheten til disse overføres på Norges Idrettsforbund, og gjør dette til et verdig og livsgivende ledd i gjenreisningen av Norge, vårt fedreland.

Vika hadde igjen en av sine største og flotteste tropper i toget Idrettens Dag. I alt deltok fra oss 265 medlemmer.

Ved Norgesmesterskapet i svømming ble Knut Belsby Norgesmester i 100 m rygg. Han ble dermed vår første Norgesmester etter krigen.

Knut Belsby, Gerd Borgersen og Odd Hovung deltok på svømmestevne i Finland.

Vi noterte vår første Norgesrekord i svømming ved Knut Belsby, Erling Lundberg og Odd Hovung i 3x100 m medley.

Høstgeneralforsamlingen valgte Alf Brønnum (bror av Osmund Brønnum) til formann. Generalforsamlingen ble en gripende høytidelighet da våre falne medlemmer ble minnet. Ca. 200 medlemmer var til stede, og de falnes pårørende var innbudt og var til stede. Folketeatrets prøvesal var vakkert pyntet med blomster og norske flagg. På hver side av forhøyningen var et norsk flagg og Vikabanneret. Åsgårds trio åpnet høytideligheten med Griegs «Stille stunder», som ble vakkert tolket. Leif Andresen, som hadde ideen til en minnestatuett og som var sjelen i arrangementet, holdt en kort

Alf Brønnum.
Formann okt. 1946-okt. 1947.

Som fedrene . . .

På AIF's stevner før krigen var det to svømmere som særlig satte sitt preg på konkurransene. Finn Eriksen, Vika og Olaf Thoresen, AKK. De døde begge under krigen, men de har latt sine svømmeferdigheter gå i arv. — Erik Eriksen vant sin klasse i crawl i går, og John Thoresen sin klasse i brystsvømming, slik som det var fedrenes ønske de skulle gjøre det. De har innfridd forventningene foreløpig, men de viste også evner utenom det alminnelige, og de bør kunne regnes blant våre kommende storsvømmere.

Arbeiderbladet
16. desbr. 1946.

Oslo Idrettskrets hedersbevis

Hederspokalen.

1949:

Øystein Egelund

1954:

Rolf Hofmo

1962:

Olaf Thorsen

1965/66:

Armann Rolfsen

Henrik Rolfsen

Diplom (utdelt første gang i 1957).

1957:

Harding Larsen

Armann Rolfsen

Henrik Rolfsen

1958/59:

Olaf Thorsen

1960/61:

Kåre Larsen

1962/64:

Edith Randsborg

Edith Johnsen

Ansgar Johansen

1965/66:

Knut Belsby

Rinaldo Eriksen

Kjell Utne

1966/67:

Hartmann Johnsen

Birger Kristoffersen

Arne Meyer

tale, hvori han framholdt hvorfor en hadde gått fra det vanlige med minnetavler, fordi Vika Idrettsforening ikke hadde noe sted å sette en slik tavle. En minnestatueett derimot kunne alltid være til stede ved foreningens høytidsfester. Han ba deretter formannen, Gustav Holmsen, å foreta avsløringen. Etter avsløringen var det et minutts stillhet.

Øystein Egelund holdt deretter en tale for de falne. Gustav Fredriksen framførte så Nordahl Griegs «De beste» og Rudolf Nilsens «Gi meg de rene og ranke». Deretter spilte Asgårds trio «Våren» av Grieg, og høytideligheten ble avsluttet med «Ja, vi elsker», sunget unisont av de tilstedeværende. Etter høytideligheten overrakte Leif Andresen de pårørende et fotografi av minnestatuetten og pergamentlisten, som inneholdt de falnes data. Minnehøytideligheten ga et verdig uttrykk for det vi følte overfor våre falne kamerater.

Det har mange ganger i Vikas historie hevet seg røster for at vi gaper over for meget. Alle de idrettsgrener vi har på programmet, krever et stort administrasjonsapparat og en solid økonomi som ofte overskrider de krefter vi har. I februar måned 1947 ble dette spørsmål inngående drøftet på et møte hvor 38 av klubbens 49 tillitsmenn var til stede. Debatten var meget saklig, fra formannens klare fram-

stilling og til de enkelte gruppemedlemmers innlegg om sine idrettsgrener. Det er hårdt å måtte gå til det skritt å nedlegge noen av gruppene, og det var morsomt å høre med hvilken kjærlighet gruppelederne talte for sin idrett. Møtet ga hovedstyret en sikker pekepinn om hvordan situasjonen lå an, og generalforsamlingen 1. april vedtok å nedlegge bandy- og ganggruppen.

I juli ble det arrangert alle tiders treningsleir på Håøya ute i fjorden. Det var et strålende tiltak, som fikk lovord fra alle hold. Det var flest av våre yngre medlemmer, men også noen av de eldre, og arrangementet var utmerket.

Vi hadde 33 danske pike- og guttesvømmere fra «Frem», Odense, på besøk til en pokalkamp i svømming, og Vika vant pokalkampen. — Ved en gjensitt i Danmark tok den danske klubben revansje.

I Norgesmesterskapet i svømming gjentok Knut Belsby bedriften fra 1946 og ble Norgesmester i 100 m rygg.

Fotballgruppa hadde en stab av unge spillere, men de hadde ingen steder å henlegge sin trening til, og et nødtop i Vika-Posten fortalte at 60 fotballspillere ventet på treningsbane.

Oslo Idrettskrets satte i gang papirinnsamling, og Vika var sin vane tro overlegent det beste lag i innsamlingen.

De kjempet og falt

Allerede i 1933 tok vår forening et klart standpunkt til nazismen. Det manglet ikke på hånsord og kritikk over at vi tok politiske standpunkter. Men Arbeidernes Idrettsforbunds syn på dette spørsmål var også vårt: Forståelsen av hva det ville føre til av kaos, nød og elendighet om nazismen skulle få bre seg.

Det var derfor ingen tilfeldighet at våre medlemmer var med i forreste rekke i motstanden mot tyskerne og NS. Da foreningen ble oppløst av NS i februar 1942, betydde det bare øket kamp fra vår side. Medlemmene gikk helhjertet inn for å medvirke til at landet skulle bli kvitt undertrykkerne. Men det skulle koste oss meget. Den voldsomme gleden da kapitulasjonen kom etter de 5 lange årene, ble snart til sorg da vi fikk melding om det store innhugg som var gjort i rekkene våre og det tap vi hadde lidt.

I alt hadde 11 av våre idrettskamerater mistet livet. De hadde gitt det dyreste de eide for at vi andre kunne leve videre, bygge og trygge landet vårt.

På ulike felter hadde de kjempet mot undertrykkerne, i direkte krigstjeneste i 1940, i kamper i skogene, i konsentrasjonsleire i Tyskland og i illegalt arbeid ellers.

I sorgen over det store frafall i rekkene følte vi samtidig en stolthet over at vi innenfor Vika Idrettsforening hadde så mange kamerater som uredde hadde tatt kampen opp. Vi trengte disse guttene. De representerte på den ene side så megen erfaring, og på den annen side så megen ungdom, pågangsmot og strålende kameratskap — egenskaper som har vært drivfjærene i vår forening.

Vi minnes våre kamerater i dyp takknemlighet for deres innsats og lyser fred over deres minne.

Osmund Brønnum,
f. 23. mars 1907. Dømt til døden
og skutt på Trandum 1944.

Finn Eriksen,
f. 8. mars 1909. Såret ved skudd-
veksling i Hemsedal nov. 1943,
død 11. februar 1944.

Håkon Eriksen,
f. 3. august 1920. Dømt til døden
og skutt 8. september 1943.

Sverre Evju.
f. 4. februar 1897. Død i fengsel i
Hamburg 1943.

Ingvar Hansen,
f. 28. mars 1907. Omkom med
«Westphalen» 8. sept. 1944.

Ragnvald Hansen,
f. 20. sept. 1909. Død i konsentra-
sjonsleiren Mauthausen 21. febr.
1945.

Charles Kermann,
f. 5. juli 1916. Død i Auschwitz
1943.

Herman Levenstein,
f. 11. juni 1921. Skutt i Tyskland
1945.

Victor Pedersen,
f. 3. juni 1907. Død på Møllergt.
19, 2. nov. 1942.

Georg Peterson,
f. 1. mai 1917. Falt ved krigshand-
linger i Norge 23. april 1940.

Carsten Aasebø,
f. 9. april 1903. Død i konsentra-
sjonsleiren Bergen-Belsen 1945.

*Minnestatuetten med pergamentlisten
som inneholder de falnes data.*

Vika I.F.s hovedstyre 1947-48.
Sittende fra v.: Oskar Larsen, kasserer, Sverre Dahlberg, varaform., Leif Andresen, formann, Inger Flovild, sekr., Ragnvald Pettersen, styremedl. — Stående fra v.: Finn Andresen, styremedlem og fotballoppm., Kåre Gulbrandsen, ishockeyoppmann, Hartmann Johnsen, svømmeoppmann, Harding Larsen, bokseoppmann, Øystein Egelund, styremedl., og Knut Larsen, 1. varamann.
Fri-idrettsoppmann Rinaldo Eriksen og sykkeloppmann Per Johnsen var ikke til stede da bildet ble tatt.

Leif Andresen.
Formann okt. 1947-okt. 1948.

Ragnvald Pettersen.
Formann okt. 1948-okt. 1949.

I rolig farvann

De første årene etter krigen var preget av optimisme og pågangsmot. Den idrettslige virksomhet blomstret opp igjen, økonomien var god, det bød ikke på vanskeligheter å skaffe tillitsmenn — og sist, men ikke minst, tilgangen på nye medlemmer var upåklagelig.

På generalforsamlingen i oktober 1947 ble Leif Andresen valgt til formann, og vi hadde en stab med gode tillitsmenn i hovedstyret og gruppestyrene. På programmet hadde vi svømming, fri-idrett, sykkel, fotball, ishockey og boksing, og interessen var stor.

På generalforsamlingen ble Edith Øieren og Knut Belsby tildelt Eldre Gruppens premie, et flott keramikkfat med motiv fra Rådhuset, for sin innsats i sine respektive idrettsgrener. Tidligere hadde bokseren Finn Olsen fått denne premie.

Det er verd å nevne at flere av våre medlemmer var valgt i høye tillitsverv

innen idrettsorganisasjonene: Rolf Hofmo som varaformann i Norges Idrettsforbund, Hans Heli som formann i Norges Svømmeforbund, Birger Kristoffersen som medlem av Norges Bokseforbunds styre og Øystein Egelund til formann i Oslo Idrettskrets. Flere av våre medlemmer hadde tillitsverv i særkretser, dommerlag o. a.

En vakker avslutning på året 1947 kan noteres i følgende oppsett i en av byens aviser: «Vika ble overlegent best i papir-innsamlingen og sannsynligvis blir den best i flaskeinnsamlingen. Den skaffer lysaggregat til byens ishockeyungdom. Imponerende er ordet!»

Vi feiret 30-års jubileet med en stilig fest i Oslo Håndverks- og Industriforenings lokaler hvor vi også ble hyldet av overordnede idrettsorganisasjoner, lag og enkeltpersoner for idrettslig og kulturell innsats. 30-års beretningen fikk en god

mottakelse. Den kostet kanskje mer enn vi hadde råd til. Beretningskomitéen besto av: Rudolf Arnesen, Hans Andersen, Birger Kristoffersen, Gustav Holmsen, Rino Eriksen og Øystein Egelund.

For å styrke økonomien arrangertes en basar som ga over 9 000 kroner i netto. En aksjon for å skaffe rekruttering sto øverst på styrets arbeidsprogram. Damestyret arrangerte juletreffest og nyttårsfest. Man var ikke fornøyd med Vika-Posten, det var som vanlig stoffmangel, og det skulle nå rettes på.

Tradisjonen tro arrangerte Vika gutte- og pikestevner i svømming og fri-idrett. På Vika/Rollo-stevnet var det hele 450 barn som startet.

I 1950 arrangerte foreningen sitt hittil største og kanskje mest vellykkede arrangement — Danmarksturen — med hele 150 deltakere. Både arrangementsmessig og idrettslig ble turen en stor suksess og et minne for livet for de som deltok. Turen får da også særlig omtale i denne be-

retning. Det var Olaf Abell som var formann. Økonomien var ikke særlig god, men den idrettslige virksomhet, især på svømme- og fotballfronten, var det grunn til å være fornøyd med. Dameavdelingen feiret sitt 25 års jubileum dette året.

Et generasjonsskifte var på vei hos svømmerne. Erik Eriksen deltok som 14-åring i Norgesmesterskapet i 1948 og tok bronse i 400 m fri. I 1949 tok han 2 mesterskap. Det samme gjentok seg i 1950, men da dro han også avgårde med foreningens første kongepokal. I 1951 tok Svein Sjøgaard 2 mesterskap og Erik Eriksen ett, og i 1952 dukket Christer Bjarne opp på arenaen — en debut som skulle følges opp av de beste prestasjoner i klubbens historie.

I styrets beretning finner vi nå to navn som i årene framover skulle bli foreningens «krumtapper», nemlig tvillingene Armann og Henrik Rolfsen. De skal som en beskjeden takk for sin innsats, få en egen omtale i denne beretning.

Høyt oppe og langt nede

Tiden fra 1950 og fram til utgangen av 1967 er preget av at «det går opp og ned» her i livet. Styrene har hatt to hovedproblemer: Økonomien — og å gi de aktive de best mulige treningsforhold. Medlemstallet stabiliserer seg på 400 og tilslutningen fra barn og ungdom er gledelig. «Vikagubben» gir bidrag til hovedstyret og gruppene, noe som kommer godt med.

Fotballgruppa ble lagt ned i 1960 og dermed er det svømming, fri-idrett og boksing som er de idrettsgrener som er igjen. Tiltak for å skaffe penger går stadig igjen. Pølsebuer i Holmenkollen og pølsealg ved Østensjørennet. Det hender også at Damestyret trer støttende til med en sjekk. Dameforeningen gjør for

øvrig ikke skam på tradisjonen og holder sine juletreffester og barnefester.

Foreningen deltok som tidligere i papir-innsamlinger og loftsryddinger.

I 1953 ble Svein Sjøgaard Norgesmester i 200 og 400 m. bryst og i 1955 gjentok han bedriften. Dette året kom også Mailiw Lier fram i lyset med sin norske rekord på 100 m bryst.

I 1957 arrangerte vi Norgesmesterskapet i svømming.

Årene fra 1955 kan faktisk karakteriseres som Vika Idrettsforenings gullalder. Vi fikk en rekke Norgesmestere i svømming og boksing og på toppen av dette 4 Kongepokaler: Roger Knudsen i boksing og Christer Bjarne (3) i svømming. I 1960 gjorde vi vår største idrettsbragd,

Olaf Abell.
Formann okt. 1949–okt. 1950.

Arne Olsen (Arnhjell)
Formann okt. 1950–okt. 1951.

Leif Pettersen.
Formann okt. 1951–okt. 1952.

Knut Belsby.
Formann okt. 1952–okt. 1953.

Hovedstyret 1954/55.
I første rekke fra venstre: Randi
Heitmann, Kjell Utne, Edith
Randsborg. Bakste rekke fra v.:
Henrik Rolfsen, Bjørn Lange,
Oskar Larsen, Erling Lunde,
Frank Flovild, Rolf Gonnæs og
Armann Rolfsen.

Åse Arnhjell.
Formann okt. 1953–nov. 1954.

idet vi ved Norgesmesterskapet i svømming ble beste forening med hele 9 Norgesmesterskap.

Christer Bjarnes prestasjoner i 1960 hvor han tok 6 gullmedaljer er vel det beste resultat noen norsk svømmer har prestert etter 1945.

2 år senere, i 1962, var vi selv arrangør av Norgesmesterskapet i svømming og fikk ros for en utmerket avvikling av stevnet.

Suksessen for våre svømmere fortsatte også i årene 1961–65. Christer Bjarne ble nr. 2 i 200 m butterfly i Nordisk Mesterskap. Vika tok 23 mesterskap i svømming og boksing og toppen på kransekaken: 3

Kongepokaler, 1 til Christer Bjarne og 2 til John Vengel. John Vengel var den nye «stjernen» av våre unge svømmere som i årene 1962, 63 og 64 tok 8 Norgesmesterskap og i 1963 ble nordisk mester på 1500 m fri. Dette er resultater en må ta av seg hatten for. Nevnes bør også Per Arne Pedersen som ble nr. 5 på 200 m butterfly i Europamesterskapet.

«Vika-løpet» så dagens lys og er blitt et årlig tilbakevendende arrangement.

I 1965 fikk vi et nytt kontor i Idrettens Hus. Det ble pusset opp på dugnad og ble et hyggelig møtested. Samme år oppnevntes komitéen som skal skrive 50 års beretningen, og festkomitéen til jubileumsfesten.

På boksefronten skjedde det gledelige at Kjell Nilsson ble Norgesmester i boksing og fikk kongepokalen for sin innsats. Han gjorde for øvrig også en meget god innsats i Nordisk mesterskap.

50 år er gått. De har vært preget av sorger og gleder, motgang og medgang, snart oppe på toppen, snart nede i bølgedalen. Det skulle vært artig å kunne høre hva stifterne hadde hatt å si til tingenes tilstand i dag.

Det er noe rart med en idrettsforening. Det er ikke bare at kameratskapet og samholdet er så vesentlig for en, og drivkraften i arbeidet, men også dette at en blir så glad i foreningen sin. En ofrer tid og penger, ofte har en følelsen av at en trækker i sirup, men straks etter er alt glemt. Vi liker oss, vi trives i den og vi vil ikke unnvære den.

50 års innsats for Frihet — Sunnhet — Kultur

Skal en kort summere opp hva Vika I.F. har betydd opp gjennom årene, sosialt og kulturelt, kan en slå fast at vår forening har vunnet seg et navn og en popularitet blant byens befolkning, som har satt dype spor etter seg. Den største seier Vika Idrettsforening har vunnet, kan ikke måles i meter, tiendedeler og rekorder. Den ligger nemlig i den oppslutning som foreningen fikk blant jenter og gutter nede i Vika-strøket, Foreningens forkjempere greidde virkelig å få ungdommen vekk fra portrom og restauranter, vekk fra fyll og annet fanteri, med i et sunt idrettsliv.

Foreningen har gjort et kjempearbeid når det gjelder ungdommen som vokste opp nede i gamle Vika. Ja, det var ikke bare vi medlemmer som var stolte, men også alle beboere nede i gamle Vika var stolte av ungdommen sin når de på den årlige propaganda-dagen så Vikas blå og hvite jenter og gutter i samlet tropp marsjere gjennom byens gater. Ja, det var nok mange som var overrasket over at en slik ungdom virkelig kunne vokse opp nede i det «fæle» Vika med sine røner og helsefarlige boliger.

Det som foreningen har gjort for ungdommen har vært av samfunns-messig betydning.

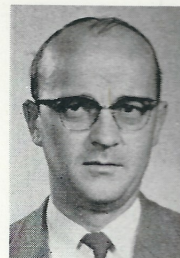
Jentene og guttene som vokste opp der nede, har nok aldri angret den dag de ble medlemmer av foreningen. Her fant de et ubrytelig kameratskap, her styrket de sin kropp gjennom sin idrett, og her hentet de seg en sunn og positiv innstilling til livets problemer.

— — —

Nå er bydelen Vika borte, men foreningen lever. Gledelig er det at ungdommen i dag strømmer til fra alle byens kanter, og det rare er at de på ganske kort tid blir Vika-medlemmer med liv og sjel.

Vi har nådd den første milepel i foreningens historie. Men vi skal ikke stoppe opp ved gamle minner, vi skal videre framover, og betingelsene for en stor og rik utvikling er til stede i og med den store barne- og ungdomsgruppen vi nå har.

Måtte den rike utvikling som foreningen har gjennomgått i disse 50 årene, fortsette til glede og gagn for foreningen og for byen vår!

Kjell Utne.
Formann nov. 1954–nov. 1956 og
fra april 1965–okt. 1967.

Armand Rolfsen.
Formann nov. 1956–nov. 1960 og
fra nov. 1962–april 1965.

Johnny Kristiansen.
Formann nov. 1960–nov. 1962.

HOVEDSTYRET I JUBILEUMSÅRET

Sittende fra v.: Karl Sundberg, Armann Rolfsen, Bjørg Berg. — Stående fra v.: Kjell Utne, Paul Pedersen, Johnny Kristiansen, Henrik Rolfsen, Knut Belsby og Leif Pettersen.

Vår boksehistorie

Den første verdenskrig ble avsluttet høsten 1918 og folk fikk andre ting å tenke på. Blant ungdommen i Vika, i likhet med andre av byens distrikter, gjorde det seg gjeldende en sterk trang til å kappes om hvem som var best og sterkest. Mange av våre medlemmer har gått på Ruseløkken skole og husker vel de innbyrdes oppgjør om hvem som var den sterkeste i klassen. Oppgjøret foregikk som regel etter skoletidens slutt, og der hvor Ingeniørenes Hus nå ligger. Her var et tregjerde med en fin krok hvor «kampene» foregikk.

Litt større gutter, som var ferdig med skolen, hadde selvsagt også sine «oppgjør». Det gikk varmt for seg, med bare never og uten kontroll. Det var sikkert denne manglende kontroll, og lysten til å få det hele inn i organiserte former, som ga støtet til dannelsen av foreningen 26. januar 1918. Boksing var da også den første og eneste idrettsgren vi startet med.

Hovedstyret, som også var boksegruppas styre, lot ikke tiden løpe fra seg. Umiddelbart etter stiftelsen ble det satt i gang med trening, først i Wilsesgt. 1, senere på Ruseløkken skole. Det var strengt forbudt dengang å trene i boksing i skolens gymnastikklokaler, og vi måtte si at vi kun drev gymnastikk. Men hver treningskveld kom hanskene fram, og treningen gikk med liv og lyst. Det ble satt ut vaktposter for å passe på når vaktmesteren kom på inspeksjon, og da forsvant hanskene. Men det gikk ikke hver gang, og til slutt måtte treningen henlegges til Idrettens Hus, senere til gymnastikksalen på Festningen, for til slutt å havne på Bislett, hvor vi holdt til inntil krigen kom i 1940.

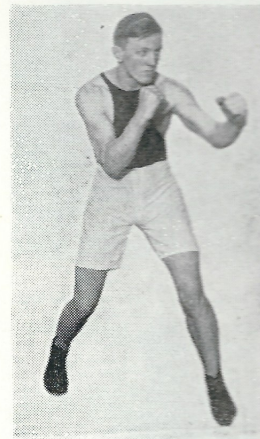
Boksingen er sesongbetont, og det var naturlig at gutta syslet med andre idret-

ter om sommeren. Ikke minst forsto man hvilken betydning dette hadde for kondisjonen. Det faller naturlig å trekke fram Oscar Eriksen, som foruten å være en glimrende bokser, også var en ypperlig fotballspiller.

Administrasjonen av foreningen i de første år var jo nokså sentralisert, og styret og de passive medlemmer var tilskuerne på treningskveldene og selvsagt alle boksestevner. Det ble her skapt en kontakt med de aktive som gjorde at de alltid gikk inn for å yte sitt beste. Parolen var: God, teknisk boksing, og kondisjon som kunne holde i tre harde runder.

Det er alltid store vanskeligheter fra starten av i en forening, det gjelder i første rekke økonomien. Penger må til ved kjøp av materiell, leie av treningslokaler m. m.

Einar Gulbrandsen var i fin trim fra starten av da han kom til oss i 1918 fra Turnforeningen og hadde gjennomgått instruksjon med den gode bokseren Holberg.

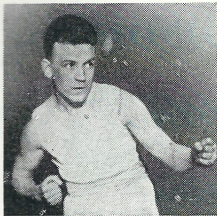
Einar Gulbrandsen.
Vår første krets- og Norgesmester og mangedrig instruktør.

Fra sesongen 1920-21.

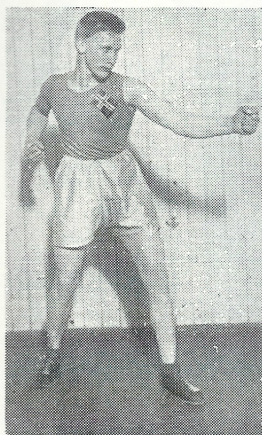
Første rekke fra v.: Anton Pedersen, Marius Pedersen, Einar Gulbrandsen, Ole Johansen, Oscar Eriksen. Anden rekke fra v.: Asbjørn Weyer, Kristian Kristiansen, Fredrik Christensen, Ragnvald Olsen, Bjarne Edstrøm og Oskar Hansen.

Pokalene er: «Rollo-Vikapokalen», «Jernpokalen» og «Sølvpokalen».

Oscar Eriksen.

Ole Johansen.
3 ganger landskampmann.

Hans Pedersen.

Einar fikk en fin omtale i pressen allerede på de første stevner han startet for Vika. I 1919 hadde «Tidens Tegn» en rosende omtale av foreningen og boksernes innsats.

Ved siden av Einar var det brødrene Marius og Anton Pedersen, Ola Johansen og Oscar Eriksen som var våre beste. På de fleste stevner den gang var det pokal til beste forening. Det var nok et sjokk for mange den gang da Vika I.F., som ny forening, tok den ene pokalen etter den andre som beste forening. Vi vil nevne pokalene fra den første tiden: «Vika-Rollo»-pokalen og «Jernpokalen» som den populært ble kalt. Den sistnevnte pokalen tok de samme gutta i Sarpsborg foran bl. a. Kristiania Atletklubs sterke lag. De nevnte bokserere fra den tid har alle hevdet seg utmerket, og fikk alltid god kritikk for sin gode og stilige boksing.

Einar Gulbrandsen ble foreningens første krets- og Norgesmester i boksing. Han og de øvrige fikk mange 1.premier på nasjonale og internasjonale stevner i Norge, Sverige og Danmark. Ole Johansen bokset uttaking til 3 landskamper, som han vant. Han ble uttatt til landslaget mot Frankrike, England og Danmark i 1921.

På uttakingsstevnet mot Frankrike i 1922 startet Peter Sandstøl for Vika sammen med Hans Pedersen og Ole Johansen. Sandstøl var oppsatt som reserve i fluevekt, Ole Johansen i mellomvekt. Ole ble også uttatt på landslaget mot Danmark i mellomvekt og vant sin kamp.

I landskampen mot England i 1923 møtte Ole Johansen olympiamesteren Mallin hvor Mallin vant kampen knepent. Vi kan også nevne gode juniorer som Osmund Brønnum og Erling Engh som senere hevdet seg utmerket.

Dette var perioden før 1924 vi gikk over til AIF og nå skulle det bli flere navn som skulle bringe Vika-navnet over hele Norge, ja også over de nordiske land.

Tilslutningen til boksingen var meget

stor og Vika hadde overveldende deltakelse på treningen og på stevner.

Vika I.F. gikk over til AIF den 22. okt. 1925 og dette ble slått stort opp i avisene.

I de lettere klasser ved siden av Hans Pedersen, kom storbokseren Kåre Larsen, som startet i fluevekt. Gjennom årene bokset han i alle klasser til weltervekt og erobret for det meste bare 1.premier. Ved siden av flere kretsmesterskap, ble han 6 ganger Arbeidermester og på toppen av sin karriere ble han Spartakiademester. Kåre har også Norges Bokseforbunds ettertraktede «Bragd-merke».

Erling Engh var også blant de store teknikere i Norden. Han representerte Vika til 1928, da han gikk over til Enerhaugen I.F. Kåre Larsen og Erling Engh hadde mange store oppgjør i flotte kamper som fikk rosende omtale i pressen.

Osmund Brønnum var også en av våre stilbokserere. Han hentet hjem flere premier. Ragnvald Hansen («Kuppe») var blant de gutta som var kjent både hjemme og i utlandet.

Ved siden av disse var det mange av våre gutter som deltok i stevner i Oslo og i landet for øvrig. Enkelte hevdet seg særskilt godt og bør nevnes. Blant disse er to gode teknikere, Gunnar Hansen og Rolf Paulsen. Gunnar Hansen ble Arbeidermester i 1930 og 1931 og deltok også i Sverige og Finland. Han gjorde seg bemerket med sin gode teknikk. Rolf Paulsen ble Arbeidermester i 1932, 1933 og 1934. Han var blant de beste teknikere på den tid og hadde seire i Norge og i Norden. Bl. a. deltok han på landslaget mot Finland og seiret. Roald Bye representerte vår forening i landskampen mot Finland. Han overrasket ved å beseire Finlands største knock-out-er. Den største bragd Roald Bye leverte var da han deltok fra vår forening på mesterskapet i 1934 og beseiret Kåre Gundersen i finalen og ble mester. Vi fikk 3 mesterskap på dette stevnet og erobret «Soria-Moria»-pokalen til odel og eie.

På den tiden var det også mange andre gode bokkere i klubben. Kåre Dahlin, Fredrik Kristoffersen, brødrene Knut og Allan Larsen (eldste bror Harding deltok også en kort tid og beseiret selveste Kåre Jensen da han var junior). Knut Nielsen, Erling Henriksen, Arne Meyer, Finn Olsen, Helge Tegna, Arne Sveum, Dagfinn Guneriussen, Eilif Volan, Charles Kermann, Ivar Molvik, Birger Finnerud, Anker Sundby og Lorang Hansen.

I likhet med de første årene dro vi avsted med pokal til beste forening på de fleste stevner vi deltok i. Beste forening ved mesterskap — internasjonale og nasjonale stevner — juniorstevner, firkantturneringer og pokalkamper.

Det kan nevnes at vi hadde et 7-mannslag mot Sparta, Bergen, i 1934 som endte uavgjort. Returkamp ble det ikke noe av. Laget besto av Charles Kermann, Kåre Dahlin, Erling Henriksen, Rolf Paulsen, Gunnar Hansen, Fredrik Kristoffersen og Arvid Sømmarken. Leder for turen var Birger Kristoffersen.

På bylaget mot Stavanger var vår forening representert med Rolf Paulsen og Roald Bye. Leder for Oslo-laget var Birger Kristoffersen. På bylaget mot Akershus var vi representert med 5 mann: Kåre Dahlin, Rolf Paulsen, Gunnar Hansen, Roald Bye og Rolf Olsen.

Vi har nevnt at våre bokkere deltok i de andre nordiske land, men de deltok også på stevner i Sovjet-Unionen, Tyskland, Tsjekkoslovakia og England.

På bylaget mot Bergen var vi representert med 4 mann: Charles Kermann, Sverre Nielsen, Øivind Breibye og Ingar Karlsson. På landslaget mot Finland høsten 1936 deltok på det norske laget fra vår forening Knut Nielsen. Våren 1937 var vi representert på bylaget mot Bergen med Charles Kermann, Kåre Dahlin og Arne Meyer.

Det var stor tilslutning til treningskveldene. Våre gutter hadde flere gode plasseringer og erobret i sesongen 1936/37

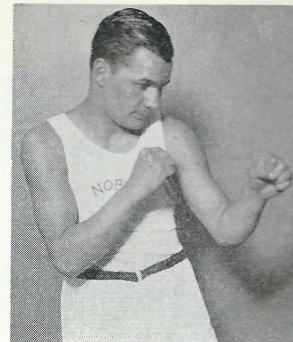
26 førstepremier, 8 annenpremier, 2 tredjepremier og 1 ekstra premie. I alt startet det 71 stykker fra oss i denne sesong.

Det ble holdt noen forlikstevner før krigen kom, men fra 9. april 1940 var det stopp med all idrett så lenge okkupasjonen varte.

Krigen sluttet den 8. mai 1945 og allerede i aug. s. å. innkalte Oslo Boksekrets til felles trening på Bislett. Det første stevne ble holdt 20.—21. sept. 1945 og vår forening var representert med 4 mann: Arne Meyer, Allan Larsen, Ivar Moldvik og Knut Larsen.

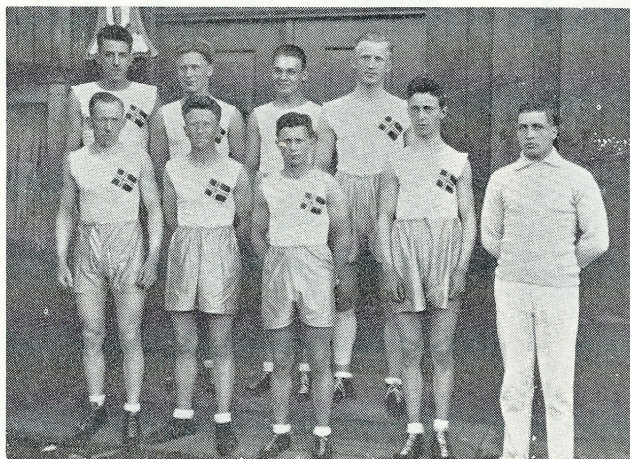
Det var nå samling av all idrett i Norge. Vår forening var også representert gjennom Norges Bokseforbund og Oslo Boksekrets ved henholdsvis Birger Kristoffersen og Arne Meyer. I de første 30 årene fungerte som trenere i foreningen Einar Gulbrandsen, Rolf Jacobsen, Kåre Larsen og Erling Engh.

Tilslutningen til treningskveldene og rekrutteringen av nye bokkere var i de første etterkrigsårene ikke så stor som ventet, men stammen hadde vi og nye kom til. Disse hevdet seg bra og har satt spor etter seg i norsk boksing. Ved et stevne i Bergen i desember måned 1945 tok Knut Nielsen 1. premie. I Oslomesterskapet i februar 1946 ble det bare tap for våre gutter, men ved Norgesmesterskapet ble det en 2. og en 3. premie ved hen-

Kåre Larsen.
Spartakiademester og 6 ganger
arbeidermester.

Det norske bokselandslag mot
Frankrike i 1922. Nr. 2 i annen
rekke fra v.: Ole Johansen.
Sekundant Rolf Jacobsen.

Ragnvald Hansen.

Gunnar Hansen.
Arbeidermester 1930 og 1931.

holdsvis Rolf Olsen og Ivar Moldvik. Nå dukket Finn Olsen opp og tok flere 1.-plasser på juniorstevner. Han avsluttet med toppen på kaka: Juniormester i 1946.

Finn Olsen slo senere flere gode A-boksere og deltok på stevner i Finland og Danmark. Våren 1948 arrangerte vi sammen med BFG et internasjonalt boksestevne og Finn Olsen fikk her 1. premie i bantamvekt. I Oslo-mesterskapet samme år ble det en 1. premie og en 2. premie ved henholdsvis Leo Lewenstein og Knut Larsen.

Under Norgesmesterskapet for junior deltok fra oss Leo Lewenstein og ble nr. 2 i tungvekt. Under Norgesmesterskapet for senior tok Finn Olsen 3. premie i den harde bantamvekt-klassen.

Ellers deltok flere av våre boksere ved en rekke andre stevner dette året og kom hjem med flere pokaler. Blant annet var 3 av våre boksere i Finland og kom hjem med 5 1. premier og 2 2. premier ved Finn Olsen, Knut Larsen og Allan Larsen. Året etter ble det arrangert et internasjonalt stevne av vår forening og vi deltok selv med 3 boksere. Allan Larsen tok her 1. premie i lett tungvekt.

Det var nå kommet til endel nye bok-

sere, blant disse kan nevnes John Finnstad og Helge Tegna.

I 1949 fikk vi melding fra Norges Bokseforbund at Allan Larsen var uttatt for deltakelse i Europamesterskapet.

Dette året kom også endel nye boksere til å representere foreningen på forskjellige stevner både i Oslo og ellers i landet, og vi hadde med boksere både i Norgesmesterskapet for junior og senior. John Finnstad fikk i juniormesterskapet en 2. premie i fluevekt. Endel av våre boksere var også med til Løgstør i Danmark og holdt her en rekke oppvisninger.

Norges Bokseforbund tildelte Allan Larsen diplom for sin deltakelse i Europamesterskapet, og Kåre Larsen ble i forbindelse med Norgesmesterskapet for senior i 1951 tildelt Bragdmerket. Han ble dermed foreningens første bragdmann.

I slutten av sesongen 1950/51 arrangerte vi sammen med I.F. Rollo en hyggeaften for våre aktive boksere, og dette arrangement har siden vært gjentatt hvert år. Det ble på den første festen utdelt en premie for den beste innsatsen i sesongen og denne tilfalt da Ingar Engh. Ingar Engh fikk også 2. premie under Oslo-mesterskapet for junior året etter. Vi ar-

Fra en treningskveld på
Bislett i 1928.

rangerte også dette året et internasjonalt stevne med deltakelse fra Sverige og Danmark. Ingar Engh ble også etter denne sesongens slutt tildelt pokalen til den beste bokser i sesongen.

I 1953 fikk vi en Oslo-mester for junior, Arne Marstein, i lett mellomvekt.

«En lovende tekniker» skrev avisene om Gunnar Østengen som bokset i lett tungvekt og ble Oslomester for junior i 1954.

Harding Larsen fikk i 1953 tildelt Norges Bokseforbunds diplom for fremme av norsk boksesport. Arne Marstein fikk dette året tildelt pokalen for beste innsats i sesongen.

Gunnar Østengen skulle vise seg å bli en av de bokserere som gjorde foreningens navn kjent og han gjorde seg også sterkt gjeldende i både nasjonale og internasjonale stevner. I 1955 ble han Norgesmester for junior i lett tungvekt, men han var ikke den eneste fra vår forening som ble mester denne gangen. Roger Knutsen tok også sitt første Norgesmesterskap samtidig, og vi gledet oss stort over disse to mesterne. Roger Knutsen ble også under Norgesmesterskapet tildelt Norges Bokseforbunds pokal til stevnets beste tekniske bokser. Det viste seg at kampen om denne pokalen skulle stå mellom våre to medlemmer, og dette var jo hyggelig.

I desember måned 1955 deltok Gunnar Østengen i et internasjonalt stevne i lett tungvekt og han møtte her den svenske landskampmannen Stig Andersson. Denne fant det imidlertid tilrådelig å forlate ringen i pausen etter 2. runde og Gunnar fikk dermed 1. premien.

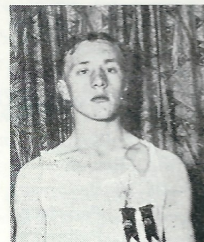
Norges Bokseforbund arrangerte en landskamp mot Sverige i samme måned og Gunnar Østengen møtte her den nordiske mesteren i tungvekt, Lennart Risberg. Det var beklagelig at Gunnar som ung junior skulle bokse mot en så dreven mester som Risberg, og resultatet var også at han måtte gi tapt for denne.

Roger Knutsen kom nå for fullt og fikk

mange gode plasseringer. Også svømmeren Erik Eriksen begynte å gjøre seg gjeldende i boksing og tok sammen med Roger flere premier. I Norgesmesterskapet for junior i 1956 ble Erik mester i tungvekt. I Oslo-mesterskapet dette året fikk vi to mestere, nemlig Jan Hansen i lett mellomvekt for junior og i senior Roger Knutsen i lettvekt. Under Norgesmesterskapet dette året for senior ble John Finnstad mester i bantam og Roger Knutsen i lettvekt etter å ha beseiret Dagfin Ness, Bergen-Sparta, i finalen. Roger Knutsen ble også tildelt Kongepokalen som stevnets beste tekniker og tok dermed vår første Kongepokal i boksing. Han fikk også Hovedstyrets innsatspokal dette året og Erik Eriksen erobret brødrene Rolfsens gavepremie for god innsats i sesongen.

I 10-årsperioden 1957—67 hadde vi vårt treningslokale på Bislett og som instruktør ble i de 5 første år benyttet Kåre Larsen og i de siste 5 år Ingar Engh. Begge har utført en meget bra jobb for boksingen innen foreningen. Tilslutningen til treningskveldene har vært fra 15—30 trenende pr. kveld. Det kan videre nevnes at i disse årene har det vært en fellesnevner for Oslo-klubbene, nemlig Oslo-Alliansen, som har stått for arrangementet, og som har representert Oslo-klubbene.

De viktigste hendelser i denne perioden er at Jan Finstad i sesongen 1957/58 var representert på det norske laget mot Sverige og bokset i bantamvekt. Jan Hansen var reserve på det norske laget mot det svenske juniorlandslaget i lett mellomvekt. Revisor Bergers Madurapokal til sesongens beste bokser i foreningen tilfalt Jan Finstad. Pokalen fra boksegruppa for fin innsats tilfalt Jan Hansen. Brødrene Rolfsens plakett tilfalt Lasse Johansen, og det kan nevnes at Jan Hansen vant sølvmedalje ved Norgesmesterskapet for junior. Lasse Johansen vant sølvmedaljen ved Oslo-mesterskapet for junior.

Erling Henriksen.

Knut Larsen.

Oppmenn for boksegruppa

1924—25 Oscar Eriksen
1925—26 Oscar Eriksen
1926—27 Erling Larsen
Erling Hansen

1927—28 V. Pedersen
1928—29 V. Pedersen
1929—30 V. Pedersen
Ola Johansen

1930—31 Oscar Hansen
1931—32 Hard. Larsen
1932—33 Hard. Larsen
1933—34 Hard. Larsen
Høsten 1934

B. Kristoffersen

Våren 1935

Osm. Brønnum

1935—36 Osm. Brønnum
1936—37 Ragnv. Hansen
1937—38 Ragnv. Hansen
1938—39 Ragnv. Hansen
1939—40 Kåre Dahlin

1945 Arne Meyer
1946 Arne Meyer
1947 Arne Meyer
1948 Harding Larsen
1949 Harding Larsen

1950 O. Koppang
1951 Harding Larsen
1952 Harding Larsen
1953 Harding Larsen
1954 Harding Larsen
1955 Harding Larsen
1956 Harding Larsen
1957 Harding Larsen

1958 Arne Meyer
1959 Arne Meyer
1960 Arne Meyer
1961 Arne Meyer
1962 Arne Meyer
1963 Per Winje
1964 Per Winje
1965 Kjell Nilsson
1966 Kjell Nilsson
1967 Per Winje

I 1959 tilfalt Brødrene Rolfsens pokal til beste junior Erik Wikstrøm og gruppas premie dette året tilfalt Arne Tollefsen.

Av bokserere som hevdet seg i denne sesongen kan nevnes: Lasse Johansen, lettvekt junior, Bjørn Lund, lett tungvekt jun., Bjørn Tangen, tungvekt jun., Jan Hansen, mellomvekt sen., Erik Wikstrøm, lett veltervekt sen., Arne Tollefsen, mellomvekt sen. og Willy Berntzen, lettvekt sen.

I bykampen Oslo—Värmland var Vika representert med Lasse Johansen i weltervekt jun., og han oppnådde 2. premie i Oslomesterskapet for junior mens Erik Wikstrøm ble Oslomester i lett weltervekt. I en lagmatch mot Polen var vi representert med Jan Hansen i mellomvekt.

I sesongen 1959/60 kom det endel nye navn i tillegg til de som er nevnt tidligere, nemlig Kjell Nilsson i lett mellomvekt, Kjell Schulte og Arild Pedersen i weltervekt og Ingar Engh som etter lengere fravær igjen startet i stevner utenbys. I Oslomesterskapet for senior deltok vi med Ingar Engh i lett mellomvekt og Gunnar Østengen i lett tungvekt. Ingar Engh ble Norgesmester i lett mellomvekt i 1960.

Arene etter kom det også nye navn som hevdet seg bra, nemlig Thorbjørn Trøber, Karsten Stein, som også ble Oslomester i lettvekt jun., Tom Torkildsen og Kåre Seltun. Kjell Nilsson deltok også på bylaget mot Ålborg og fikk seier over Pauli Rosenbekk. Videre deltok på laget Ingar Engh og Arild Petterson. Kjell ble også uttatt til å representere det norske laget som bokset returmatch mot RAF. Kjell Nilsson ble tildelt brødrene Rolfsens premie og «Gubben»s premie gikk til Karsten Stein og to oppsatte premier av Arne Meyer til Torbjørn Trøber. Torbjørn Trøber erobret også sølvmedaljen i Norgesmesterskapet for junior og Harald Svendsen fikk sølvmedalje i Norgesmesterskapet for senior.

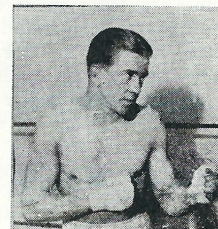
I 1964/65 deltok flere av våre bokserere

Harding Larsen.

Knut Nielsen.

Arne Meyer.
Oslomester 1940.

Finn Olsen.
Juniorimester 1946.

Rolf Paulsen.
Arbeidermester 1932—33 og 1934.

både i Sverige og Danmark og brakte med seg hjem flere seire. Tom Torkildsen ble Oslomester for junior i 1964 og Arild Pettersen ble Norgesmester i lettvekt senior.

I 1965 fikk Yngvar Anderson under landsstevnet for nybegynnere 1. premie og Arne Marstein ble Oslomester for junior i sesongen 1964/65.

Ved avslutningen av sesongen 1967 gikk Kjell Nilsson bort og ble Norgesmester og fikk også den ettertraktete Kongepokal. Han deltok i perioden i Nordisk mesterskap i Stockholm og fikk her sølvmedalje i sin klasse. Han ble også uttatt på landslaget mot Danmark og har vært representert ved flere bykamper foruten at han fikk seier i landskampen mot Finland. Her deltok også Ingar Engh som fikk pokalen til stevnets beste teknikker.

*

I de siste 20 år bør vi også nevne de medlemmer som aktivt har deltatt i boksestyret og i arrangementskomitéer i alle disse årene, nemlig Harding Larsen, Arne Meyer og Birger Kristoffersen. Dessuten har i flere perioder Ola Koppang og Helge Magnussen deltatt samt Knut Nielsen, Alf Brønnum, Erling Jenssen, Arne Sveum, Knut Larsen, Helge Tegna, Arne Marstein, Ingar Engh, Rolf Paulsen og Finn Olsen.

Som instruktør til 1960 virket Kåre Larsen og fra 1960 til dags dato Ingar Engh. Begge to har i alle disse årene gått inn for instruksjonen med stor interesse for å lære våre medlemmer god teknisk boksing.

Kåre Larsen er det eneste medlem i Vika som har oppnådd bragdmerket i boksing, som han ble tildelt i 1951.

Oslo Idrettskrets diplom for innsats for fremme av boksingen er tildelt Arne Meyer og Birger Kristoffersen.

Oslo Boksekrets diplom er tildelt Arne

Meyer, Fredrik Kristoffersen og Rolf Paulsen.

Norges Bokseforbunds diplom er tildelt Harding Larsen i 1953. Diplom og forbundets fortjenestemedalje er tildelt Birger Kristoffersen i 1965.

Følgende medlemmer er autoriserte dommere: Kretsdommere: Willy Berntsen og Thorbjørn Tøger. Krets- og forbundsdommere: Birger Kristoffersen, Fredrik Kristoffersen, Helge Magnussen, Rolf Paulsen.

I de siste 20 årene som har gått, har våre medlemmer oppnådd følgende resultater:

Roger Knudsen. Norgesmester sen. 1957. Kongepokalen i lettvekt. Norgesmester i jun. lettvekt 1955 og Oslomester i samme klasse 1957.

Gunnar Østengen. Oslomester i lett tungvekt jun. 1954.

Jan Hansen. Oslomester i lettvekt jun. 1957.

Jan Finnstad. Oslomester bantam sen. 1957.

Erik Wikstrøm. Oslomester i lettvekt 1959.

Ingar Engh. Norgesmester i lett mellomvekt sen. 1960.

Karsten Stein. Oslomester i lettvekt jun. 1962.

Tom Torkildsen. Oslomester i lettvekt jun. 1964.

Arild Pettersen. Norgesmester lettvekt sen. 1964.

Thorbjørn Trøber. 2. pr. Norgesmesterskap for sen., weltervekt 1963.

Harald Svendsen. 2. pr. Norgesmesterskap for sen., weltervekt 1964.

Tom Thorkildsen. Oslomester lett weltervekt jun. 1964.

Kjell Nilson. Norgesmester 1967 mellomvekt sen. Kongepokalen. 2. premie i Nordisk mesterskap for 1967, mellomv. Oslomester 1967 sen., mellomvekt.

Pokaler til beste forening tatt av Vika i perioden 1924-1940

Arbeidermesterskapet 1929.

Ivar Lauritsen, 2. pr. bantam, Kåre Larsen mester i lettvekt, R. Hansen 2. pr. lettvekt. Einar Gulbrandsen mester i tungvekt og D. Gundersen 2. pr. tungvekt.

Vant første aksje i «Soria-Moria»-pokalen.

Arbeidermesterskapet 1930.

Gunnar Hansen mester i fjærvekt, Kåre Larsen mester i weltervekt og Ragnv. Hansen 2. pr. i lettvekt.

Vant «Soria-Moria»-pokalen for 2. gang.

Mot Sandvika 5. mars 1932.

Seiret 4—4, med tungvekt avgjørende. Våre delt. var: Kåre Dahlin, Knut Lunde, Erling Henriksen, Eilif Volan, R. Simonsen, Sverre Simonsen, Roar Haklin og Yngvar Pedersen.

Forts. neste side.

Allan Larsen.
Delt. i Europamesterskapet 1949.

Arbeidermesterskapet
1932 i Sarpsborg.

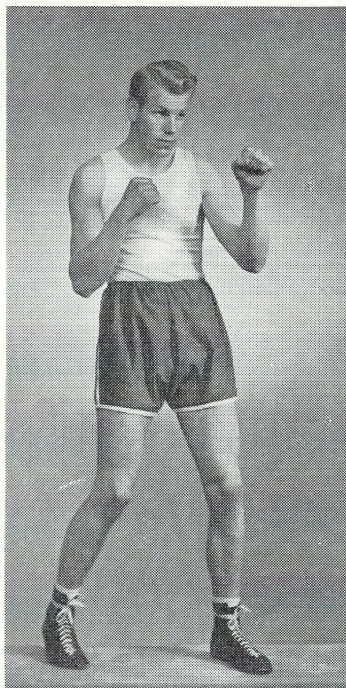
Sto likt med Rollo om
«Soria-Moria»-pokalen.
Mester Kåre Dahlin,
fluevekt, mester Kåre
Larsen, weltervekt.
Gunnar Hansen deltok i
mellomvekt, uplasert.

Firkantturneringen 1932
for juniors.

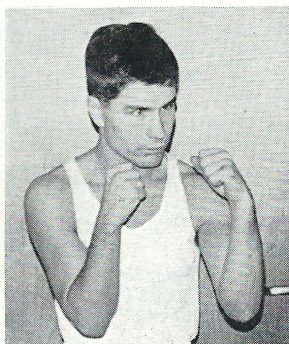
Enerhaugen-Freidig-
Rollo-Vika.

Vika tok pokalen til
beste forening ved Rolf
Paulsen 3. pr. fluevekt,
Erling Henriksen 1. pr.
i fjærvekt, Eilif Volan
1. pr. lettvekt, Ragnv.
Simensen 2. pr. i welter-
vekt.

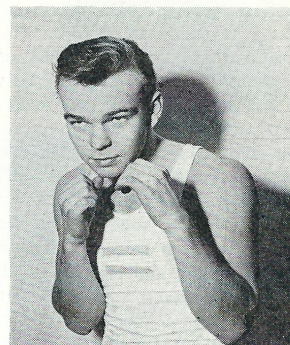
Pokalkamp Vika I.F.-
Sandvika for juniorer
den 29. november 1932
hvor vi seiret 6—2. Seier
fluevekt ved Kåre Dah-
lin, bantam w.o., fjær-
vekt ved Erling Henrik-
sen, lettvekt ved Ragnv.
Simensen, welter tapte

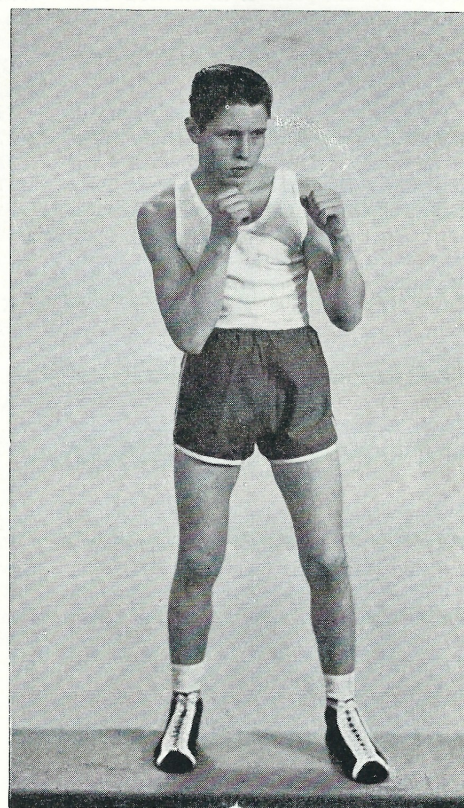
Gunnar Østengen.
Norgesmester i lett tungvekt i junior 1955.

Arild Petterson.
Norgesmester i lettvekt sen. 1965.

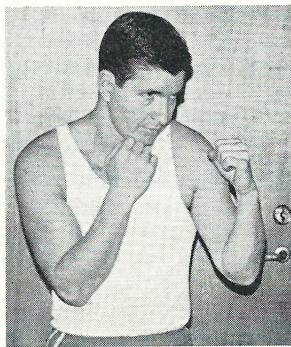
Lasse Johansen.
Norgesmester i junior 1962.

Roger Knutsen.
Norgesmester og vår første Kongepokalvinner 1956.

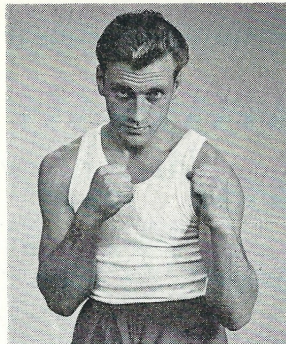

Ingar Engh.
Norgesmester i lett mellomvekt i 1960.

4 a

Thorbjørn Trøber.

Frank Andersen.

Kjell Nilsson.
Norgesmester og Kongepokalvinner 1967.

vi. Mellomvekt ble vunnet av Fredrik Kristoffersen. Lett tungv. tapte vi, men tungvekt vant Jonas Kristiansen.

Internasjonalt 14., 15. og 16. oktober 1932.

Pokal til beste forening ved Roald Bye og Kåre Larsen.

Arbeidermesterskapet 1933.

Her vant vi «Soria-Moria»-pokalen for 3. gang og til odel og eie. Resultat: Rolf Paulsen mester i bantam, Roald Bye mester i fjærvekt (beseiret Kåre Gundersen), Gunnar Hansen mester i lettvekt.

Kretsmesterskapet 1936. Kl. B og C.

Beste forening sammen med Fagen 26.

Mot Halden AIL 1938. Seier 6—4.

Følgende hadde seier: Sen.: Charles Kermann, Knut Nielsen, Arne Meyer. Jun.: Egil Dahlin, Allan Larsen, Thorbjørn Holm.

Horten januar 1939.

Pokal til beste forening med 4 førsteplasser ved Knut Nielsen, fjærvekt kl. A, Allan Larsen, weltervekt kl. B, Henry Nænseth, fjærv. kl. C, Anker Sundby, mellomvekt kl. C.

1. mai 1938 ble fanen vår tatt i bruk for første gang. Gunnar Olsen er fanebærer.

Svømmestadion

Selv om alle sjøbad ble flyttet vekk fra bystranda, holdt svømmerne standhaftig fast ved havneområdet. I begynnelsen av 20-årene samlet de midler til oppføring av et svømmestadion i Filipstad. Det ble åpnet i 1925 men måtte rives igjen i 1932 på grunn av bryggeutvidelsen. Et nytt provisorisk svømmestadion ble oppført på Filipstadkaia i 1933. Badet ble stengt i 1940 da tyskerne lagret høyeksplosive granater i et lagerskur ved siden av stadion. Det endte også med en fryktelig eksplosjonskatastrofe 19. desbr. 1943.

Vår fane, vårt flagg og vårt banner

Spørsmålet om anskaffelse av fane skriver seg fra 1926. Inntil 1925 hadde foreningen intet flagg eller banner som medlemmene ved utflukter kunne samles under. Da man i 1925 skulle delta i AIF's første propagandatog, ble det besluttet å kjøpe et rødt flagg og få malt foreningsmerke på det. Flagget ble kjøpt, men foreningsmerket kom ikke på. I stedet ble det antatt et symbol på vår bevegelse, idet det øverst i hjørnet ble satt et merke med inskripsjonen «Ikke treller, men frie menn».

I 1926, da vi nærmet oss 10 års jubileet, foreslo Oscar Eriksen på medlemsmøte den 18. desember, at det skulle anskaffes en fane til jubileumsåret. Det ble nedsatt en komité bestående av forslagsstilleren, Carsten Åsebø og Magne Eriksen. Guttorm Olsen gikk senere inn istedenfor sistnevnte. Disse påtok seg å skaffe midler til veie, men det var vanskeligere enn man hadde trodd. Arbeidet ble oppgitt, da komitéen ikke kom til noe tilfredsstillende resultat.

Da jubileumsåret kom skulle vi likevel få et banner. Carsten Åsebø hadde på den tid gode forbindelser i Sovjet-Unionen, setet for Den Røde Sportsinternasjonale, hvor AIF var tilsluttet. Han fikk beveget Det høye råd for fysisk kultur — Sovjet-Unionens øverste idrettsadministrasjon — til å skjenke oss en fane på 10 års jubileet for foreningens innsats i AIF i Norge. Den ble overrakt oss på Spartakiadens avslutningsfest i Sportshallen på Kampen den 27. februar 1928. Olaf Thorsen mottok fanen, og brakte i sin tale foreningens takk til Det høye råd for fysisk kul-

tur for det vakre symbol foreningen hadde mottatt.

På den ene side har fanen inskripsjonen: *Arbeideridretten er et våpen i klassekampen* og på baksiden: *Til Vika Idrettsforening fra Det høye Råd for fysisk Kultur i R.S.F.S.R.* med Vika-merket i midten.

Vika-merket er nøyaktig gjengitt i våre farger, duken er rød, inskripsjonen i gull og arbeidet er vakkert utført.

Da foreningen nærmet seg 20 årsjubileet ble det brakt på bane å skaffe et nytt banner. Fanen som nå var 10 år gammel var nokså medtatt av vær og vind, og på medlemsmøte 10. mars 1937 ble det nedsatt en komité bestående av Rinaldo Eriksen, Kristian Johansen, Kåre Gulbrandsen, Hjørdis Berger, Marit Haraldsen og Rigmor Moe som fikk i oppdrag å skaffe en ny fane eller banner. — Resultatet ble et stort hvitt flagg med Vika-merket i midten. På toppstykket var plasert Oslo nye rådhus som symbol på hvor Vika Idrettsforening var «født» og vokst opp til en stor Oslo-klubb. — Avsløringen fant sted i Sjømannsforeningens lokaler i Kronprinsensgt. i mai 1937.

Dette flagget ble brukt helt fram til 1949, men det begynte da å bli medtatt. På styremøte i oktober 1949 ble det vedtatt å sette i gang en kronerulling blant foreningens medlemmer for å anskaffe et nytt emblem og på medlemsmøtet i februar 1950 ble det vedtatt at vi skulle gå til innkjøp av et nytt banner.

Dette ble innviet i forbindelse med foreningens tur til Danmark i 1950 — et pent hvitt banner med Vika-merket og Rådhuset i blankt metall på toppen.

Vika's Dameavdeling

Foreningens dameavdeling ble stiftet i 1925. I de første årene var det vesentlig unge piker som var medlemmer og foreningens hovedstyre fant det ikke forsvarlig å la de få sitt eget styre.

Det var vesentlig svømmingen som de unge pikene gikk inn for med stor interesse, og dette bar også frukter. I løpet av et par år sto Vika I.F med landets største dameavdeling — og uten tvil også den beste på svømmingens område tallmessig sett. Det var således en betydelig avdeling som der hadde gjort sitt inntog i foreningen — en avdeling som også siden skulle sette spor etter seg og være til stor hjelp både idrettslig og administrativt.

I årene 1928—30 hadde dameavdelingen også en dramatisk klubb som på foreningens møter og sammenkomster oppførte både teaterstykker, sketsjer og revyer. Dameavdelingen var behjelpelig på møter, ved basarer og svømmestevner og dame-troppen i AIF's propagandatog vakte stor oppmerksomhet i de blå-hvite drakter.

I de første årene ble det også arrangert foreldremøter hvor dameavdelingen tok store løft, idet disse møtene var meget godt besøkt.

På generalforsamlingen i 1931 ble det foreslått at dameavdelingen skulle få sitt eget styre, og dette ble vedtatt. Oppgavene for det nyvalgte styre var mange og vanskelige, da de fleste av medlemmene var i skolepliktig alder og måtte ledes deretter. Men det skal sies til dameavdelingens ros at de løste alle oppgavene på en mønstergyldig måte.

De mange og ypperlige idrettskvinner som har fått sin start og sin første lærdom i Vika Idrettsforening, har holdt seg til sitt lag med interesse og glød som en sjelden ser maken til. Når det gjelder de

idrettslige resultater, vises til beretningen fra svømme- og fri-idrettsgruppa.

I de senere årene har Damegruppas oppgave vesentlig vært å arbeide for barneavdelingen, ikke rent idrettslig, men sørge for at barna i foreningen kommer sammen også utenom treningen. Dette er løst ved en rekke barnefester som har vært avholdt samt juletreffester, filmkvelder og også klubbbafter. På barnefestene som ble holdt hvert år, er det utdelt premier. Dette arbeid har — ved siden av det arbeid som Vika I.F for øvrig driver — gjort at barna er blitt sterkere knyttet til foreningen og også gitt dem anledning til å bli kjent med hverandre.

Damegruppa har sett det som sin oppgave ved regelmessige møter å holde sammen slik at kontakten med hovedforeningen og dermed arbeidet for idretten kan holdes ved like. Det har hele tiden vært et godt samarbeid med hovedstyret.

Gruppa har ved hjelp av utlodninger etc. samlet inn penger som har vært brukt til premier til barneavdelingen og det er en ganske stor mengde premier som i disse årene er innkjøpt og delt ut til oppmunt-ring for våre jenter og gutter i forskjellige idrettsgrener. Utdelingen av premi-

Borghild Johansen.
Den første valgte formann i
dameavd. (okt. 1931).

En del av Dameavd. medlemmer
på Tordenskjolds plass i 1930.
De av våre lesere som husker
hvordan det så ut i strøket den
gang vil sikkert stusse. De har
grunner til det da klisjeen er
speilvendt.

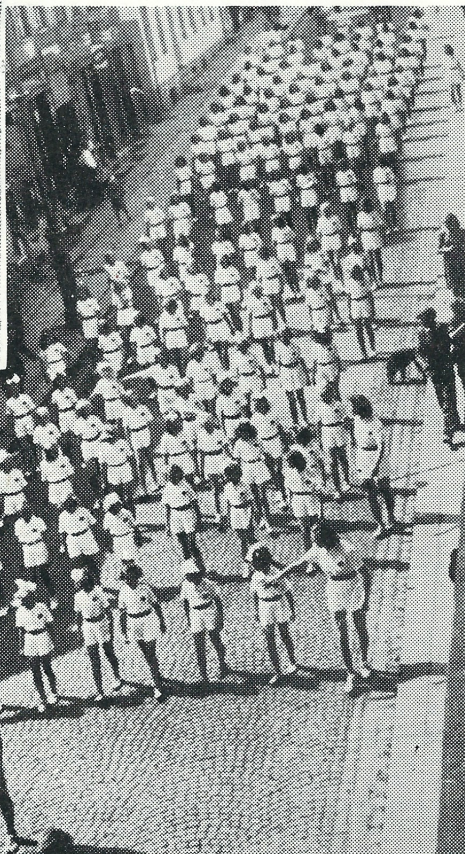

Fra en av de mange turer med dameavd. (Østernvannet 1931).

*Vikas blå og hvite jenter
Jentene og damene våre i propagandatog marsjerer ned
Ruseløkkveien.*

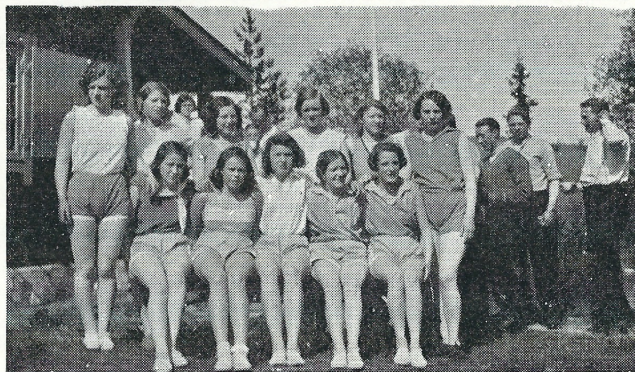
Hyggetur kombinert med terrangeløp i Lommedalen 1933.

ene har funnet sted etter innstilling fra de respektive gruppestyrer. Videre er en del av disse midlene overlevert direkte til hovedstyret og dessuten brukt til nyan-skaffelser på kontoret.

Straks etter frigjøringen gikk dameavdelingen i gang med en innsamling av klær og husgeråd til 2 barnerike familier i det krigsherjede Finnmark, og det var slett ingen liten sending som ble ekspedert i 1946 til disse.

De damene som har vært med i disse årene har holdt trofast sammen på de møter som har vært arrangert. Flere av damene har vært med siden Damegruppa ble stiftet i 1925. Gruppa har markert både 25-, 30-, 35- og 40-års jubileene ved å arrangere fester som har vært holdt i henholdsvis Restaurant Grotten, Folkets Hus og Bygningsarbeidernes Hus.

Vår medlemsavis

Vår nåværende medlemsavis «Vika-Posten» er ikke den første trykte avis som utkom i Vika Idrettsforening.

På generalforsamlingen den 21. april 1920 framsatte styret et forslag om å utgi et medlemsblad. Det ble nedsatt en komité som skulle utrede spørsmålet.

Arthur Christensen ble redaktør og avisen fikk navnet «Vika Idrætsforenings Medlemsblad». — Det første nr. utkom høsten 1920, 2. og 3. i mars og april 1921 — alle på 4 sider — og dermed gikk avisen inn.

I det forslag som styret framsatte, mente man at det var nødvendig med et bindeledd, men i avisene finner man ikke noe om denne nødvendighet. — Men derimot kan man lese «at det er toppen av hva en så ny forening kan prestere».

Styret var nok sikkert klar over betyd-

ningen av en medlemsavis, og komitéen også stillingen voksen, men tenker man på den dårlige økonomiske stilling vår forening var i omkring 1920, var det vel nærmest «stormannsgalskap» å utgi denne medlemsavis uten å ha en sikkerhet for at avisen kunne bli levedyktig.

Innholdet i disse tre nummer som utkom, var meget lokalt. Men tar man datidens forhold innen idrettsbevegelsen i betraktning, kan man vel si, at det var vanskelig å redigere en slik medlemsavis. Idretten den gang sto ikke på det høye kulturelle nivå som nå, og slike medlemsblad måtte jo av den grunn bli svært tørre og lite opplysende.

— — —

I tiden mellom «Vika Idrætsforenings Medlemsblad» og den nåværende «Vika-

Programmene for de møter og sammenkomster Damegruppa har hatt har vært mange og varierte. Det kan nevnes demonstrasjoner av forskjellige slag, båtturer, besøk på bedrifter, besøk i Fjernsynet, omvisning på M.s Oslofjord, foredrag, spesielle hyggekvelder med film m. m.

Av andre ting gruppa har tatt seg av kan nevnes at i 1950 ble det etter søknad til Forsyningsnemnda skaffet stoff til drakter som ble sydd i forbindelse med foreningens Danmarkstur. Dessuten har de bistått ved salg av pølser, lynlotterier, St. Hans-arrangement og alltid vært hjelpelige med servering og oppvask på møter og tilstelninger. Julenissedrakter er blitt sydd, kaffekopper med tilbehør er innkjøpt til bruk for foreningen og i 1965 utstyrte damene seg med bøtter og koster

og tok fatt på rengjøringen av de nye kon-torene som foreningen da fikk. Pussingen av foreningens premiesamling har også i mange år vært Damegruppas jobb.

I forbindelse med hovedforeningens 40 år jubileum i 1958 arrangerte Damegruppa også en fest for foreningens yngre medlemmer. Denne festen samlet ca. 150 jenter og gutter, og ble feiret på en verdig måte med bordene pyntet med våre fineste pokaler, blomster, servering av varm mat og is, underholdning, og en stor premie-utdeling til våre unge idrettsutøvere.

Ved inngangen til jubileumsåret 1968 teller Damegruppa 30 medlemmer, og det sittende styre søker stadig å finne former for å holde gruppas medlemmer fortsatt sammen og arbeider for å få fornyet gruppa med flere interesserte.

Formennene i Damestyret

Okt. 1931 Borghid Johansen.

1932 Kitty Kristoffersen

1933 Borghild Johansen

1934 Borghild Johansen
og Ruth Kobbelt fra
høsten.

1935 Borghild Johansen

1936 Gustav Fredriksen

1937 Gustav Fredriksen

1938 Rinaldo Eriksen

1939 Rigmor Moe

1946 Solveig Finsen

1947 Aase Arnhjell

1948 Aase Arnhjell

1949 Elsa Andresen

1950 Elsa Andresen

1951 Aase Arnhjell

1952 Randi Heitmann

1953 Solveig Finsen

1954 Solveig Finsen og
Randi Heitmann

1955 Berit Lange

1956 Inger Flovild

1957 Inger Flovild

1958 Edith Johnsen

1959 Edith Johnsen

1960 Inger Dokken

1961 Inger Dokken

1962 Inger Dokken

1963 Aase Arnhjell

1964 Ruth Olsen

1965 Ruth Olsen

1966 Ruth Olsen

1967 Lilly Kristiansen

Redaktørene i Vika-Posten

Febr. 1930—mai 1932:
Rudolf Arnesen.
Juni 1932—mai 1933:
Øystein Egelund
Juni 1933—okt. 1935:
Ragnar Andersen
Nov. 1935—okt. 1936:
Rolf Gomnes.
Nov. 1936—okt. 1939:
Henry Åsengen.
Nov. 1939—mai 1940:
Johs. Mortensen.
Sept. 1945—mars 1946:
Komité.
April 1946—mai 1947:
Øystein Egelund
Juni 1947: Knut Egelund
1948: Knut Egelund
1949: Rudolf Arnesen
1950: Rudolf Arnesen
1951: Rudolf Arnesen
1952: Rudolf Arnesen
1953: Oskar Larsen
1954: Hans Heli
1955: Hans Heli
1956: Hans Heli
1957: Hans Heli
1958: Hans Heli og
Frank Lier.
Fra 1959 har hovedsty-
ret selv stått for redak-
sjonen.

Posten» har det ikke vært gjort forsøk på å få ut noen trykt avis.

I årene 1926—30 ble det av og til på våre møter valgt redaktører til skrevne aviser. Disse ble opplest på møtene og var ofte meget gode.

Etter innmeldelsen i AIF ble avisspørsmålet igjen aktuelt. Med den utvikling Vika Idrettsforening hadde omkring 1930—31 — da rivningen av Vika begynte for alvor — og mange av medlemmene flyttet til andre bydeler — var det meget påkrevd med et bindeledd, samtidig som det sosiale og det kulturelle arbeid innen foreningen kom mer i forgrunnen. Det var med andre ord nødvendig å få et trykt organ som hver måned kunne sendes gratis til medlemmene.

På et medlemsmøte den 29. november 1929 framsatte Guttorm Olsen forslag om å nedsette en komité som skulle undersøke mulighetene for utgivelse av en trykt medlemsavis. Komitéen som ble nedsatt besto av Arthur Christensen (redaktøren for vår første klubbavis), Ansgar Johannesen, Johannes Mortensen og Rudolf Arnesen, og fikk utgitt det første nr. i februar 1930 på 8 sider, og med sistnevnte som ansvarlig redaktør. Avisen fikk navnet «Vika-Posten».

De første numrene var viet foreningen og de idretter vi dyrket. Men allerede fra mai-nummeret ser vi at avisen får et mer allsidig innhold. Bevegelsen vår den gang var jo også mer innholdsrik. — Medlemmene gikk sterkt inn for avisen til stor glede for de som hadde satt seg i spissen for den. — Artikler om mange sosiale og politiske spørsmål ble skrevet, uten at det gikk ut over det idrettslige stoff.

Foreningen kom med avisen inn i hjem-

VIKA IDRÆTSFORENING MEDLEMSBLAD

1. Årg. — 1920 Redaktør G. Wahlberg. Forretningsfører A. Christensen, Vinkelgaten 7. Pr. år kr. 1.50

Til medlemmerne!

Naar vi nu utgir første nummer av vort medlemsblad maa det siges at være toppunktet av hvad en idrettsforening paa vel 2 aar kan bringe det til og tror vi knapt nogen anden forening kan opvise lignende. Som bekjendt blev det paa generalforsamlingen i vaar besluttet at det skulde være kvartalavis, men er det vor mening senere at forsøke at faa den ut hver maaned. Dette staaer alene i medlemmernes naegt at bestemme, for hvis alle tegner sig som abonnenter

og indbetaler kontingenten er det selvfølgelig intet iveren for det. Videre gjør vi opmerksom paa at det er frit for enhver at skrive i avisen og haaber vi at flaa mange vil benytte sig av dette, da det ellers blir vanskelig at faa stoff for en maasse arbeide.

Idet vi haaber medlemmerne vil lægge sig dette paa hjerter og gjøre hvad de kan for avisen, spaaer vi den en lys fremtid. *Konakrifrom.*

Vor forening.

Den 26. januar 1918 samledes ca. 20 gutter for at stifte en idrettsforening i Vika. Det blev valgt et forelsbige styre som skulde utarbeide lovene til fremlægge paa den konstituerende generalforsamling. Denne fandt sted en maaned tid efter hvor foreningens lover blev vedtatt. Et forslag av det midlertidige styre om at foreningen skulde hete «Tordens» blev nedstemt med overvældende majoritet, og «Vika Idrettsforening» blev vedtatt under vældig jubel. Foreningens første formaal var at dyrke bokning og fri idret, men siden blev ogsaa svømming optatt paaært program. Det første styre fik følgende sammensetning: Formand: Henry Bucke, vice-

formand: Sverre Hansen, sekretær: Valdemar Andersen, kasserer: Ragnvald Olsen, materialforvalter: Joh. Fulsu, styremedlemmer AIF Larsen og Johan Lingstad.

Til at begynde med mente mange at det var haabløst at starte en forening i Vika, da der var gjort mange forsøk herpaa før. En liten klik holdt dog sammen, og disse fik da ogsaa den fornødvendige støtte, og foreningen vokste sig sterke og sterkere, saa den idag er en forening med et godt og kjendt navn, ogsaa utenfor byens grenser.

Høsten 1918 blev vi optatt i Norges Athletforbund og allerede den første sesong gjorde vi

Faksimile av vår første medlemsavis 1. årgang 1920.

mene og gjorde en betydelig propaganda for idrettsarbeidet i Vika.

Etter at den første redaktør var gått av i 1932 ble avisen redigert i samme ånd av hans etterfølgere. — Vika-Posten var blitt en kulturell faktor i Vika Idrettsforening.

— — —
Det siste nr. av Vika-Posten før krigen i Norge kom ut i mai 1940 og det første etter krigen i september 1945.

Fotball

Blant de mange småklubber i bydelen Vika ble Vika I.F. den samlende i idrettsarbeidet rundt 1920-årene. Foreningens fotballgruppe stilte et slagferdig lag etter sammenslutningen med Vika Ballklubb i 1923. Resultatkurven fram til 1927 var stadig stigende, først innen Kristiania og Omegns Fotballiga, og senere ved AIF's stiftelse i 1924, i Arbeidernes Fotballkrets.

Treningen foregikk i de første år på Kontraskjæret og Tullinløkka og tildels blant steinhaugene i Filipstad. Noe senere ble 2 timer pr. uke tildelt på Jordal.

— — —

I 1924 stiller Vika I.F. med finalelag både i klasse A og B i Fotballigaens kamper, men tapte begge. A-lagets spillere her var: Erling Hansen, Hildor Kjærnli, Erling Larsen, Alf Jessen, Henry Hansen, Erling Johansen, Ragnvald Tholfsby, Fritz Braathen, Bjarne Lunde, Olaf Andersen og Paul Kjærnli.

Samme år var foreningen representert på Kristiania og Omegns Fotballigas lag

mot Sovjet-Unionen med Ragnv. Tholfsby, Olaf Andersen og Oscar Eriksen.

I 1925 spiltes kampene i Arbeidernes Fotballkrets' regi. Oppmann var Guttorm Olsen. Semifinaleplasser i både serie- og Arbeidermesterskapet viste høykonjunktur innen gruppa. 4 mann, Olav Simonsen, Oscar Eriksen, Fritz Braathen og Henry Hansen ble uttatt for å være med i uttakningskamper for bylag og landslag. Tre av gutta måtte melde forfall, men Oscar Eriksen deltok og ble uttatt på laget som spilte en rekke kamper i Tyskland.

Det fortsatte med stor aktivitet i sesongen 1926, og semifinalplasser oppnås også dette år både i serie og mesterskap. Som året før deltok 4 lag, A, B, C og junior i serien.

Fra 1927 virket det som om interessen var dalende, og oppmannen Gunnar Olsen appellerte til økt innsats med tanke på jubileumsåret 1928. Men strevet bar ikke fram, jubileumsåret og året 29 og 30 viste merkelig kvalitetsforskjell, og det

Idrettens dag

For alle som opplevet Idrettens Dag 1945 er den uutslettelig preget i erindrungen som den største, den vakreste og den mest imponerende idrettsmønstring vår by har sett.

Arbeidsutvalget i Oslo Idrettskrets bestemte at dagen skulle holdes 3. juni. Man ville vise byen at norsk idrett etter de fem okkupasjonsår, nå hadde fått sitt gamle ansikt igjen. På tross av mangel på drakter og annet utstyr som trengtes for å skaffe en festlig ramme, gikk det bra fordi alle la godviljen til.

«Idrettslagene har ære av at de på kort varsel kunne stille opp med såpass mange folk i idrettsdrakter og pynt for øvrig. Det var medlemmer fra to idrettsorganisasjoner som marsjerte så og si hånd i hånd. Det var denne manifestasjon av viljen til virkelig samhold blant idrettsungdommen som var det betydningsfulle dengang» heter det i Oslo Idrettskrets årsberetning 1945.

Det var 11 000 idrettsmenn og -kvinner med

Kristiania og omegns lag til Sovjet-Unionen i 1924. Av våre gutter står fra venstre: Oskar Eriksen nr. 1, Ragnvald Tholfsby nr. 5 og Olaf Hansen nr. 12.

Fra venstre: Oskar Eriksen, Sverre Larsen, Gunnar Olsen, Henry Hansen, Fritz Bråthen, Erling Johansen, Olaf Andersen, Ragnvald Tholsby, Søren Haugård. Sittende Erling Larsen, Erling Hansen, Rolf Eng.

i toget. På Bisletts tribuner var bortimot 25 tusen tilskuere å finne. Økonomisk ble dagen en strålende suksess med et overskudd på kr. 48 000,—.

Vika I.F. mønstret en av de største og vakreste tropper denne dagen. Og da arrangementets leder var en Vikagutt, det var Øystein Egelund, og den som ønsket Kronprins Olav velkommen, kunne Vika-medlemmene si seg vel fornøyd med dagen.

var såvidt laget berget plassen i A-klassen disse år.

1931 tok til med Arne Arnesen som oppmann. Sesongen slo fast at vi måtte spille i B-klassen fra 1932. Oppmann var Eilif Volan — som også fortsatte arbeidet i 1933. Vi spilte nå etter fotballkretsens nye inndeling i klasse C.

I 1934 og 35 skjedde det lite, og det var nærmest bare kretskamper som vi deltok i. Oppmenn var henholdsvis Kåre Gulbrandsen og Gustav Fredriksen.

Optimismen meldte seg først i 1936, og i 1937 gikk vi hen og ble kretsmestere. Året etter spilte vi påny i klasse B. I Arbeidermesterskapet nådde vi fram til 4. runde. Kåre Gulbrandsen, oppmann i 1936-37-38, viste en ukuelig vilje til å føre laget fram. Hans innsats i denne periode var beundringsverdig. For øvrig ble 1937-38 et klimaks for gruppa før 1940, med Harry Johnsen og Erling Johansen som oppmenn i 1939 og 1940.

I årene 1945, 46 og 47 under ledelse av oppmann Gustav Fredriksen, Leif Pettersen og Finn Andresen ble det arbeidet godt, men i all vesentlighet med unge gutter som senere skulle vise seg å fortsette.

1948.

Oppmann fra 1947, Finn Andresen, tok gjenvalg. «Maren» var fremdeles med, nå som materialforvalter. Innendørstreningen foregikk i Oslo Handelsgymnasium. Bane fikk vi lånt av Akademisk Ballklubb, 3 ganger i uka. Dessverre måtte vi bruke banen så tidlig som fra kl. 16—18 og frammøtet ble deretter. Men, 15—16 stykker var allikevel ikke dårlig.

Klubben var 30 år, og gruppa med oppmannen i spissen arrangerte ungdomsturnering i mai. Pokal fra Vikagubben tilfalt Sagene I.F. For øvrig holdt laget seg på et jevnt nivå uten særlig framgang. Kampgløden ved kampene var større enn treningsiveren. Ekeberg 2 skulle åpnes neste år, og alle så fram til de muligheter dette kunne gi. Det var bra sig i gruppa, men resultatene lot vente på seg. A-laget deltok i 20 kamper i divisjon 4.

1949.

Finn Andresen fortsatte som oppmann. Boksegruppa og fotballgruppa måtte slå seg sammen om Ruseløkka skole for innendørstrening. Tildeling av bane på Ekeberg var ennå ikke i orden, og foran høstkampene trentes det fortsatt på banen til ABK. Med buss foretok en noen turer til Lier, Lillestrøm, Heggedal og Lomme-dal.

Vårsesongen var en tro kopi av forrige sesong, mens høstens kamper ga berettiget håp om å nå 3. divisjon neste år. Av høstens seriekamper vant vi 7, spilte 1 uavgjort og tapte 1. Målaverage for seongen viste 67—34. Som rimelig var ebbet sesongen ut nærmest med alle gutta i startgropa for neste vår. En festlig gruppekveld ble arrangert som avslutning på sesongen.

1950.

For 4. år på rad påtok Finn Andresen seg oppmannsvervet. I styret fikk han med seg de ivrigste fra gruppa: Leif Pettersen, Harald Eek og Wilhelm Amundsen. Som året før ledet Leif Pettersen («Blåmann») innendørstreningen på Ruseløkka. Ridder-Nielsen underviste i teori og ledet utendørstreningen på Ekeberg, hvor vi nå var tildelt treningsdager.

På tross av den fine posisjon vi hadde i serien var ikke gutta treningsvillige. Spranget til rekruttene var relativt stort, og skapte liten konkurranse for å komme med på A-laget. Men når gutta først var

samlet var interessen til å ta og følge på. 3. divisjon vinket, men 2 poengtap i en på forhånd kalkulert seier, hindret oss også i år. Høstsesongen startet flott, nytt mot fattes, og vi overvintret med 17 poeng av 18 oppnåelige, målaverage 48—9. 25 kamper hadde laget dette år.

På bylaget for 4. divisjon var vi representert med 6 mann, Gunnar Arnhjell, Wilhelm Amundsen, Karl Andresen, Harald Amundsen og Franck Flovild. Dessuten var Tore Sundbye tatt ut som reserve. Fulltallig lag deltok på Danmarksturen. Det var en god sesong.

1951.

Nå overtok Harald Eek oppmannsjobben. Som tidligere begynte vi innendørstreningen i januar på Ruseløkka under ledelse av Leif Pettersen. Frammøtet var relativt godt, alle mann tok sikte på kretsmesterskapet i 4. divisjon. Utetreningen fortsatte på Ekeberg, men merkelig nok var frammøtet her ustabilt. Mesterskapet sikret vi oss allikevel ganske suverent. Ikke en seriekamp taptes i 4. divisjon.

Vi hadde med 3 mann på kretslaget: Wilhelm Amundsen, Reidar Pettersen og Gunnar Arnhjell. Harald Amundsen var reserve. Starten i 3. divisjon var bra, men 3—4 mann på sykelisten medvirket til mindre poenghøst enn hva forhåpningene var. Ca 20 kamper spiltes i perioden.

1952.

Karl E. Andresen tok nå ansvaret for gruppa. Det skjedde ingen forandring i driften. Trening, treningskamper og seriekamper fortsatte som tidligere år, stort sett med samme mannskap. 3. divisjon så ut til å passe oss nivåmessig, og i vårkampene truet vi hverken bunn- eller topplagene. 20 kamper ble avviklet, vi vant 9, 4 uavgjort og 7 tap.

Franck Flovild ble tatt ut som reserve på bylaget i divisjon 3.

I høstkampene var vi igjen plaget av skadede spillere og spillere i militærtjeneste, men vi hadde en hederlig 5.plass i serien ved sesongens slutt. Serien talte for øvrig 13 lag.

Hovedstyret tok spanderbuksene på seg, og gruppa ble tildelt nye drakter samt annet utstyr.

1953.

Franck Flovild valgtes til oppmann. Treningen fortsatte som før. Det var en

liten, men merkbar tilgang på seniorspillere. Det spiltes i alt 25 kamper. En pokalturnering ble arrangert, pokal ble oppsatt av Erling Lunde, og vi fant det rimelig at pokalen plassertes på Vikakontoret.

Gunnar Arnhjell og Karl Andresen deltok på bylaget i divisjon 3. I sesongen vant vi 16 kamper, 1 spiltes uavgjort, 1 ble avbrutt og 7 taptes. 10 av disse kampene var seriekamper, hvorav vi vant 8 og tapte 2. Serietabellen viste etter høstens kamper at vi lå på 2. plass sammen med Reidulf, 1 poeng etter lederlaget Steady. 25 spillere var anvendt på A-laget i sesongen. Optimismen var stor, og vi så neste sesong lyst i møte, denne gang var det 2. divisjon som vinket.

1954.

Oppmann og leder for innendørstreningen var Leif Pettersen. Året viste seg å bli begivenhetsrikt på flere måter. Treningen startet som vanlig og med samme mannskap som tidligere. Som ellers var innendørstreningen godt besøkt, men merkelig nok gjentok det seg at da utendørstreningen startet, dabbet frammøtet av. Ekstra rart var dette i år hvor vår posisjon burde anspre til økt innsats, men så dårlig var frammøtet at treningskamper spiltes med 7—8 mann. Vårens seriekamper ble avviklet med lett blanding av seier og tap, men hellet var med oss, og etter avsluttet serie viste det seg at vi

Erling Johansen.
Vår populære «Maren»!

«Maren»

«Maren», eller Erling Johansen, som er hans rette navn, er en del av vår fotballhistorie. Han spilte på klubblaget fra 1922 til 1945.

Bakre rekke fra venstre: Frank Hansen (Flovid), Walther Holm, Arne Pettersen, Gunnar Olsen, Thomas Nilsen, Georg Dahlgren. 1. rekke fra venstre: Ivar Mathisen, Alf Kristiansen, Eilif Volan, Harry Johnsen, Knut Lunde.

«Myggen» og «Høna»

1920-årene var en blomstringstid for fotballsporten. Her i byen som i landet ellers. Den bydel vi soknet til dannet ingen unntakelse. Nær sagt hver gate og hver stor gård hadde sin fotballklubb. Av dem som huskes kan nevnes Viktoria Ballklubb, Sp.-klubben Brand, Filipstad Idrettsforening, «Union», Vika Kamera-tene, Sp.klubben Torden og Vika Ballklubb som var den største og sikkert en god del bedre enn de andre.

Vika Ballklubb og Vika idrettsforening ble i oktober 1923 enige om sammenslutning.

Vi vil referere lagoppstillingen i Vika Ballklubbs første sesong fordi vi her finner de fleste av Vika I.F.s støttespillere i årene framover. Laget var fra mål til ytre høyre: Alf Johansen, Hildor Kjærnli, Rolf Eng (Kina), Erling Larsen (Kaptein), Oscar Eriksen, Gunnar Olsen (Dempa), Olaf Andersen (Ølle), Sverre Larsen (Myggen), Ragnar Tolvsbye, Henry Hansen (Høna), Reidar Johansen og Harry Jensen (Boffe).

*Studenterbadehuset Sølyst
i år 1900.*

rykket opp i divisjon 2 fra høsten av. Stor, men kortvarig glede.

Høstens seriekamper i divisjon 2 tok til med sterkt reservespekket lag. 3—4 av de faste spillere ble borte av forskjellige grunner. Interessen hos de øvrige var sterkt dalende, og det nesten utrolige hente: Vi trekker oss fra serien.

Gruppemøte ble holdt i oktober, og her besluttet man å starte på nytt med vekt på gutte- og junioravdelingen.

1955.

Erling Lunde er oppmann. Reaksjonen etter de siste års harde arbeid for å bringe gruppa oppover i divisjonene kom ved forrige sesongs kapitulasjon. Pessimismen inntar høysetet etter forgjeves forsøk på samling av småguttene. Året passerte med liten intensitet for gruppa.

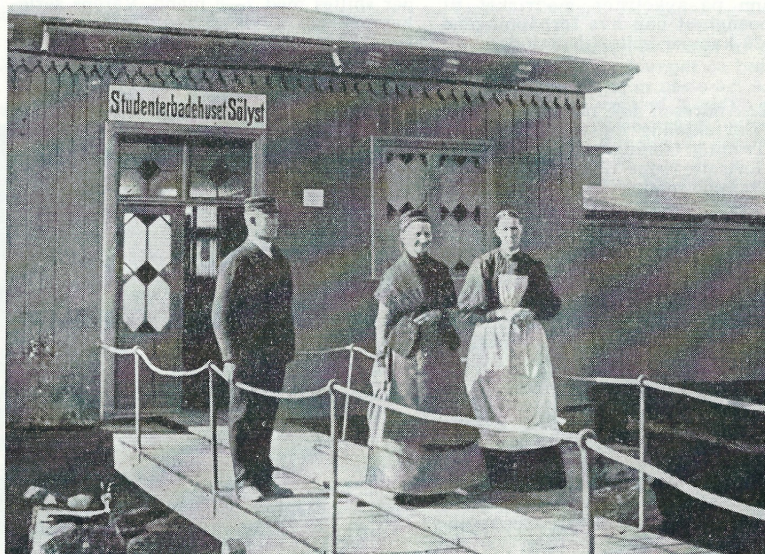
1956.

Det var kun styret under ledelse av Armann Rolfsen som var i virksomhet. Trening forsøkes uten hell. Hovedstyret la fram for generalforsamlingen forslag om å legge ned gruppa, men forslaget ble forkastet.

1957—62.

Franck Flovild er oppmann i 1957 og Erling Lunde i 1958. Det var liten eller ingen aktivitet. I 1959 ble valg av fotballstyre utsatt til våren. På vårgeneralforsamlingen 1960 vedtok man å ikke nedsette noe styre, men fremdeles være tilsluttet krets og forbund.

26. april 1962 var det definitivt slutt. Nytt forslag fra hovedstyret om nedleggelse av gruppa ble vedtatt av generalforsamlingen.

Fra «Tjuve-Holmen» til Torggata Bad

Svømmesporten innen Vika I.F. daterer seg egentlig fra 1918. På høstgeneralforsamlingen dette år, ble det besluttet å oppta svømming på programmet. Den 10. april 1919 søkte vi opptakelse i Norges Svømmeforbund og ble opptatt.

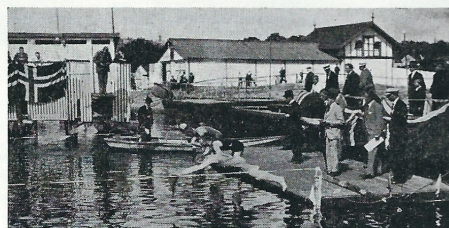
Vika-gutta deltok i årene 1919 og 1920 på en rekke stevner, og Vika I.F. ble i sportspresen betegnet som en lovende svømmeklubb. Konkurranser dengang ble holdt på Rodeløkkens og Holmen bad. Vika arrangerte en pokalkamp for juniorer i Rodeløkken bad 1920. På dette stevne ble Asbjørn Weyer nr. 2 på 50 m fri med 35.9. Øvrige startende var Sverre Gulbrandsen og Harry Eriksen.

Men svømmingen kom ikke ordentlig i gang. Utover i 1921 var den helt dødd bort, og alle rester av denne var forsvunnet da svømmingen ble opptatt igjen i 1925.

Det var ved overgangen til AIF at det atter ble aktuelt å oppta svømmesporten. På medlemsmøte den 11. mars 1925 ble dette vedtatt.

Et utvalg bestående av Hans Pedersen, Ole Johansen og Olaf Eriksen ble nedsatt til å ta hånd om saken.

Treningen ble satt i gang på Bislett bad sammen med AKK, en time i uka. Det ble trening utover våren uten at den ble omfattet med noen større interesse. Som-

Hasvold bad i 1915.

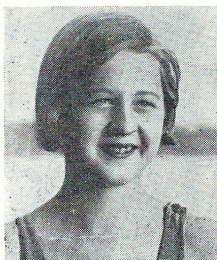

Ellen Engh.

Fra treningen på Bislett bad 1927.

Herreavdelingen trener på Bislett bad 1928.

Ragna Kobbel.

Arne Throndsen.

meren etter var det ingen spor av svømming. Om høsten 1925 ble det første ordinære svømmestyre valgt med Dagfinn Gunneriussen som oppmann.

Heller ikke denne vinteren var det noen interesse for trening, skjønt det var gratis adgang.

Det var naturligvis ikke så lett å komme i gang. Alle var jo uerfarne, både ledere og trenende. Man led dessuten av mangel på habile instruktører i langt større utstrekning enn nå. Ytterst få kunne svømme noenlunde skikkelig, langt mindre instruere andre. Det ble derfor et kolossalt nybrytningsarbeid som måtte utføres og som vanskelig kan beskrives.

Interesse for svømming ble det først i og med at AKK arrangerte det første svømmestevne 2. mai 1926.

Svømmerne dukket nå opp etter tur. Vi finner nå navn som Ansgar Johansen, Arne Trondsen, Thorolf Larsen, Finn Eriksen og Hartmann Johnsen. På spinnesiden Ellen Engh, Åse Henriksen, Elsa Hoel, Ingrid Hexum og Ragna Kobbel. Det er disse svømmere som dominerer de første årene. I og omkring 1930 kommer de store navn fram i lyset. Det er Edith Palm og Erling Lundberg. Det er van-

skelig å fortelle alt om disse, så vi viser til statistikken. I 1933 kommer Kaare Sveberg og Kristian Gustavsen, og av pikene er det kommet til en del. Men det er fremdeles Ragna og Edith som dominerer stevnene. Omkring 1936 dukker det opp mange svømmere som har representert oss på en verdig måte. Navn som Hjørdis Berger, Karen Dahlin, Inger Enger, Marit Haraldsen, Solveig Finsen, Lillian Røss, Knut Lindstad, Knut Belsbye, Rolf Dahl, Erik Dahlberg, m. fl. Senere kom Gerd Borgersen, Lill Andersen, Edith Olsen, Haakon Eriksen, Odd Hovung og Thorleif Skancke.

Etter 1945 kom det til mange unge svømmere med muligheter. Av våre «gamle» svømmere var det Gerd Borgersen, Lillian Røss, Inger Enger og Marit Haraldsen som var de mest aktive av damene. Av herrene var det Erling Lundberg, Arne Trondsen, Knut Belsbye, Odd Hovung og Kristian Gustavsen.

Vår deltakelse i løpe- og svømmestafetter.

Et av de største propaganda-arrangement som holdtes innen AIF, var Løpe- og svømmestafetten. Den første stafett som ble arrangert i 1928 hadde kun en kort løype. Fra Svømmestadion rundt ved Verdensteatret til Akershusutstikkeren. Første arrangør var Centralutvalget for svømming. De senere år overtok svømme- og fri-idrettskretsen dette arrangement.

Det første år ble våre lag nr. 2 og 6. — Svømmere på førstelaget var Arne Trondsen, Henrik Irfeldt og Finn Eriksen.

I 1929 hadde vi sterkt supplert svømmelag, grunnet guttenes tur til Russland. Vi ble likevel nr. 3.

Mens det de første år var vanskelig å få tak i habile løpere, kunne vi i 1930 stille opp med et godt løperlag. Laget løp og svømte utmerket og greidde 2.plassen etter A.I.L. Varg.

Stafetten 1931 ble sensasjonell. Den brakte oss årets største seier, idet vi helt overraskende slo A.I.L. Vargs opplagte favorittlag. Men det ble nok en sensasjon her, idet A.I.L. Vargs oppmann nedla protest på vårt lag for tyvstart. Resultatet ble at begge lag ble disket for tyvstart. «Arbeiderbladet» skrev dagen etter at det

var meningsløst at Vikas lag ble disket. Tyvstarten var forsvinnende liten. Det samme var for øvrig også dommernes mening.

Løpe- og svømmestafetten 1932 ble en stor triumf for Vika, idet våre lag plasserte seg som nr. 1, 3 og 4.

«Sportsmannen» skriver følgende: «Vika I.F. har jo et ypperlig materiell å rutte med da klubben jo har mange dyktige fri-idrettsmenn og i svømmesporten har den også en vakker lederplass innen Oslo-klubbene. Dertil kommer at klubben er i sterk framgang og arbeider meget energisk. Det var derfor ikke uventet at Vika gikk hen og erobret både 1., 3. og 4. plass.»

«Arbeiderbladet» skriver: «Løpet ble en strålende suksess for Vika, som ventet. Bare det å stille 3 lag eller 36 mann i en slik konkurranse er beundringsverdig. Når disse 3 lag plasserer seg som nr. 1, 3 og 4 avtvinger det den største respekt. All honnør for den virksomme klubb for det.»

I 1934 ble det atter seier for Vika. Og for å sitere «Arbeiderbladet»: «Vika ble igjen vinner av årets løpe- og svømmestafett. Den slags konkurranser som gårdsdagens ligger meget gunstig an for Vika, Varg og Brage som alle har friidrett på programmet som konkurranseidrett. Prisen må likevel helt og holdent tildeles Vika som ser ut for å ha tatt monopol på å vinne løpe- og svømmestafetter.»

Vi deltok i stafetter i Drammen, Høvik, Kroken i Telemark og Kongsberg m. fl., og har vært årvisse gjester på disse steder. I alle disse konkurranser tok vi førsteplassen.

Havnesvømmingen for herrer.

Det var ganske sikkert ingen av de 35 deltakere som stilte til start ute på Akershusutstikkeren i 1926 som drømte at havnesvømmingen skulle bli en så stor suksess for Vika I.F.

Havnesvømmingen har tilfredsstillt de største krav til utholdenhet og svømmedyktighet som kreves i en slik konkurranse, og har vært en stor propaganda for svømmesporten.

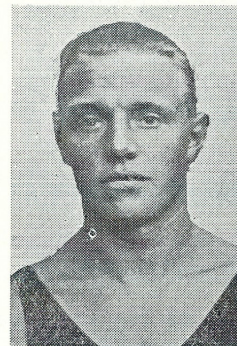
Ideen til havnesvømmingen får «Mossen», Fredrik Christensen, Vikas formann i 1926, ha æren av. Det var hans iver og arbeidsinteresse som gjorde at gjennom-

føringen av dette den gang så storstilte arrangement gikk prikkfritt.

For å få arrangementet vellykket har det gjennom årene vært nedlagt et stort og utrettelig arbeid av de sittende styrever. Vanskelighetene var store, både når det gjaldt organisering av arrangementet og å få Havnestyrets tillatelse til å svømme i indre havn.

Tross vanskeligheter hadde havnesvømmingen en rivende utvikling, både med hensyn til deltakerantall og publikumtilslutning. Deltakerantallet gikk jamnt oppover til 1933. Da var det over 300 startende, mens det de øvrige år har ligget på ca. 150. Ved startstedet og på Svømmestadion i Filipstad var det tettepakket med tilskuere og på havnen tett i tett med båter som fulgte deltakerne.

Vi var ikke alltid heldig med været. Det hendte at sjøene var store som «hus» og vannet så kalt så mange ga opp. Den første havnesvømming ble det delt ut diplomer, men senere år fikk deltakerne et havnesvømmingsmerke i sølv.

Finn Eriksen.

Et av våre pokallag.

I første rekke fra v.: Ansgar Johansen, Arne Throndsen og Birger Johansen. Bak fra v.: Arthur Larsen, Finn Eriksen, Thorolf Larsen, Henrik Andersen, Hartmann Johnsen, Alfred Eriksen og Engelhart Karlsen.

Ingrid Hexum.

Deltakelse i utlandet

Gjennom årene har vi som en av de ledende svømmeklubber rimelig nok fått med mange av våre svømmere utenlands. Ikke alle har nådd til topps, men det er blitt pene plasseringer.

Vår utenlandsrepresentasjon viser følgende:

1927. Russland: Arne Trondsen.

1929. Tyskland, Berlin: Henrik Andersen.

1929. Finland, Helsingfors: Ansgar Johansen, Birger Johansen, Hartmann Johnsen og Erling Arstad.

Det har gjennom de 12 årene som havnesvømming har vært arrangert blitt 4 seire til Vika. Det kan nevnes at Finn Eriksen vant i 1928, 1932 og 1933. Av lagpokaler til beste firemannslag har vi vunnet 8 av 12.

Den første havnesvømming gikk 6. august 1926 fra Akershusutstikkeren til Svømmestadion i Filipstad. Denne rute ble holdt i 2 år. Best Vika-tid har Birger Hansen med 28.02, svømt i 1926.

I 1928 ble ruten forandret til start fra Tingvallabryggen og innkomst Svømmestadion. Fra 1928 til 1934 hadde Vika med 83 deltakere. Beste Vika-gutt i tid er Finn Eriksen med 24.29 satt i 1929.

Ruten ble så i 1935 atter forandret. Denne gang ble det start Svømmestadion—Bøgdønes—Svømmestadion. Denne rute ble beholdt i 2 år. På denne tid hadde vi med 23 deltakere, med Finn Eriksen som beste Vikagutt med tiden 23.50 satt i 1935.

Det ble atter forandring i 1937. Det ble nå start på Lille Herbern og innkomst Svømmestadion. Dette gikk også i 2 år. Vi hadde med 25 deltakere og beste Vikagutt var Karl Christensen med tiden 26.54 satt i 1937.

Alle disse forandringer av havnesvømmingen kom etter henstilling fra Helserådet og det var også dette som til slutt stoppet de videre konkurranser i indre Oslofjord.

Arbeidermesterskap.

Det sier seg selv at Vika Idrettsforening gjennom årene har satt sitt preg på Arbeidermesterskapene. — Vår deltakelse i mesterskap har i alle år vært den beste. Vi kan også gjennom mesterskapsresultatene sette oss inn i hvordan resultatene er blitt bedre og bedre.

Konkurransen mellom svømmerne skapte snart krav om flere øvelser innlagt i mesterskapet, og vi ser at mens der i det første mesterskap var 10 øvelser, var det i 1939 hele 22.

Henrik Irfeldt.

Edith Johnsen (Palm).

Hartmann Johnsen.

Fra svømmelandskampen i Finland 1939. Erling Lundberg til venstre og Ansgar Johansen til høyre sammen med en kamerat fra T.U.L.

Mens vi i alle år har hatt god deltagelse i dameøvelsene var det en periode fra 1926 til 1931 hvor vi ikke hadde deltagelse i singelkonkurranser. Våre unge piker vant 4x50 m 1929/30.

Vandrepokal til beste forening ved mesterskap, oppsatt i 1928, ble vunnet av Vika I.F. 3 år på rad. Tross poenberegnningen var 3—2—1.

Det er vanskelig å dra fram alle svømmere gjennom årene, men navn som Ansgar Johansen, Arne Trondsen, Thorolf Larsen, Hartmann Johnsen, Henrik Irfeldt, Birger Johansen, Erling Lundberg, Finn Eriksen, Engelhart Karlsen, Ragna Kobbelt, Ellen Engh, Ingrid Hexum, Åse Henriksen Olsen, Elsa Hoel, Solveig Olsen, må nevnes. Alle disse er pionerer i Vikas svømmehistorie og må ikke glemme av noen Vikagutt eller -jente.

Norgesmesterskap.

Det første Norgesmesterskap etter krigen gikk i Fredrikstad 1946. Vi fikk en mester ved Knut Belsby foruten noen andre plasseringer.

Mesterskapet for 1947 gikk i Gjøvik. Også ved dette stevne ble Knut mester.

Norsk rekord.

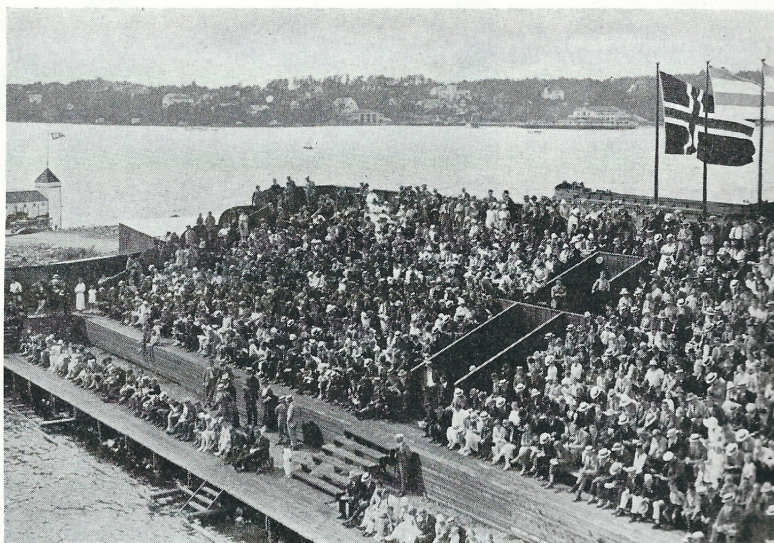
Vårt herrelag presterte å sette en norsk rekord i 1946 i 3x100 m medley med tiden 3.49.4. Laget var: Ryggsv. Knut Belsby, brystsv. Erling Lundberg, frisv. Odd Hovung.

Av disse var det først og fremst Knut Belsby som skaffet vår forening ære og berømmelse. Ikke nok med at han tok de norske mesterskap i 100 m rygg i 1946 og 1947, han tok sitt tredje mesterskap på rad i sin spesialøvelse i 1948. Det var således et populært «hat-trick» av en populær svømmer.

Hjordis Berger.

Svømmestadion nr. 2 ble åpnet i 1933. Det første svømmestadion ble åpnet i 1925, men måtte rives i 1932 på grunn av byggetvidelsen.

1929. Russland, Lenin-grad, Moskva: Ansgar Johansen, Birger Johansen, Hartmann Johnsen og Erling Arstad.

1932. Østerrike, Wien: Solveig Olsen.

1933. Finland, Helsingfors, Kotka, Voikka: Ragna Kobbel.

1934. Danmark, Kjøbenhavn: Ingrid Hexum og Thorolf Larsen.

1934. Finland, Helsingfors: Edith Palm, Finn Eriksen, Henrik Irfeldt.

1934. Frankrike: Hartmann Johnsen.

1934. Tsjekkoslovakia, Praha: Ragna Kobbel, Arne Trondsen, Erling Lundberg.

1935. Russland, Lenin-grad, Moskva: Ragna Kobbel, Edith Palm, Knut Lindstad og Kåre Sveberg.

1935. Sverige, Stockholm: Edith Palm, Knut Lindstad, Kåre Sveberg.

1935. Sverige, Göteborg: Edith Palm, Hjørdis Berger, Kåre Sveberg, Erling Lundberg, Kristian Gustavsen og Hans Heli.

1937. Belgien, Antwerpen: Edith Palm, Hjørdis Berger, Kåre Sveberg, Erling Lundberg, Kristian Gustavsen og Henrik Irfeldt.

1939. Finland, Åbo: Hjørdis Berger, Inger Enger, Marit Haraldsen, Edith Palm, Erik Dahlberg, Erling Lundberg.

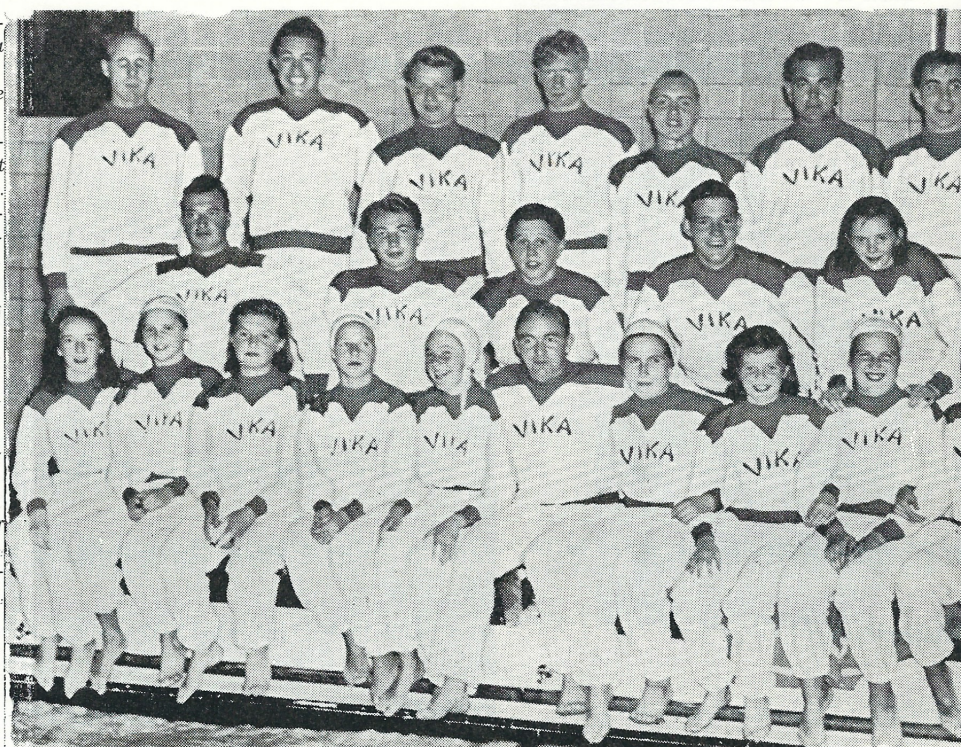

Knut Belsby.

ETTERKRIGSTIDA

De som i første rekke, foruten Knut, var våre beste på denne tiden var velkjente navn fra førkrigstiden. Det var dog tydelig at bak disse vokste etterkrigs-generasjonen fram. Vika Idrettsforenings svømmere skulle snart vise at foreningen hadde vokst fra stedsbyklubbstadiet for alvor. I det samme mesterskap som Knut tok sitt siste NM, debuterte en 14-årig guttesvømmer. 14-åringen var ingen annen enn Erik Eriksen og han viste allerede da sin ubeskjedenhet da han tok med seg bronsemedaljen i 400 m fri hjem. Våre fremste rekrutter foruten Erik var Svein Sjøgaard, Per Thoresen, Ole Sten

Det er stil over våre svømmere.

Lier og Per Hofmo. Ikke alle innfridde forventninger som ble stilt, men felles for alle er at de fremdeles, hver på sin måte, er med og setter sitt preg på vår forenings svømmegruppe. Det var tydelig at i dette året begynte det en kan kalle et generasjonsskifte i vår svømmegruppe.

Mesterskapet i ryggsvømming var Knuts siste. Han deltok på landslaget mot Island på Sagaøya — men han var ikke alene om å reise. Lovende svømmere som Liv Pedersen, Harry Sæther og Finn Ollestad var i Sverige, og til Danmark dro Per Hofmo. Innenlands var det også reiseaktivitet og en meget vellykket propagandatur til Skarnes ble arrangert.

Av kandidater til ungdomslandslaget mot Danmark og Sverige i 1949 ble følgende tatt til spesialtrening: Harry Sæther, Ole Sten Lier, Erik Eriksen, Rolf Tobiasen, Svein Sjøgaard blant guttene og Reidun Pedersen av pikene. Da laget ble satt opp, ble følgende av våre tatt: Erik Eriksen, Harry Sæther, Per Thoresen og Svein Sjøgaard. Det ble arrangert en 14 dagers treningsleir på Gjølvik og som trener hadde vi ingen ringere enn den svenske Europamester Martin Lundén. Erik Eriksen ble av Norges Svømmeforbund tatt til en treningsleir ved Bosöen i Sverige. Han deltok også på landslaget under Nordisk mesterskap i Helsingfors. Under Norgesmesterskapet i Kristiansand ble han også en av mesterskapets forgrunnsfigurer med sine 2 norske mesterskap. Dette mesterskapet skulle imidlertid også bli gjennombruddet for en annen ung-gutt, Svein Sjøgaard. Det skulle senere vise seg at han skulle bli en av de største svømmere vi noensinne har fostret. I sitt første NM tok han med seg en bronsemedalje på 200 m bryst.

Vårt vannpololag laget det året den rene sensasjon gjennom å slå ut fjorårets Norgesmestere og Kongepokalvinnere, Speed. Vi sikret oss her en bronsemedalje. Interessen for vannpoloen var så stor at våre spillere fikk laget egne flyttbare

mål som hadde en verdi av ca. 1000 kroner. Året 1949 kan imidlertid ikke forlates uten å ta med våre maratonsvømmere Gerd Borgersen og Per Thoresen som tok alt som var av førsteplasser i Ulvøya og Kattøya rundt.

Med på ungdomslandslaget i 1950 var Berit Bjørndalen, Erik Eriksen, Rolf Tobiasen og Svein Sjøgaard. Hvem kan glemme det årets treningsbane? Det låter kanskje utrolig i dag, men det var en fin bane ved Sjursøya.

Sant nok var det mye som hendte det året, men det som overskygget alt var Danmarksturen. 150 stykker, vel å merke inkl. Vålerengens Damehåndballag, stevnet ut fjorden med kurs for Ålborg for viderebefordring til Løgstør ved Limfjorden. Mange minner knytter seg til denne turen. F. eks. den «parade» som ble holdt for Kong Fredrik! 150 «blå og hvite» jenter og gutter sto oppmarsjert på kaien da Kongens skip la til, og vår forenings daværende formann, Olaf Abell, tok imot Hans Majestet. Ja, det var litt av en tur.

Norgesmesterskapet i 1950 ble arrangert på Ingierstrand og vår forening gjorde en fin innsats. Det ble 3 mesterskap, hvorav 2 på Erik Eriksen. I tillegg satte han norsk rekord på 1500 m fri og som toppen på kransekaka erobret han den gjeve Kongepokalen.

Våre svømmere var også representert på flere steder enn i Danmark dette året. Svein Sjøgaard fikk innbyrdelse til en tre-

Fra en treningskveld på Torggata bad i 1950.

Erik Eriksen.

Kåre Sveberg, Ansgar Johansen og Odd Hovung.

I etterkrigstiden har vi hatt flere representanter med i mange land. Dette vil framgå av beretningen.

Vår deltakelse i Arbeider-Olympiader

Vi har gjennom årene hatt mange deltakere i Arbeider-Olympiader, og disse har skaffet oss mange mesterskap og rekorder. Erling Lundberg har deltatt i 2 Olympiader og står best med 5 mesterskap. Edith Palm sikret seg ved Olympiaden i Antwerpen hele 4 mesterskap pluss det samme antall rekorder.

1932. Wien Den første Arbeider-Olympiade, Solveig Olsen nr. 3 i 200 m fristv.

1934. Tsjekkoslovakia,

Fra treningen i Torggata
bad 1950.

Praha: Ragna Kobbelt mester i 100 m fri og 100 m ryggsv., Erling Lundberg, mester i 100 og 200 m bryst, 400 m fristv. Arne Trondsen, nr. 2.

1937. Belgien, Antwerpen: Den tredje Arbeider-Olympiade. Nr. 1 i 100 m brystsv. Erling Lundberg, nr. 3 100 m brystsv. Kåre Sveberg, Nr. 3 200 m brystsv. Erling Lundberg, nr. 4 200 m brystsv. Kåre Sveberg, nr. 3 400 m brystsv. Erling Lundberg. Nr. 4 100 m ryggsv. Kristian Gustavsen. Nr. 1 3x100 m medley. På laget stilte fra oss Kristian Gustavsen og Erling Lundberg. Nr. 1 4x100 m brystsv., på laget stilte fra oss Erling Lundberg, Henrik Irfeldt og Kåre Sveberg. Nr. 1 100 m brystsv. Edith Palm. Nr. 1 200 m brystsv. Edith

ningsleir i Bösöen i Sverige. Han var også sammen med Erik Eriksen på en omfattende Vestlandsturné. Vår maratonsvømmer Per Thoresen var også med og det var også Rolf Tobiasen og Berit Bjørndalen.

I 1951 ble pokalkonkurransen i svømming mellom Møllergt. og Ruseløkka skole arrangert for første gang. Dette arrangement ble senere utvidet til å omfatte samtlige skoler i Oslo med svømmehall. Det er vel ingen tvil om at det var dette kjempearrangementet som var årsaken til at vår svømmegruppe skulle slå ut i full blomst i slutten av 50-årene.

Ved Norgesmesterskapet i 1951 ble det også 3 mesterskap til oss. Svein Sjøgaard tok 2 og Erik Eriksen 1. Nå begynte også rekordstormen: Fire norske rekorder ble satt, tre ved Svein Sjøgaard og en ved Erik Eriksen. Sveins rekorder var som følger: 2 på 200 m og 1 på 400 m bryst, Erik Eriksen noterte seg for sin på 400 m fri.

Disse to gutta ble også tatt på landslaget både mot Finland i Kristiansand — en landskamp som for øvrig Norge vant, og i Nordisk mesterskap i Ålborg. Under 1500 m løpet gikk for øvrig Erik Eriksen under den norske rekorden på 1000 m. Det ble notert 14.09.5, men arrangørene

hadde ikke sørget for nok klokker, og rekorden kunne ikke godkjennes. For første gang etter krigen ble to norske svømmere spesielt innbudt til stevne utenlands. Det var danskene som sto for innbydelsen og at det ble to Vika-gutter, nemlig Erik Eriksen og Svein Sjøgaard som fikk turen til København, var nok ingen tilfeldighet.

Disse to fortsatte også i 1952 å representere de norske farger under landskampene. Noe mesterskap ble det ikke på Erik dette året. Svein Sjøgaard derimot ble mester nok en gang på 200 m bryst. Han satte også to norske rekorder, begge pussig nok på 400 m bryst, til tross for at han bare fikk sølvmedalje på denne distanse under mesterskapet.

Dette året fikk vi for alvor øynene opp for en av våre guttesvømmere, nemlig Christer Bjarne, og det skulle senere vise seg at han så absolutt innfridde de forventninger som ble satt til ham.

Svein Sjøgaard fortsatte i 1953 sin jakt etter mesterskap og rekorder. Han ble mester både i 200 m og 400 m bryst. Under Norgesmesterskapet satte han norsk rekord og selvfølgelig også mesterskapsrekord på 400 m. På 200 m måtte han nøye seg med mesterskapsrekorden. Han fikk for øvrig også pokalen for mesterskapets beste resultat. Vi må også ta med at han ved en senere anledning tangerte den norske rekorden på 200 m. Han deltok på landslaget mot Finland i Helsingfors og i Nordisk mesterskap i Varberg i Sverige. I Porsgrunn ble det arrangert en treningsleir for våre yngste med Nisse Petterson fra Stockholm som trener, og det er denne som kan ta æren for at vi det året seiret i kampen om Jernpokalen i det årlige fysiske aldersstevnet.

Før eller senere vil en forening komme ned i en bølgedal. Hvor lenge den skal være der beror på rekrutteringen. Vår forening var en tur nede i bølgedalen i 1951 og 1952, men seiren i fysisk aldersstevnet viste med all tydelighet at det

bare var av forbigående art. Arbeidet med de yngste ble satt i første rekke og dette gjorde at vi bl. a. året etter ikke fikk noe mesterskap. Imidlertid rett skal være rett — poengmessig hevdet vi oss bedre enn på lenge, men prikken over i-en manglet.

Det ble altså ingen mesterskap, men Svein Sjøgaard satte to norske rekorder på 100 m bryst. Den ene ble satt under et stevne på Island, men han var også i Danmark som deltaker på det norske landslaget. En ny damesvømmerske svømte seg fram i første rekke dette året, nemlig Mailli Lier. Hun deltok sammen med Svein på bylaget mot Borås.

På Gjøvik ble det atter arrangert en treningsleir. Treneren var Nisse Petterson.

Svein Sjøgaard.

For 500 tilskuere ble det arrangert et propagandastevne, og selv om pressen dagen etter omtalte våre polospillere som veltrenede sjøløver, ble det bare en bronsemedalje denne gangen også. At det nå ikke ble noe blankere metall på medaljen, skyldtes kun manglende rutine. Denne innsats gjorde at vi tok vårt siste Oslo-mesterskap i kl. B. Vi tok konsekvensen av vår framgang og rykket opp i klasse A.

For annen gang på rad tok vi en aksje i Jernpokalen og det med en bredde som kunne ta pusten fra noen og enhver.

Mailli Lier satte i 1955 norsk rekord på 100 m bryst og hun fikk også et flott opphold på Island. Svein Sjøgaard satte også dette året to norske rekorder, begge på 100 m bryst.

Sverre Kristoffersen var trener og under hans kyndige ledelse var det tydelig at nå begynte det å gjære. Våre yngste hadde solid framgang fra stevne til stevne og en kunne ane konturene av en stor-klubb i svømming.

Våre svømmere var også aktive på andre områder, f. eks. i ski. Vi hadde en rekke år arrangert klubbmesterskap på ski, og her var svømmerne medarrangører. Dette året gikk skimesterskapet fra Ragnvald Pettersens hytte i Lommedalen.

1956 var et av de store sensasjonenes år. Til Norgesmesterskapet som for første gang ble arrangert på Frognerbadet ble det bl. a. anmeldt en lang hengslete C-svømmer, Karl Erik Briskerud. Ikke bare laget han årets sensasjon — det spørres om han ikke laget en av de aller største sensasjoner som er forekommet under svømmemesterskapenes historie. Fullstendig ukjent for omverdenen og blant våre egne medlemmer — tok han med seg det ene mesterskap i brystsvømming, det andre tok Svein Sjøgaard. Sammen med Erik Eriksen deltok han på landslaget mot Danmark i København. Det var en hyggelig gjeninntreden av Erik på landslaget og det morsomme var at han deltok i brystsvømming.

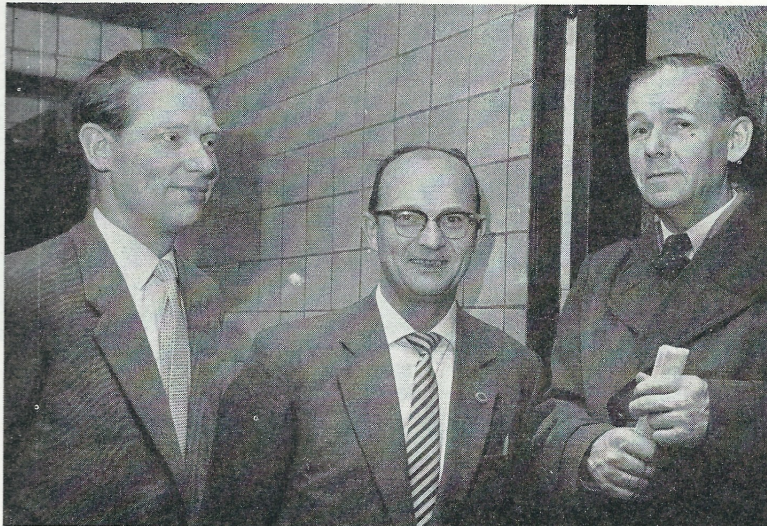
Ansgar Johansen.

Ansgar

Av alle våre idrettsmenn og -kvinner gjennom 50 år, er Ansgar Johansen i særklasse den største og mest allsidige. Han oppnådde 22 arbeidermesterskap i svømming, stup og polo, og var flere ganger arbeidermester i 3000 m og 5000 m løp. Hertil kommer seire i terrengløp og stafettløp, 3.plass i Havnesvømmingen og andre bedrifter.

En fin idrettsmann og en ekte Vika-gutt.

Palm. Nr. 2 100 m frisiv. Hjørdis Berger. Nr. 2 200 m frisiv. Hjørdis Berger. Nr. 3 3x100 m medley, på laget stilte fra oss Edith Palm og Hjørdis Berger. Nr. 1 4x100 m frisiv., på laget stilte fra oss Edith Palm og Hjørdis Berger.

Utmerkede svømmeoppmenn:
Fra v.: Bjørn Lange, Kjell Utne og Rino Eriksen.

Vi har nå i de avholdte Arbeider-Olympiader 8 mestere med til sammen 16 mesterskap og 8 Olympiske rekorder.

Erling Lundberg har 5 mesterskap, Edith Palm 4, Hjørdis Berger 2, Ragna Kobbelt 2, Kristian Gustavsen 1, Kåre Sveberg 1 og Henrik Irfeldt 1.

Våre svømmeoppmenn

Den første oppmann innen svømmegruppa finner vi allerede i 1920. Det var en av datidens

Våre yngste dominerte i hvert stevne de deltok i uansett hvor det måtte være. Både gutte- og juniorlaget i vannpolo ble kretsmestere.

Norgesmesterskapet i stup, svømming og vannpolo ble tildelt vår forening i 1957. Arrangementet ble til alle deler vellykket, men det var noe ganske vesentlig som manglet — nemlig en Norgesmester. Det ble ingen norske mesterskap til oss og dette var selvfølgelig en skuffelse. Midt i skuffelsen ble en ny stjerne tent: Christer Bjarne. Han begynte for alvor å innfri forventningene og det skulle vise seg at han skulle få en merittliste som få norske svømmere kan vise maken til. Våre yngste fortsatte framgangen og det begynte for alvor å bli klart at det bare var et tidsspørsmål når vår forening skulle ta steget helt til topps. Juniorlaget i vannpolo tok også det året sitt vanlige Oslo-mesterskap.

Trondheim fikk året etter sin innendørs-hall. Til åpningsstevnet ble Christer Bjarne og Svein Sjøgaard uttatt av Nor-

ges Svømmeforbund. De reiste ikke alene, idet de hadde følge med 15 klubbkamerater. Ved samme års Norgesmesterskap tok våre svømmere 6 mesterskap, 3 ved Christer Bjarne, 1 ved Svein Sjøgaard og våre 2 første mesterskap i lagøvelser med norsk rekord på 4x200 m fri. Christer tok her for første gang hjem Kongepokalen, for øvrig den første siden Eriks i 1950 som gikk til en av våre svømmere. Norske rekorder ble også notert — 6 stykker satt av Christer. Han var også med i Europamesterskapet i Budapest. Roald Amundsen-stafetten ble vunnet for første gang, og det var tegn som viste at nå kom våre svømmere for fullt.

Frognersstafetten ble for første gang arrangert i 1959. Det var fri-idrettsgruppa og svømmegruppa som gikk sammen om arrangementet. Under samme års Norgesmesterskap tok Christer Bjarne 2 mesterskap og i lagøvelsene tok vi også dette året 2 gullmedaljer. Det ble tatt en pause i rekordnoteringene det året, men Kongepokalen tok Christer nok en gang. Eva Lande lukket for øvrig på den norske rekorden i 100 m butterfly, men den kunne dessverre ikke godkjennes.

Bragdmerket, som er Norges Svømmeforbunds utmerkelse for aktiv innsats ble innstiftet dette året. Den første innehaver av dette merket ble ingen ringere enn Svein Sjøgaard. Med på landslaget mot Danmark var Christer Bjarne, Svein Larsen, Svein Sjøgaard og Karl Erik Briskerud.

I 1960 noterte 3 av våre svømmere seg for i alt 14 norske rekorder. Dette året fikk også Eva Lande «hull på byllen» og noterte seg for 3 rekorder, mens Svein Sjøgaard tok 1 og Christer Bjarne hele 10.

Norgesmesterskapet ble totalt dominert av vår forening. 9 mesterskap ble det her og vi fikk selvfølgelig pokalen som mesterskapets beste forening. Christer Bjarne tok atter en Kongepokal med seg hjem. Hans prestasjoner under dette mesterskap

var 6 gullmedaljer hvorav 4 individuelle og 2 i lag, og dette er det beste noen norsk svømmer har prestert etter 1945.

Under dette mesterskapet så to kommende stjerner dagens lys, nemlig Jon Vengel og Per Arne Pedersen. Dette var to vi skulle høre en god del om senere.

Til årets Nordiske mesterskap for juniorer var vi representert ved Eva Lande og Per Arne Pedersen. Av utmerkelser dette året må vi nevne at den fjerde som klarte fordringene til Bragdmerket var Christer Bjarne. En lovende guttesvømmer, Steinar Simonsen fikk I.F.guttas premie som beste guttesvømmer. Roald Amundsen-stafetten ble vunnet for annen gang.

Dette året markerte også en tendens til øket aktivitet i norsk svømming. Det skulle nå også arrangeres innendørs NM for senior og junior. Innendørsmester-

skapene skulle arrangeres for første gang i 1961 og det var i Drammen det skulle foregå. Det ble 3 mesterskap her, 2 i singel og 1 i lag. Det må her nevnes at vårt 2.lag tok bronsemedaljen — bare 2/10 sek. fra sølvet. I lagøvelsen 4 x 100 m medley herrer ble det også satt norsk rekord. Utendørsmesterskapet ble arrangert i Sandefjord og vi ble også her tildelt pokalen som beste forening. Det ble 6 mesterskap hvorav 2 i lagøvelser. Christer Bjarne ble atter en gang Kongepokalvinner og mesterskapets store navn. Han noterte seg også for en sølvmedalje i Nordisk mesterskap. 11 norske rekorder ble satt, 9 av Christer Bjarne, 1 av Eva Lande og 1 av det ovenfor nevnte lag.

Christer nøyde seg ikke bare med norske rekorder. For første gang etter krigens slutt ble det satt en nordisk rekord av en norsk svømmer. At det var Christer

Fra v. bakerst: Steinar Simonsen, Karl Erik Briskerud, Mike Austin. Foran: Else Bråthen og William Jensen. (William Jensen fra Varg.)

Austin representerte oss i 1960-61. Han vant gull for USA i Tokiolympiaden i 1964 i 4 x 100 m.

beste svømmere, Fredrik Warnstrøm, som påtok seg å fremme svømmesporten innnen Vika Idrettsforening.

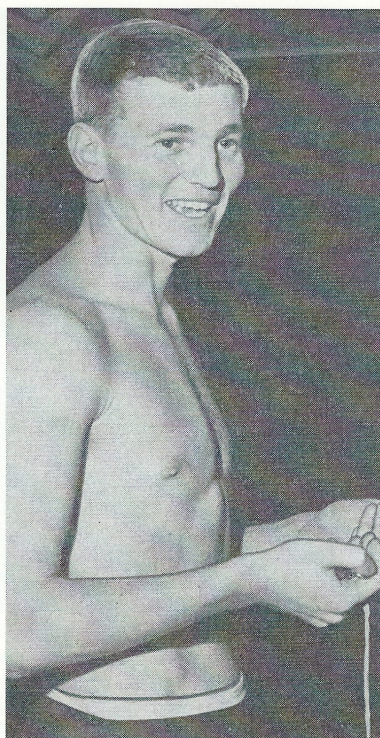
Men dette ga intet resultat. Svømmesporten døde ut og det var først ved overgangen til AIF i 1925 at spørsmålet om å velge svømmestyre kom opp igjen. Det ble satt ned et styre med Dagfinn Gunnerussen som oppmann og

så har det senere vekslet med 21 oppmenn gjennom årene.

1920 Fredr. Warnstrøm
1925 D. Gunneriussen
1926 Rudolf Arnesen
1927 Ansgar Johansen
1928 Birger Johansen
1929 Hans Andersen
1930 Hans Andersen
1931 Ragnv. Pettersen
1932 Ragnv. Pettersen
1933 Ragnv. Pettersen
1934 Ivar Hansen
1935 Olaf Abell
1935 Rinaldo Eriksen
1936 Rinaldo Eriksen
1937 Rinaldo Eriksen
1938 Rinaldo Eriksen
1939 Kaare Ellefsen
1940 Rinaldo Eriksen
1941 Rinaldo Eriksen
1945 Rinaldo Eriksen
1946 Sveinung Dahlberg
1947 Rinaldo Eriksen

Christer Bjarne.

NM i Frognerbadet 1960.
5 Norgesmestere sammen med
oppmannen Kjell Utne.

som sto for bragden var i grunnen ikke så rart. 4 av våre svømmere var for øvrig uttatt til en treningsleir det året. På tappen av utendørs sesongen var den tredje seier i Roald Amundsen-stafetten et faktum.

Jon Vengel slo ut i full blomst i 1962. Vi sto selv som arrangør av mesterskapet som også ble vellykket idrettslig sett med 3 gullmedaljer og Kongepokal til Jon Vengel. Norges Svømmeforbunds pokal til beste resultat utenom kongepokalvinneren tilfalt Per Arne Pedersen. Her kan man godt snakke om ubeskjedne gutter. Norgesrekordene ble forbedret 12 ganger, 6 ganger av Jon Vengel, 5 ganger av Per Arne og 1 gang i lagsvømming. Dette året var for øvrig våre svømmere mye på farten. Foruten de sedvanlige landskamper og internasjonale stevner, deltok Jon Vengel og Per Arne Pedersen i EM i Leipzig. Her ble Per Arne nr. 5 i 200 m butterfly og det er regnet for en av de beste internasjonale plasseringer som er oppnådd av noen norsk svømmer. For øvrig må det nevnes at trener var Christer Bjarne og leder Paul Pedersen.

Jon Vengel fortsatte i 1963 sitt jag etter norske mesterskap og rekorder. 3 mesterskap og 5 norske rekorder var hans høst det året. I innendørsmesterskapet tok først Christer Bjarne gullmedaljen i 100 m. butterfly, men han ble erklært proff og en annen Vika-gutt, Per Arne Pedersen sto klar for å overta den. Alt i alt ble det 5 norske mesterskap på foreringen det året. Til juniorlandslaget fikk vi en kandidat, nemlig Ola Slaatten. På seniorlandslaget deltok Per Arne Pedersen, Jon Vengel og Trond Johannessen. Trener var Christer Bjarne.

Det begynte å bli litt fart i vannpoloen igjen. Riktignok ble det bare en sølvmedalje, men en gjevere medalje var innen rekkevidde. Atter en gang gjorde imidlertid den manglende rutine utslaget. Vannpololandslaget hentet 5 av spillerne

fra Vika og vi fikk vårt første Oslo-mesterskap i A-klassen.

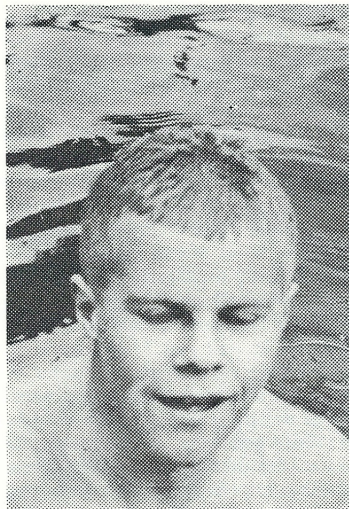
Det var også nordisk mesterskap i svømming det året, og her fikk vi en nordisk mester, nemlig Jon Vengel. En annen Vika-gutt fikk bronse, nemlig Per Arne Pedersen. Det må også bemerkes at Jon Vengel fikk sin andre Kongepokal.

Når det gjelder Kongepokaler må det absolutt framheves at fra og med 1958 til og med 1963 har den i ubrutt rekke tilfalt en av våre svømmere — en serie som vel ingen annen klubb kan vise maken til. Tar vi så med at Roald Amundsen-stafetten for fjerde gang ble vunnet av Vika, har vi fått med oss de viktigste hendin-gene det året.

I 1964 fikk vi nok en bradgmerkeinne-haver. — På den til da korteste tid klarte Jon Vengel fordringene. Det var hans gode 800 m fri i innendørsmesterskapet — hvor han som vanlig vant og satte norsk rekord som gjorde utslaget. I dette mesterskap ble det også gull og rekord til vårt lag i 4 x 100 m bryst. I utendørs-mesterskapet ble det to mesterskap, begge ved Jon Vengel. I alt ble det satt 7 nor-ske rekorder, 5 ved Jon Vengel og 2 ved vårt lag i 4 x 100 m bryst.

Juniormesterskapet viste at også rek-rutteringen var i orden. Riktignok fikk ingen av våre noe mesterskap, men sølv og bronsemedaljer er ikke å forakte det heller. Vannpolospillerne tok med seg familiene til en privat treningsleir i Pors-grunn. Til tross for dette måtte spillerne etter mesterskapet finne seg i å bli kalt «Sølvguttene».

Island fikk besøk av Jon Vengel, noe som også Sveits fikk i forbindelse med 6-nasjons-landskampen. Det begynte nå å vise seg at klimaet i norsk svømming ble hardere og hardere. Treningsmulighetene for Oslo-svømmere var som 20 år før, samtidig som svømmehallene vokste opp som paddehattar rundt i landet. Dette vil vise seg på resultatlistene i årene som kommer.

Per Arne Pedersen.

- 1947 Hartmann Johnsen
- 1948 Hartmann Johnsen
- 1949 Hartmann Johnsen
- 1950 Bjørn Lange
- 1951 Leif Børsum
- 1952 Arne Throndsen
- 1953 Bjørn Lange
- 1954 Bjørn Lange
- 1955 Bjørn Lange
- 1956 Bjørn Lange
- 1957 Knut Belsby
- 1958 Frank Lier
- 1959 Kjell Utnes
- 1960 Kjell Utnes
- 1961 Bjørn Lange
- 1962 Kjell Utnes
- 1963 Per Hofmo
- 1964 Per Hofmo
- 1965 Karl E. Briskerud
- 1966 Ole Sten Lier
- 1967 Ole Sten Lier

Første gang Vika vant Roald Amundsenstafetten. Bakre rekke fra v.: Erik Eriksen, Bjørn Lange (leder), Svein Larsen, Olav Grinden, Rolf Sigurd Roy. Første rekke: Roar Christiansen, Christer Bjarne, Per Thoresen, Svein Arntzen.

Deltakelse i Europamesterskap

1958 i Budapest

Christer Bjarne

Leder Bjørn Lange

1962 i Leipzig

John Vengel

Per Arne Pedersen

Leder: P. Pedersen

Trener: C. Bjarne

Arbeidermesterskap og Norgesmesterskap i svømming

Menn:

Christer Bjarne	25
Ansgar Johansen	22
Thorolf Larsen	20
Arne Throndsen	19
Svein Sogaard	19
Erling Lundberg	15
Hartmann Johnsen	12
Erik Eriksen	12
Finn Eriksen	10
John Vengel	10
Erling Arstad	8
Svein Larsen	8
Arthur Larsen	6
Per Arne Pedersen	6
Birger Johansen	5
Kaare Sveberg	5
Kristian Gustavsen	4
Finn Bjergsrud	4
Olaf Abell	3
Engelhardt Karlsen	3
Knut Lindstad	3
Knut Belsby	3
Karl Erik Briskerud	3
Kjell Haugen	3
Karl Christensen	2
Henrik Irfeldt	2
Erik Dahlberg	2
Carsten Diesen	2

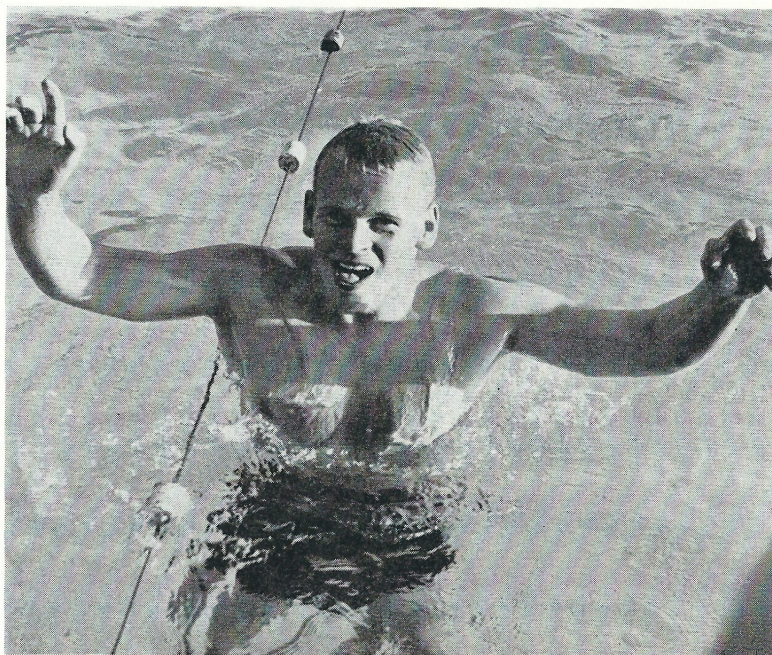
Innendørsmesterskapet brakte oss to nye mesterskap, et i 100 m bryst ved Kjell Haugen og et ved laget i 4 x 100 m bryst. Ved dette mesterskapet var det en begivenhet som hittil har gått upåaktet hen, nemlig at foreningen tok sitt 300. norske mesterskap. Mannen som sto for denne bragden var Kjell Haugen. Utendørsmesterskapet ble avvirket uten noen fra vår forening på toppen av seierspallen. «Sølvgutten» holdt stilen. På vannpolo-landslaget deltok 7 av dem. Svømmelandslaget var tynt besatt av våre medlemmer, vi hadde kun en reserve, nemlig Steinar Simonsen.

I forhold til det vi kan kalle vår storhetstid, var det lite av de gjeveste medaljene vi fikk med oss. Noen grunn til panikk var det likevel ikke. Vår ungdomsavdeling krydde av lovende jenter og gutter. Det kan tydelig merkes under

Ungdomsmesterskapet i svømming. Vi har alltid vært ubeskjedne nok til å få med en av de største troppene til finalene — første plassene var heller ingen mangelvare for våre deltakere.

Selv om mangelen på de store spisser var følbart, fortsatte og fortsetter arbeidet med rekrutteringen med uforminsket styrke. I 1965 ble det således arrangert en treningsleir i Porsgrunn for våre yngste under kyndig ledelse av Gerd og Karl Erik Briskerud.

I 1966 ble det ingen innendørs mesterskap til vår forening. Våre brystsvømmere gjorde hva de kunne og vel så det, men noen få tiendedeler manglet. Ellers kunne en fortsatt merke en viss stagnasjon blant vårt NM-deltakere. Under samme års utendørsmesterskap ble det ikke mange blanke medaljer på oss. Det ble en eneste en av gull, men til gjengjeld var det elve stykker om denne. Det

John Vengel.

ble nemlig norsk mesterskap i vannpolo, og spør om gleden var stor. Vårt første norske mesterskap i vannpolo var et faktum etter 20 gangers forgjeves forsøk. En av spillerne gjorde sitt første forsøk for 19 år siden.

Selv om en kunne merke en viss stagnasjon blant våre voksne, var bildet et helt annet da det gjaldt vår yngre garde. Tilslutningen til treningstimene var enorm og i svømme-UM fortsetter våre deltakere å forsyne seg av 1.plassene. At rekrutteringen er av beste merke finner en syn for under årets Norgesmesterskap for junior. Stein Teisbo ble foreningens første juniormester. Vi gleder oss stort over dette, ikke bare fordi han er en ypperlig idrettsgutt, men også fordi han har menneskelige egenskaper utover det vanlige. Men vi har heldigvis flere juniormestere: Stein Bergby, Erik Falle og Tom Sekse ble sammen med Stein junior-

mestere i 4 x 100 m fri. Det er tydelig at det spirer i vår svømmegruppe.

I utendørsmesterskapet ble den beste plassering en 3.plass i 200 m bryst herrer. Det var Stein som tok den bronzen i sin første start i et seniormesterskap. Vi ble snytt for nok et mesterskap i vannpolo, våre motstandere trakk sitt lag et par dager før finalen.

— — —

Det har gått mye opp og ned med våre svømmere i årenes løp. Vi har vært langt nede, javel, men til gjengjeld har vi vært helt på toppen. I dag kan vi si vi ligger midt i rankingslisten over våre svømme-klubber. Heldigvis har vi rekrutter, og det gode sådanne — ta f.eks. ovennevnte fire juniormestere. I tillegg har vi brødrene Slåtten og vi har Jonny Amundsen blant gutta. Av jentene er det foreløpig Nina Pedersen og Unni Hansen som er

Sven Arntzen	2
Ola Slaatten	2
Arne Berg	2
Trond Johannessen	2
Leif Børsum	1
Harry Eriksen	1
Erik Evensen	1
Dagfinn Gunneriussen	1
Harry Jensen	1
Robert Kristiansen	1
Richard Larsen	1
John Chr. Sæther	1
Hans Heli	1
Arild Larsen	1
Per Hofmo	1
Per Thoresen	1
Ole Sten Lier	1
Steinar Simonsen	1
Olav Grinden	1
Arne Høyby	1

260

Kvinner:

Ragna Kobbelt	21
Edith Palm	14
Ingrid Hexum	7
Hjørdis Berger	7
Marit Haraldsen	7
Solveig Olsen	4
Inger Rud	3
Ellen Engh	2
Borghild Johansen	2
Ase Henriksen	2
Nancy Thoresen	2
Eva Lande	2
Elsa Abell	1
Elsa Hoel	1
Anna Holm	1
Inger Børsum	1
Enid Dahl	1
Britta Kristiansen	1
Edel Olsen	1
Edith Olsen	1

Mesterlaget i 4 x 100 m bryst:
Ola Slåtten, Svein Søgaard,
Arild Larsen og Kjell Haugen.

Solveig Finsen	1
Lillian Røss	1
	83

Tilsammen 343

LAGSVØMMINGER:

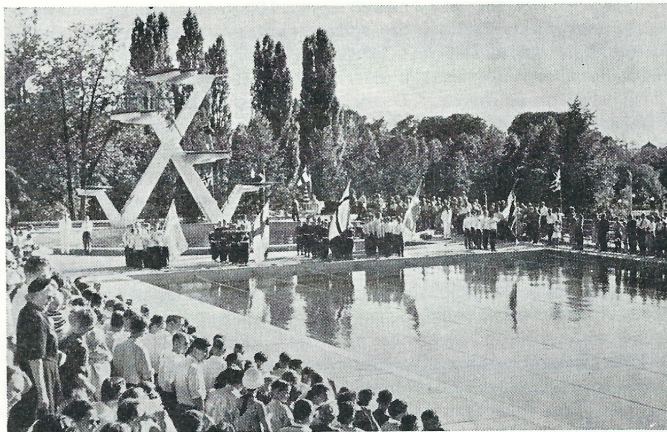
4 x 100 m medley	6
4 x 200 m fri	4
4 x 100 m bryst	2

Polo: 2

Vår deltakelse i Nordisk mesterskap

1949	Helsingfors	Erik Eriksen
1951	Ålborg	Svein Sjøgaard Erik Eriksen
1953	Varberg, Sverige	Svein Sjøgaard
1955	Oslo	Svein Sjøgaard
1957	Helsingfors	Christer Bjarne
1959	København	Christer Bjarne
1961	Varberg, Sverige	Christer Bjarne
1963	Oslo	John Vengel Per Arne Pedersen
1966	Orsa, Sverige	Pololaaget: Arne Berg, Olav Grinden, Svein D. Larsen, Ole Sten Lier, Sv. Sjøgaard, Steinar Simonsen, John Vengel, Erik Eriksen.

Nordisk mester 1500 m fristv. på ny mestersk.-rekord 1963: John Vengel.

Frognerbadet.
Åpnet 15. juni 1956.

de store navn. Denne bukett er liten men eksklusiv, og vi har selvfølgelig adskillig flere som kanskje burde få sitt navn i dette 50 års festskrift, men fordi om de ikke er nevnt — er de ikke glemt.

Danmarksturen 7.-24. juli 1950

Alle som var med på denne turen ser tilbake på den med bare glade og gode minner.

Forberedelsene til hele arrangementet begynte lang tid i forveien, og alle var meget spente på hvordan dette ville gå. Stor var også spenningen da «Vistula» la fra kaien den 7. juli med 150 Vika-medlemmer ombord. Den yngste deltaker var 8 mndr. gamle Lillian Hoffmann.

Stemningen var på topp fra første stund og et nytt orkester — Vika-boys — nydannet for denne turen — spilte til dans. Det ble sunget Vika-sanger og Trondsens «Nøkleknippedans» ble også vist til stormende jubel både fra våre medlemmer og de øvrige passasjerer, som snart fant veien dit hvor vi holdt til.

Dagen etter ankom vi til Fredrikshavn og etter en busstur på 3 timer kjørte vi inn i Løgstør som skulle være oppholdsstedet de nærmeste 14 dager. Innkvarteringen var på Løgstør Mellem- og Realskole og vi ble hilst velkommen av formannen i Løgstør Forenede Sportsklubber, lærer Højberg Pedersen. Samme dag defilerte alle Vika-medlemmene med sine blå og hvite drakter gjennom byens gater med innmarsj på Løgstør Stadion. Vi hadde musikkorps i spissen og deretter gikk vår kjente svømmer Erling Lundberg med vårt nye banner.

Under hele oppholdet i Danmark ble treningen nøye passet og det ble avviklet en rekke stevner av forskjellige slag: Svømmestevner, vannpolokamper, fotballkamper, pushballkamper, boksestevner, fri-idrettsstevner og dessuten var det med 17 håndballdamer fra Vålerengen I.F. som hadde mange gode kamper der nede. Det ble også dannet et eget damekor — «Englekoret», og disse var ikke snauere enn at de sang på byens sykehus — 30 Vika-jenter med blå skjørt og hvite treningsbluser med «VIKA» på. Etter sangen ble alle invitert inn på is og ble takket

av overlegen for «den smukke sang og for den gode tanke».

Den første søndagen i Danmark fikk vi beskjed om at Kong Frederik og Dronning Ingerid skulle ankomme til Løgstør med Kongeskipet Danebrog. Vika ble anmodet av byens borgermester om å defilere på bryggen i sine drakter. Marsjen gikk langs brygga hvor en hele tiden kunne se «Danebrog» som nærmet seg. På broen sto Kongen og Dronningen samt Dronning Alexandrine. Like etter at Vikas tropp hadde tatt oppstilling på bryg-

ga, gled «Danebrog» inn til kaia. Kong Frederik og Dronning Ingerid gikk i land og hilste på byens borgermester. Kongen gikk deretter over til Vikas tropp og håndhilste på foreningens formann, Olaf Abell, og sto lenge og underholdt seg med ham. Han uttalte sin begeistring over den vakre troppen som han hadde fulgt i kikkert fra skipet. Dronning Ingerid gikk likeledes langs rekken og snakket med deltakerne. De kongelige var særlig begeistret over Vikas aller yngste, 10—12 barn i alderen 3—6 år, som var anbrakt

Klubbrekorder pr. 1. oktober 1967

(Mesterskapsøvelser.)

Kvinner:

100 m brystsv.:	
1967 Unni Hansen	1.25.6
200 m brystsv.:	
1967 Unni Hansen	3.05.2
100 m ryggsv.	
1961 Else Bråthen	1.26.0
200 m ryggsv.:	
1938 Ragna Kobbelt	3.20.0
100 m frisv.:	
1964 Bjørg Johannessen	1.15.1
200 m frisv.:	
1964 Rita Eriksen	2.49.6
400 m frisv.:	
1964 Rita Eriksen	5.52.0
800 m frisv.	
1964 Rita Eriksen	12.35.5
100 m butterfly:	
1960 Eva Lande	1.23.7
200 m medley:	
1967 Nina Pedersen	3.10.7
4 x 100 m brystsv., 1967	6.25.1
4 x 100 m frisv., 1963	5.12.6
4 x 100 m medley, 1965	6.03.3

Menn:

pr. 1. oktober 1967.

100 m brystsv.:	
1966 Kjell Haugen	1.14.2

200 m brystsv.:	
1967 Stein Ole Teisbo	2.45.7
100 m ryggsv.	
1967 Morgan Evja	1.08.5
200 m ryggsv.:	
1965 Morgan Evja	2.36.6
100 m frisv.:	
1966 Steinar Simonsen	57.8
200 m frisv.:	
1964 John Vengel	2.07.8
400 m frisv.:	
1963 John Vengel	4.31.0
800 m frisv.	
1964 John Vengel	9.18.8
1500 m frisv.:	
1964 John Vengel	18.12.5
100 m butterfly:	
1960 Christer Bjarne	1.04.3
200 m butterfly:	
1962 Per Arne Pedersen	2.21.9
200 m medley:	
1966 Ottar Monsen	2.37.0
400 m medley:	
1961 Christer Bjarne	5.27.1
4 x 100 m frisv., 1961	4.06.1
4 x 200 m frisv., 1962	8.58.8
4 x 100 m brystsv., 1967	5.05.5
4 x 100 m medley, 1966	4.33.2

Sammendrag:

- 16 mesterskap i Arbeiderolympiader.
- 8 Arbeiderolympiske mestere.
- 9 Arbeiderolympiske rekorder.
- 1 nordisk mesterskap og rekord.
- 343 Arbeiderm.skap og Norgesmesterskap.
- 68 Arbeidermestere og Norgesmestere.
- 402 Kretsmeesterskap.
- 102 Kretsmeistere.
- 550 Norske rekorder.
- 3 Verdensrekorder innenfor arbeidretten.
- 15 Landskamper.
- 14 Landskampdeltakere.
- 45 delt. i bykamper.

Kongepokaler.

- 1950 Erik Eriksen
- 1958 Christer Bjarne
- 1959 Christer Bjarne
- 1960 Christer Bjarne
- 1961 Christer Bjarne
- 1962 John Vengel
- 1963 John Vengel

Nordisk Junior-mesterskap.

- 1952 Erik Eriksen
- 1957 Christer Bjarne
- Karl E. Briskerud
- Sven Arntzen
- Svein D. Larsen
- 1958 Svein D. Larsen
- Sven Arntzen
- 1962 John Vengel
- 1964 Morgan Evja

Deltakelse i landskamper.

I Åbo i Finland stilte vi med 8 deltakere. Ansgar Johansen beseiret de

beste finske stupere i kunststup og tok den ene av de to landskampseire vi fikk.

Våre øvrige deltakere var: Edith Palm, Hjørdis Berger, Marit Haraldsen, Inger Enger, Erling Lundberg, Kåre Sveberg og Erik Dahlberg.

1947 Finland i Oslo:

Knut Belsby

Lillian Røss

1951 Finland i Kr.sand:

Erik Eriksen

Svein Søgård

1953 Danmark i K.havn:

Harry Sæther

1953 Finland i H.fors:

Svein Søgård

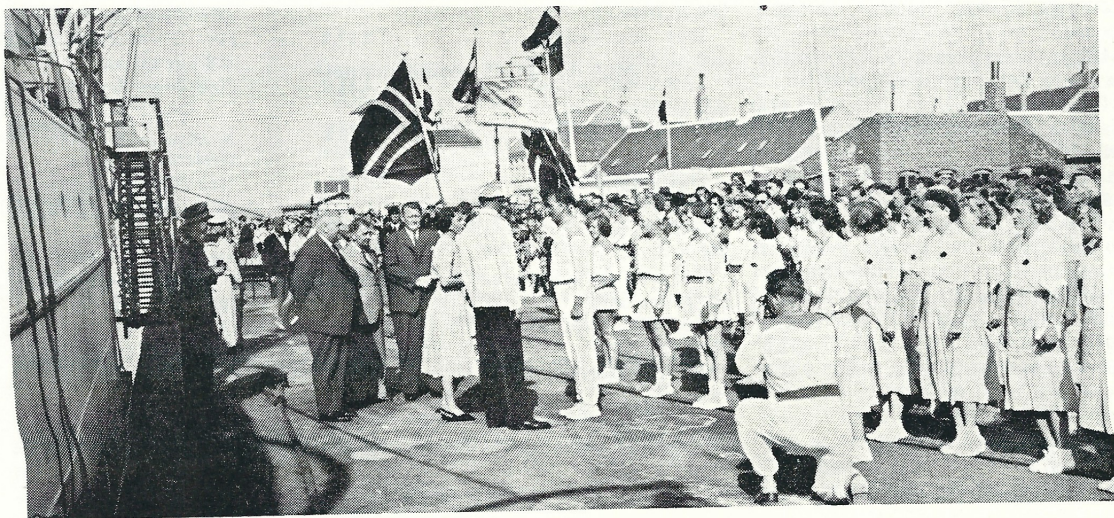
Her hilser det danske kongepar på foreningens formann Olaf Abell, mens våre medlemmer står oppmarsjert i sine vakre drakter.

Et gruppebilde av de aller yngstesom var med på Danmarksturen.

på taket av en bil med norske flagg og Vika-vimpler, alle kledd i hvite treningsoveraller. En morsom episode her var da Dronning Ingerid rakk hånden fram for å hilse på en av de små, men den lille ville

ikke. Dronningen uttalte at «det var første gangen noen hadde nektet å hilse på henne når hun rakte hånden frem». De andre var imidlertid mer enn villige og hilste og bukket det beste de hadde lært.

Vår fri-idrettshistorie

Fri-idretten i Vika var blant de første idrettsgrener som ble tatt opp på programmet.

Den 9. juni 1919 deltok vi for første gang med 2 deltakere, nemlig sprinteren Johan Palm og langdistanseløperen Lauritz Bachmann. Begge to fikk premie, og Johan Palm tok til og med 1.plassen i lengdesprang, med det den gang så gode resultat 6,60 m. Det er fremdeles vår klubbrekord.

I 1920—21 deltok flere fra oss i terrengløp, blant dem Bachmann, Ole Johansen og Gunnar Olsen. Vi holdt også et terrengløp for medlemmene den 17. april 1921 ute på Bygdøy hvor det deltok hele 17 medlemmer, og hvor den gode Lauritz Bachmann vant.

Ja, dette var nok den spede begynnelse til fri-idretten i Vika I.F.

— — —

Vi tillater oss å klippe litt fra protokollen fra generalforsamlingen 14. oktober 1931. Det ble under dissens vedtatt at Vika I.F. skulle gå i gang med fri-idrett. Medlemmene av det første styre må nevnes her, da de alle fikk en så stor betydning for den videre trivsel av fri-idretten i Vika I.F.: Arne Martisen, Arne Olsen, Ernst Evensen, Rolf Gonnæs og Gustav Holmsen, oppmann.

Treningen begynte på Ruseløkka skole i januar 1932, og tilslutningen var enorm. Det viste seg at her hadde vi begynt med noe vi ikke kom til å angre på. Alt ved første terrengløp denne sesong fikk vi gode plasseringer ved Gunnar Simensen og Ansgar Johansen. I Østkanstafetten dette år anmeldte vi hele 4 lag, og «Arbeiderbladet» skrev dengang: «Vika I.F. setter dermed en flott rekord, som sannsynligvis ikke vil bli slått så fort».

Til slutt utbrakte den norske troppen et kraftig 3 x 3 hurra for kongefamilien.

Etter 14 vellykkede dager med stor hjertelighet og imøtekommenhet fra våre

danske venners side, satte troppen kursen hjemover — over Skagerak og tilbake til Norge og VIKA.

Her defilerer våre medlemmer i Løgstørs gater.

- 1954 Finland i Sandefj.:
Svein Sjøgaard
- 1955 Finland i Åbo:
Svein Sjøgaard
- 1955 Danmark i Oslo:
Svein Sjøgaard
- 1955 Danmark i K.havn:
Svein Sjøgaard
- 1956 Danmark i Oslo:
Svein Sjøgaard
Karl E. Briskerud
- 1956 Danmark i K.havn:
Karl E. Briskerud
Erik Eriksen
- 1958 Danmark i Oslo:
Christer Bjarne
- 1958 Finland i Tavastehus:
Christer Bjarne
Per Thoresen
- 1959 Danmark i K.havn:
Christer Bjarne
Karl E. Briskerud
Svein D. Larsen
Svein Sjøgaard
- 1962 Danmark i K.havn:
Per Arne Pedersen
John Vengel
- 1963 Danmark i K.havn:
Trond Johannesen
Per Arne Pedersen
John Vengel
- 1964 6-landsk. i Sveits:
John Vengel

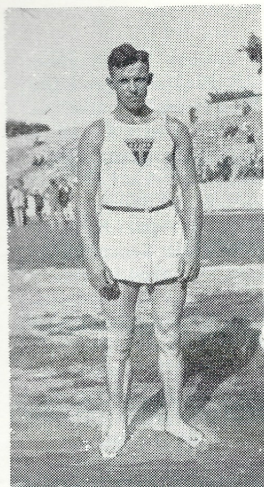
Utmerkelser

Norges Svømmeforbunds utmerkelse, gullmerket:

Hans Heli.

Norges Svømmeforbunds Fortjenestemedalje:

Rolf Hofmo
Paul Pedersen

Johan Palm.
Vår første fri-idrettsmann. (1919)

Norges Svømmeforbunds Bragdmerke:

Ragna (Kobbel)
Michelsen
Ingrid (Hexum)
Sæther
Edith (Palm)
Johnsen
Hjørdis Berger
Erling Lundberg
Ansgar Johansen
Arne Thronsen
Thorolf Larsen
Finn Eriksen
Svein Sjøgaard
Christer Bjarne
Jon Vengel

Distansemerket i gull:

Christer Bjarne
Jon Vengel
Per Arne Pedersen
Steinar Simonsen

Østkantstafetten 1933.
Våre deltakere utenfor klubblokalet i Strandgaten.

Seierslag i løp- og svømmestafett i Oslo. Stående fra v.: Birger Kristoffersen, Eugen Henriksen, Arne Wang, Ivar Lauritzen, Arne Arnesen, John Johnsen og Rolf Gommæs. Sittende: Finn Eriksen, Ansgar Johansen, Karsten Diesen, Torolf Larsen og Arne Thronsen. Laget ble disket etter protest på feil veksling. Dette var i 1931, altså før vi fikk organisert fri-idretten.

Ja, vi vant 1.plassen i C-klassen til alles store overraskelse første gang vi deltok. Våre andre lag fikk også gode tider. Dette var likesom innledningen til den nye store «æra» for Vika I.F. i fri-idrett. Vi deltok også i Arbeidermesterskapet i terrengløp dette år med gode plasseringer av Simen (5) og Ansgar (19). Vi deltok også i flere stafettløp med bare gode og overraskende resultater.

Hartmann Johnsen ble kretsmester i kule dette år, hvor han debuterte som fri-idrettsmann.

I innendørs-sesongen 1933 startet fra oss en ny mann, Jonas Kristiansen, som allerede ved første stevne ble kretsmester i kl. C stille lengde med 2,89 m. Han deltok også i Arbeidermesterskapet samme år, og vant B-klassen med det dengang så gode resultat 3,10 m. Dette hadde han fått sølvmedaljen på i kl. A.

I terrengløp på Høvik vant vi samme år vår første pokal til beste 8-mannslag, og vi vant også pokalen for beste 6-mannslag ved neste terrengløp. Dette år ble også Ansgar Johansens gjennombrudd som

Løpe- og
svømmestafettlaget 1932.

terrengløper. Han vant først Oppegård-Myrvolds harde C-klasse i terrengløp, og hadde nok også vunnet neste, men ble anvist feil retning inne på banen av arrangørene og løp 150 m lenger enn de andre. I Arbeidermesterskapet samme år ble han nr. 5 blant den gode garde av terrengløpere som AIF hadde dengang. Vi vakte oppsikt dette år med å stille hele 10 lag i Østkant-stafetten, og selvfølgelig vant vi igjen den harde C-klasse. Æren for dette må tilskrives vår gode oppmann Gustav Holmsen. Vi deltok dette år også med mange deltakere i bane-stevner, blant annet med Ansgar Johansen, som vant flere 1.plasser i 3000 m og 5000 m. Vi vant

også løpe- og svømmestafetten i Oslo i kl. A dette år, som så mange ganger tidligere. Det startet også en del jenter fra oss i banestevner, blant annet Randi Olsen og Gerd Olsen, og vi hadde også et godt stafettlag av kvinner: Randi, Gerd, Hjørdis Aronsen og Marit Pettersen, som tangerte daværende arbeiderrekord på 4 x 100 m.

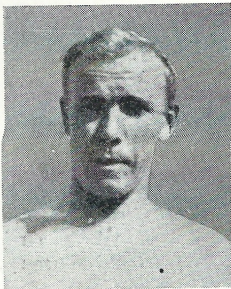
I 1934 arrangerte vi vårt første innendørs stevne i fri-idrett, og «Arbeideridrett» skrev: «Hvem kunne vel for 2 år siden tenkt seg at Vika I.F. skulle bli arrangør av et slikt stevne i fri-idrett?» Det deltok også dette år mange fra oss i terrengløp, og de oppnådde alle gode plas-

Fri-idretts- oppmenn

- 1920 Johan Palm
- 1921 Rolf Olsen
- 1922 Rolf Olsen
- 1923 Bjarne Brandt
Gundersen
- 1931 Gustav Holmsen
- 1932 Gustav Holmsen
- 1933 Gustav Holmsen
- 1934 Gustav Holmsen
- 1935 Rolf Gommæs
- 1936 Fritz Svenningsen
- 1937 Reidar Moan
- 1938 Reidar Moan
- 1939 Gustav Holmsen
- 1940 Paul Hansen
- 1945 Paul Hansen
- 1946 Paul Hansen
- 1947 Våren.
Armnn Rolfsen
- 1947 Høsten.
Rinaldo Eriksen
- 1948 Armann Rolfsen
- 1949 Armann Rolfsen
- 1950 Armann Rolfsen
- 1951 Henrik Rolfsen
- 1952 Henrik Rolfsen
- 1953 Henrik Rolfsen
- 1954 Henrik Rolfsen
- 1955 Henrik Rolfsen
- 1956 Henrik Rolfsen
- 1957 Henrik Rolfsen
- 1958 Henrik Rolfsen
- 1959 Henrik Rolfsen
- 1960 Henrik Rolfsen
- 1961 Henrik Rolfsen
- 1962 Henrik Rolfsen
- 1963 Henrik Rolfsen
- 1964 Henrik Rolfsen
- 1965 Kai Hole
- 1966 Kai Hole
- 1967 Henrik Rolfsen

Det seirende lag i Østkantstafetten 1933, C-klassen. Bak fra venstre: Knut Lindstad, Lorange Hansen, Gustav Rosnæs, Gunnar Johansen, Birger Kristoffersen, Arne Marthinsen. Foran fra v.: Rolf Gommæs, Oddvar Bjørnstad, Øystein Egelund, Alf Lauritzen, Ansgar Johansen og Gunnar Simensen.

Rolf Gommæs.

God fortjeneste!

I 1958 holdt vi et stort internasjonalt stevne sammen med Tjalve. — Det ble ikke meget å dele på de to arrangører, kr. 130,— ble det på deling, mens Fri-idrettsforbundet fikk kr. 6.000!

Laget som vant C-klassen i Østkantstafetten 1934: Bak fra v.: Rolf Gommæs, Lorange Hansen, Birger Kristoffersen, Gunnar Johansen, Knut Lindstad, Arne Martinsen. Foran fra v.: Ole Bay Foss, Gustav Rosnæs, Øystein Egelund, Ingar Karlsen. Oddvar Bjørnstad og Greger Bendixen.

seringer. I Østkant-stafetten anmeldte vi denne gang hele 11 lag, hvorav 10 fullførte. Vi vant også denne for 3. gang i kl. C.

Vi hadde også mange gutter og jenter med i stevner dette år, og kan ikke unnlate å nevne «Bottolf», Arve Opsahl, som da fikk 1.plass i lengde kl. 10—13 år med hele 4,54 m. Han har altså fått sin idrettslige oppdragelse i Vika I.F. Vi vant også alle de stafettløp (5) i kl. C som vi deltok i dette år, foruten at vi også vant løpe- og svømmestafetten i Oslo.

Ved Arbeidermesterskapet i innendørs sprang i 1935 ble Arne Martinsen nr. 3 i kl. A i høyde og nr. 4 i lengde. Våre gutter vant også flere terrengløp denne sesongen. Blant annet Gustav Rosnæs C-klassen på Høvik, Greger Bendixen C-kl. på Fjellhammer, Gunnar Bendixen C-kl. i Hasles terrengløp, og Ansgar vant kl. B på Skarnes på dagens beste tid. Østkant-stafetten vant vi også for 4. gang i C-klassen. Nok en stor seier vant vi dette året, nemlig gate-stafetten i Trondheim med over 600 deltakere. En overlegen seier i kl. B ble det. Dette er nok det beste stafettlag (10-mannslag) vi noengang har stilt på bena. Rolf Gommæs, som var oppmann dette året, skrev i Vika-Posten: «Gutta løp som for livet, og

presterte en av våre største stafettseire til dato». Vi hadde også gode resultater for banestevner dette år, blant annet vant vår gode sprinter Ole Bay Foss 100 m på Mysen med 11,4 og Gunnar Johansen fikk 11,6 ved samme stevne. Vi vant som vanlig også løpe- og svømmestafetten både i Oslo og Drammen dette år. I Arbeidermesterskapet ble Arne Martinsen nr. 2 i 110 hekk, Ole Bay Foss nr. 3 på 100 m, Reidar Moan nr. 2 i stav, og vårt lag i stafett 4 x 100 m nr. 3 på den gang gode tid 46,1. Dette er fremdeles vår klubbrekord. Laget var: Lorange Hansen, Arne Martinsen, Ole Bay Foss og Gunnar Johansen.

Ivar Øvre deltok også i 8-kamp-mesterskapet og ble nr. 4 på godt resultat. I Göteborgspelen deltok vi også med stafettlag både i 1500 m og 4 x 100 m og ble nr. 3 i begge. Vi hadde også deltakere i 110 hekk og 800 m som alle fikk god plassering.

I årene 1936—38 gjorde vi oss sterkt gjeldende i terrengløp og seiret for 5. gang i Østkant-stafetten. Dermed tok vi vandrepokalen til odel og eie. I 1938 deltok Edith Øieren i kretsmesterskapet innendørs lengde kl. 16 år og vant. Ved et senere stevne samme år vant hun lengde, ble nr. 1 i 100 m og nr. 2 i ballkast. Dette var hennes debut i kvinneklassen og «Arbeiderbladet» skrev den gang: «Hun er en fri-idrettsjente med de beste betingelser for å true Solveig Gjerstad Olsens rekord, særlig da i lengde». Dette viste seg å være riktig. Senere samme året satte hun også ny AIF-rekord på 100 m med 13 blank. Året etter fikk vi, ved hjelp av jentene våre, 2 Arbeidermesterskap, nemlig ved Edith i stille lengde med 2,47 og 4 x 100 m stafett hvor laget besto av Grethe Haukland, Edith Olsen, Mary Skau (Opsahl) og Edith Øieren.

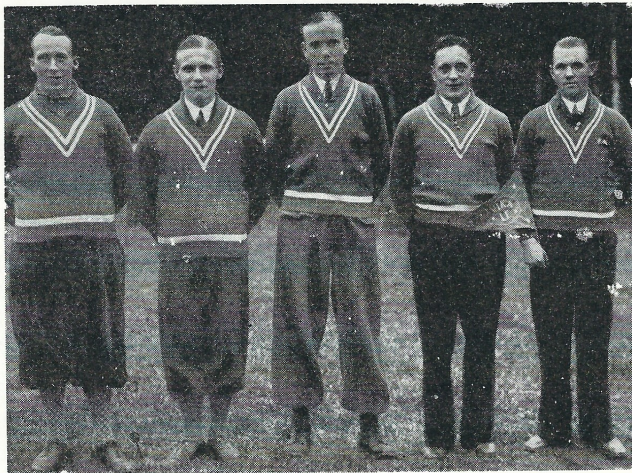
I årene under krigen ble idretten liggende nede og den kom ikke i gang igjen før i 1946 da treningen igjen startet på Oslo Handelsgymnasium. Tilslutningen til

Vårt seirende lag
i Dokka-stafetten.

treningen var ganske god og vi fikk dette året mange fine plasseringer i innendørs sprang. Edith Øieren ble Oslo-mester i stille lengde på 2,57 og tok flere førsteplasser i høyde. Ved uttakingen til Euro-

pamesterskapet samme år oppnådde hun i lengde 5,14, som var tangering av gjeldende norske rekord, men fikk det dessverre ikke til å klaffe under selve mesterskapet. Dette året deltok også foreningen

Laget som vant stafettløpet på Ski i 1934. Fra v.: Gunnar Simensen, Knut Lindstad, Rolf Gonnæs, Ansgar Johansen og Bjarne Libekk.

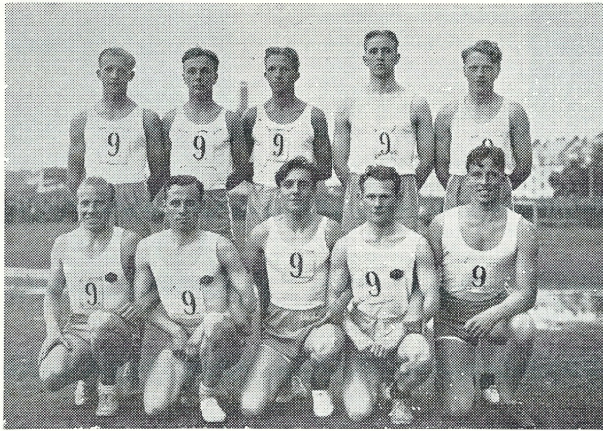
Arne Olsen.

Gunnar Johansen.

Ole Bay Foss.

Laget som vant galestafetten i Trondheim 1935. Bak fra v.: Gunnar Bendixen, Gustav Rosnæs, Greger Bendixen, Birger Andreassen, Kåre Haukedahl. — Foran fra v.: Rolf Gommæs, Erling Thorvaldsen, Paul Hansen, Lorange Hansen og Gunnar Johansen.

Paul Hansen.

med et lag i Holmenkollstafetten hvor vi ble nr. 17 i den harde B-klassen.

Året etter ble det 2 sølvmedaljer på Edith under Norgesmesterskapet. Vi arrangerte vårt og forbundets første terrengløp for gutter i alderen 17—19 år. Oslo-pressen var enige om et meget vellykket arrangement. Edith satte Norgesrekord i lengde med hele 5,45. Denne rekorden ble stående i hele 10 år før den ble slått. I mesterskapet 1948 oppnådde hun 3 gullmedaljer, høyde 1,45, lengde 5,15 og 200 m 26,7. Senere startet hun også i Gävle og oppnådde gode resultater og avsluttet sesongen dette året med førsteplass i tre-kamp på Lillehammer. Som belønning fikk hun «Eldres Gruppe»s premie for beste fri-idrettsdeltaker dette året. Året etter oppnådde hun også en rekke gode resultater og klarte fordringene til Norges Fri-idrettsforbunds distansemerke i gull. Hun er vårt første medlem som har klart kravet til dette merket.

Vårt terrengløp for gutter og junior, som heretter skulle bli et arrangement som har vist seg å bli meget populært, ble denne gangen holdt på Frogner Stadion, og det deltok 160 stkr. Året etter arrangerte vi

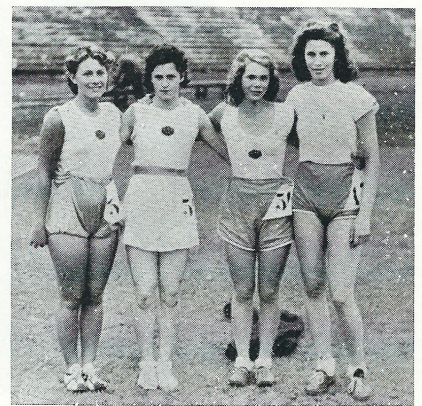
sammen med I.F. Rollo et gutte- og jentestevne som også ble meget godt mottatt. Disse to arrangement har nå blitt en årlig foreteelse, og samtlige aviser har rost oss for en meget god avvikling og godt tiltak for rekruttering til Norges løper-garde.

I 1953 deltok ved Vika/Rollos gutte- og jentestevne også løpere fra Sverige, og årets Oslo-prinsesse delte ut premiene. Dette var et tiltak som satte en ekstra spiss på stevnet. I Oslo-mesterskapet for jenter ble Ingrid Gulbrandsen mester i 60 m på tiden 9,2 og hun ble vår første jente som fikk napp i Sigurd Øyhaugens vandrepokal.

Året etter deltok mange av våre medlemmer i terrengløpet som da gikk fra Bygdøy Stadion, blant annet 11-åringen Kai Hole. Ingrid Gulbrandsen oppnådde to sølvmedaljer i Kretsmesterskapet for jenter, og Kai Hole ble tildelt Sigurd Øyhaugens vandrepokal.

Edith Øieren hadde i flere år representert vår forening på Norges Fri-idrettsforbunds ting og i 1956 fremmet hun vårt forslag om bragdmerke for kvinner som da ble vedtatt. Dette året arrangerte vi

Arbeidermestere i 4 x 100 m i 1939. Fra v.: Edith Olsen, Mary Skau (Opsahl), Grethe Haukeland og Edith Øieren.

5 stevner, 3 sammen med Tjalve, 1 sammen med Rollo, samt vårt eget terrengløp. Vi hadde med deltakere på alle gutte- og jentestevner i Oslo samt i Tyrving-lekene og Kai Hole ble kretsmester i lengde. Nå kom også en av våre andre gutter fram i lyset, nemlig Bjørn Fjeldheim som dette året fikk tildelt Sigurd Øyhaugens pokal. Året etter deltok han ved I.F. Vestheims internasjonale stevne for gutter og ble kretsmester med en poengsum på 2516,6. Dette var hans første kretsmesterskap. Han oppnådde dette året 1,60 i høyde og 5,50 i lengde, og fikk for sitt resultat i høyde årets bestemannspremie under kretsmesterskapet. Han fikk også dette året A. og H. Rolfsens gavepremie for sesongens beste resultat blant gutta. Både Kai Hole og Bjørn Fjeldheim har klart fordringene til NFIF's distansemerke for ungdom.

Disse to guttene oppnådde også meget gode resultater året etter og vi hadde med

flere av våre øvrige medlemmer på stevner og arrangement. Vi hadde i 1958 et stort internasjonalt stevne sammen med I.K. Tjalve og både Kai Hole og Bjørn Fjeldheim sikret seg i årets løp flere gullmedaljer og bestemannspremier. Bjørn satte dette året en klubbrekord i lengde kl. 15 år på 6,21 som fremdeles ikke er slått.

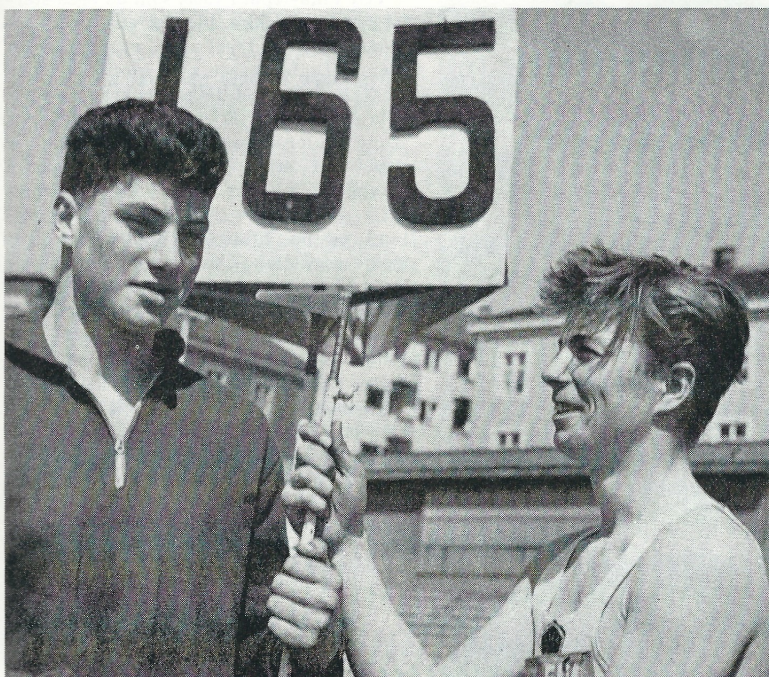
I 1959 arrangerte vi hele 11 stevner over i alt 27 dager, og fikk dette året hele 10 kretsmesterskap ved Sven Arntzen, Kai Hole og Bjørn Fjeldheim. Ved vårt årlige terrengløp som da gikk fra Voldsløkka friarealer ble for første gang en Vikagutt vinner, nemlig svømmeren Sven Arntzen. Han satte dette året også ny klubbrekord på 5000 meter, for øvrig hans første løp over denne distanse, og slo dermed Ansgar Johansens tidligere rekord.

Året etter sikret vi oss dobbeltseier i kretsmesterskapet i høyde u. t. med Bjørn Fjeldheim som mester og Kåre Seltun som

Edith Øieren.

Kai Hole og Bjørn Fjeldheim.

Bjørn Fjeldheim.
Vår rekordholder i høyde, 1,85.
17 år gammel.

Kåre Seltun.
Vår første Norgesmester i fri-
idrett, 10 kamp junior 1961.

Kai Hole med 3 Vika-jenter ved KM for gutter og jenter. Fra v.: Elisabeth Randsborg, Eva Flovild og Laila Olsen.

vinner av sølvmedaljen. Kai Hole oppnådde ved samme stevne 1,61 i høyde uten tilløp som var ny klubbrekord og årets beste resultat i øvelsen i Norge for gutter. Sven Arntzen vant også dette året terrengløpet for ungdom og ble nr. 2 i Norgesmesterskapet i 1500 m hinder for junior nest etter Ole Ellefsæter. Han ble uttatt til 3-landskampen for junior mellom Norge, Sverige og Finland, og også

dette året sikret Bjørn Fjeldheim og Kai Hole seg flere kretsmesterskap.

Året etter arrangerte vi hele 9 stevner og fikk 11 kretsmesterskap fordelt på følgende jenter og gutter: Kai Hole, Kåre Seltun, Bjørn Fjeldheim, Gro Opsahl og Elisabeth Randsborg. I Norgesmesterskapet i ti-kamp for junior hadde vi med Kai Hole og Kåre Seltun, og Kåre Seltun satte her 3 personlige rekorder og ble også Norgesmester. Kai Hole var uheldig i et par øvelser. Kai Hole ble også samme året uttatt til landskampen for junior mot Danmark og var også med i 3-landskampen for junior mellom Norge, Sverige og Finland.

I 1962 avholdt foreningen hele 13 stevner hvorav mesteparten for gutter og jenter. Vi fikk flere kretsmesterskap bl. a. ved Kai Hole, Kåre Seltun, Grete Gulbrandsen, Gro Opsahl og Elisabeth Randsborg. I et stevne i Hamar dette året oppnådde Kai Hole 1,66 i stille høyde og oppnådde med dette resultat forbundets gullmerke.

Ved Vika-løpet i 1963, som da også startet fra Voldsløkka, ble det en ny klasseinndeling, idet løpet også var åpent for senior. Dette skapte mer blest om løpet. Vi fikk dette året følgende kretsmestere: Ulla Vigmostad, Elisabeth Randsborg og Grete Gulbrandsen. Våre jenter deltok også året etter i Oslo-mesterskapet i sprang og tok her 2 gull- og 1 sølvmedalje. Det ble her gull på Lykke Frydenlund og på Elisabeth Randsborg. Den tredje medaljen fikk Fay Hagen. Dette årets Vika-løp samlet i alt 350 deltakere.

Året etter arrangerte foreningen hele 12 stevner og hadde deltakere med i interkretskampen i fri-idrett og i B-mesterskapet på Lillehammer. Ved et nasjonalt jubileumsstevne i 1966 holdt av Follo Fri-idrettskrets satte Grethe Gulbrandsen ny kretsrekord for kvinner med 1,28 i stille høyde. Både Grethe og Elisabeth ble kretsmestere også dette året. Ved vårt Vika-løp som da p.g.a. værforholdene

Vika Idrettsforening personlig

Armann og Henrik Rolfsen.

I 1940 meldte to 15-åringer seg inn i foreningen. De var født på samme dag, altså var de tvillinger. Etternavnet var Rolfsen og fornavnene Armann og Henrik. Disse to ynglingene skulle få stor betyd-

ning og en merkbar plass i foreningens administrative arbeid i årene framover.

Det må være riktig å si at denne dagen i 1940, var en lykkedag for oss. I alle år senere har disse brødrene «brothers» på-

gikk så sent som 8. mai var det også lagt inn klasser for jenter og kvinner, og vi hadde her med 4 jenter hvorav Bente Jahren ble den beste av våre.

I 1967 tok igjen Grethe Gulbrandsen og Kai Hole hvert sitt kretsmesterskap og ved Norgesmesterskapet i hopp u.t. ble Grethe nr. 4 med samme resultat som 2. og 3.-mann. I dette års kretsmesterskap for gutter og jenter i Frognerparken må vi særlig framheve Torill Sagvang og Bente Jahren som vant sine klasser helt suverent. Bente Jahren tok også senere

i sesongen flere kretsmesterskap og ble uttatt til interkretskampen i Karlstad i Sverige hvor hun ble nr. 3. Kai Hole var også med på flere stevner og fikk gode resultater, og ved Tyrving-lekene, som er Nordens største gutte- og jentestevne, kom begge våre jenter, Bente og Torill, til finalen i 60 m i sin klasse. Det er en meget god prestasjon å komme til finalen ved dette stevne som har kolossal deltakelse fra hele Norden. Bente Jahren ble også førstemann ved Kongsberg-lekene i 3-kamp med godt resultat.

Klingenberg

også kalt Klinkenberg, var et lavt berg i flukt med Piperviksberget. Det ble tomte for det eldste og mest navngjetne forlystelsesstedet i hovedstaden, nevnt som slikt første gang i 1680. Det ble populært kalt «Klinken». Det var lenge mindre anstendig og hadde et dårlig ord på seg. I 1820-årene hadde «Det borgerlige Sommerselskab» lokale her. I 1830—40 årene ble det bygd konsertsal, som også varietéen «Chat Noir» har hatt lokale i. På tomte etter det nedrevne teatret førte A/S Kristiania Tivoli i 1800-årene opp Sirkusbygningen.

Den store Klingenberg-hagen, hvor «Frieluftten» lå med kafé foran hovedbygningen, ble nytt til studenterfester fra 1860-årene, studenterløyer og folkemøter. På det høyeste punktet lå hovedbyg-

Grethe Gulbrandsen.

ningen. Den brente ned i 1888 og ga plass for en bodega mot Filosofgangen. Mot denne gata lå også anretningshuset for Frilufta, det ble revet i nov. 1936. Av andre lokaler lå Klin- genberg ridehus, en lang énetasjes bygning, langs Stortingsgaten helt fra Filosofgangen til Klin- genberggt. Her holdt omreisende menasjerier til. «Apollosalongen», seinere kalt «Florasa- longen», lå på høgda foran hovedbygningen, der hvor danselokalet «Røde Mølle» lå seinere.

Klingenberg bød også på mye annen forlystelse, karusell, keglebane, m.m.

Allerede i 1877 fikk stedet navnet Christia- nia Tivoli, på foranled- ning av den svenske te- aterdirektør Knut Ti- vander. Etter delvis om- innredning ble det åp- net under det nye nav- net 4. nov. 1877.

(Utdrag av Oslo
Byleksikon.)

tatt seg det ene tillitsverv etter det andre og har hatt overskudd nok til å la både krets og forbund få nytte av sin arbeids- kraft og erfaring.

Hva skal en nå ta med i en oversikt over den mangfoldighet av tillitsverv disse gutta har innehatt? Det må nødvendigvis bli en kort oppsummering og slett ikke dekkende for det veldige arbeid som lig- ger bak.

La oss starte med Armann. I 24 år har han vært medlem av hovedstyret, hvorav 6½ år som formann. Han har for øvrig gått på igjen som formann når 50-års be- retningen skrives. I 16 år har han sittet som styremedlem i fri-idrettsgruppa hvor- av 3½ år som formann. Formann i fot- ballgruppa, styremedlem i yngres avde- ling, i hedersmerkekomitéen og i Vika- Posten. 8 ganger har han representert oss på Oslo Idrettskrets ting. I 10 år har han vært medlem av Oslo Fri-idrettskrets styre, hvorav 1½ år som formann. De samme 10 år har han vært formann i Fri- idrettskretsens barne- og ungdomsutvalg.

I dommerlauget i fri-idrett har han 12 års deltakelse i styret, hvorav 7 år som formann. La oss avslutte serien med at han har vært medlem av Oslo Idrettskrets barne- og ungdomsutvalg i 6 år.

Henrik har vært hovedstyrets kasserer i 8 år og guttekasserer i 2 år. I fri-idretts- gruppas styre har han vært medlem i hele 16 år, hvorav 13 år som formann. Han har videre vært styremedlem i svømme- gruppa, i kappgang-gruppa og i Vika- Posten.

Utenfor foreningen har han hatt tillits- verv i Norges Fri-idrettsforbunds barne- og ungdomsavdeling og serieutvalget og i Oslo Fri-idrettskrets kvinneutvalg i til- sammen 11 år.

Det er ikke til å unngå at slike heders- menn får hedersbevis. De har begge Vika I.F.s hedersmerke, Oslo Idrettskrets di- plom og hederspokal, Oslo Fri-idrettskrets hedersbevis, Norges Fri-idrettsforbunds diplom, Norges Idrettsforbunds jubileums- plakett og Norges Idrettsforbunds barne- og ungdomsutvalgs plakett med diplom.

Henrik har dessuten Dommerlaugets dommerpokal. Begge er kretsdommere 1955—63 og forbundsdommere fra 1963.

Det vil føre for langt å gå ytterligere i detaljer. Men vi kan ikke unnlate å nevne at disse to har vært primus motor i arrangementet av samtlige av våre gutte- og jentestevner i fri-idrett. Ikke minst har de satt sitt preg på Vika-løpet — et arrangement som ligger på høyde med andre store og betydelige idrettsstevner.

Vi kan ikke slutte av presentasjonen av våre to «gullgutter» uten å ta med noe om deres menneskelige egenskaper. En er nødt til å bli gla i Armann og Henrik. I dagens klatresamfunn, i en kald og men- neskefiendtlig verden hvor en har følel- sen av at enhver har nok med seg selv og hvor en leter med lys og lykt etter men- nesker som har overskudd og krefter nok til å gjøre noe for andre, er det befriende å møte Rolfsen-gutta. Alltid villige, hyg- gelige og oppofrende. Ordet nei vet de sikkert ikke hva er. Måtte de ikke gå trett, men fortsette sitt store og uegen- nyttige arbeid for vår forening. Vi tren- ger dem så sårt i mange, mange år ennå.

Den beste takk vi kan gi dem er at vi andre, hver på vår plass, støtter opp om det som for dem er noe av det største: Å gjøre Vika Idrettsforening så god og solid som mulig.

Sykkel

Opptakten til at sykkel ble opptatt på programmet i Vika Idrettsforening, var at mange av gutta fra Vika deltok i ritt og hevdet seg bra.

Første gang noen deltok for Vika I.F. var 3. mai 1931, hvor Telegrafens Idrettslag hadde åpningsritt over 20 km. Her startet Fredrik Kristiansen i klasse eldre, og ble nr. 1. I neste ritt ble han også nr. 1, og i de senere ritt ble han som regel nr. 1 og 2. Han trakk flere med seg, ut i sesongen startet videre Rolf Gommæs og John Johnsen i sitt første ritt. Johnsen ble nr. 6 og Gommæs nr. 13 av 33 deltakere. Disse gode plasseringer smittet over på flere, og det endte med at hele 25 gutter deltok i Brages propagandaritt 30. august 1931, og flesteparten greidde merket i sølv og bronse.

Den 14. okt. 1931 hadde Vika Idrettsforening generalforsamling, hvor sykkel offisielt ble opptatt på programmet, og nestor Fredrik Kristiansen ble gruppas formann. Han var en erfaren sykkelrytter og administrator og hadde mange år før deltatt for Arbeidernes Sykkelklubb. Styremedlemmer ble Rolf Gommæs og Olav Olsen. De gjorde alle et godt arbeid i nybrottsåret.

I denne sesongen deltok vi også i flere ritt på Velodromen og gjorde det bra. Det kan nevnes at blant annet deltok tre av våre kjekke svømmenymfer: Ragna Kobbelt, Ingrid Hexum og Elsa Hoel, og beviste derved at ikke bare vannet var deres rette element.

I 1932 og årene framover hadde vi en hel stab av unge, gode ryttere, og vi hevdet oss så godt at vi vant en rekke seire individuelt og i pokalkonkurranse. Det kan nevnes at vi vant alle de pokalkonkurranse vi hadde med de fremste AIF-klubber.

Av de største bragder kan nevnes lagseiren i Øieren rundt i 1935 i B-klassen, hvor vi seiret med følgende lag: Birger Bendixen og brødrene Helge, Arne og Thorleif Olsen, hvor Birger Bendixen og Helge Olsen slo samtlige A-ryttere på sine etapper. I 1937 vant vi seiren i C-klassen med følgende ryttere: H. Løland, Ingvar Olsen, Rolf Johansen og Fritjof Johansen.

Av våre beste ryttere gjennom årene 1931—39 må først og fremst nevnes Birger Bendixen og Arne Olsen, som især som gutteryttere vant en rekke seire. I 1938—39 var det Reidar Nilsen og Villy Holstad som var på toppen, og i 1939 hadde vi sikkert landets beste guttegruppe, hvor vi tok så å si rubb og stubb.

Av de andre eldre guttene gjennom årene må nevnes Fredrik Kristiansen, Gunnar Simensen, Birger Andreassen (Bonzo), Leif Klevstul og Helge Olsen. Bonzo hadde de fleste klubbrekorder.

Av arrangement er vel for sykkel-sportens vedkommende mest berømt Stockholmsturen 1933 til Vestberggaloppet med egen bil med 20 gutter, derav 8 aktive syklist. Turen var i alle deler vellykket, og sporet guttene til ytterligere innsats.

I 1936 arrangerte vi sammen med Foss Idrettsforening et nasjonalt baneritt på Velodromen, hvor Ruseløkken og Foss skole var innbudt gratis, og de satte også farge på stevnet. Ved dette stevne var det et originalt innslag, som ble meget populært, idet Ragna Kobbelt og Ingrid Hexum konkurrerte på tandemsykkel mot old boys Karl Wahl, 68 år, og E. Jonson Hasle, 45 år, hvor jentene seiret og fikk hver sin store dukkemann i premie. Det som i grunnen var overraskende ved dette stevne var at det gikk med overskudd. Ellers

Leif Klevstul.

Birger Andreassen.

Sveklinger

Ved Denver-konferansen i 1955 uttalte visepresident Nixon: «Vi er ikke en nasjon av sveklinger, men vi kan lett bli det om vi ikke tar hensyn til de problemer vår tid gir. Enhver ungdom bør utøve aktivt en eller annen form for kroppsøving. Det er ikke nok for en nasjon å vinne olympiader ved hjelp av en liten flokk halvprofesjonelle atleter. Hver enkelt borgers fysiske fostring er viktigere.»

«Idrettsfronten»

I all idrettshistorie i landet vårt vil idrettsfronten stå først og som det største.

22. nov. 1940 ble Norges Landsforbund for Idrett og Arbeidernes Idrettsforbund oppløst og lederne avsatt.

Norsk idrett svarte med idrettsfronten. Alle fulgte parolen: Ikke idrett under nazistene.

Idrettsbanene sto tomme. Idrettslivet ble lammet. Det var stopp. — Samhold, kamp, tap og seier er kjente ord i idretten. Nå fikk disse ordene en betydning som aldri før. Det ble tap, — men seier til slutt.

Ishockey

Allerede i 1939—40 var det tendenser til å spille ishockey og enkelte av gutta dyrket både ishockey og bandy. Daværende oppmann, Erling Aarstad, mente at vi burde ta opp denne grenen i foreningen. Det ble spilt endel kamper med seier og tap jevnt fordelt.

Etter krigens slutt i 1945 ble det satset på ishockey, og vi må si at vi oppnådde meget bra resultater. I 1947 ble det seier over et lag fra Stabekk I.F. under innvielsen av deres nye ishockeybane. Sesongen 1948 ble vår jubileumsturnering avviklet på Delenengen. Her klarte vi å spille 1—1 med «Strong» som var Norgesmestere samme år. Vi tapte allikevel i finalen for «Tigrene» selv om vi hadde gått videre etter loddtrekningen mot

«Strong». Vi tapte også i II div. for Sinsen dette året.

Ishockeyen led samme skjebne som bandyen. Vika var ikke lenger noen stedsklubb, den ene gården etter den andre ble revet i Vika og dermed ble det dårligere kontakt gutta i mellom. Samtidig ble gutta også eldre og det var dårlig med rekrutteringen.

Det er mange hyggelige minner fra disse årene og gutta fra denne tiden har stiftet en «klubb» som kalles «38-gutta». Disse møtes med visse mellomrom. Det kan selvfølgelig nevnes flere navn som har betydd meget for foreningen her, men det er spesielt tre som la ned et meget godt arbeid i gruppene for bandy og ishockey, og dette er Kaare Gulbrandsen, Erling Aarstad og Haakon Græsholdt.

gikk som regel alle arrangement på Velodromen med underskudd.

I 1939, altså siste sesong før krigen, hadde vi som før nevnt en sterk juniorgruppe, så framtiden så lovende ut. Men krigen satte altså en bom for det. I de 5 krigens år døde flere av våre aktive gutter, — Villy Holstad, Thorleif Olsen og Fredrik Kristiansen, som var formann i sykkelkretsen. Den drepte også Vika som sykkelklubb. Etter frigjøringen maktet vi ikke å følge med på grunn av materialmangel m. m. Roger Enger, som var oppmann, fikk ikke samlet noen skikkelig

gruppe på benene, eller rettere sagt på sykkelstammen igjen. Riktignok gjorde Gunnar Simensen et come back og vant flere 1.-premier i klasse eldre. Vikas sykkelgruppe holdt på å bli oppløst på generalforsamlingen 1945, men fikk fortsette da det jo var en stagnasjon i alle klubber på grunn av materialmangelen. På høstgeneralforsamlingen 1946 innstilte hovedstyret at gruppen skulle nedlegges sammen med kappgang og bandy, men med en stemmes overvekt ble det besluttet å fortsette.

I 1947 ble så gruppen nedlagt.

Marsj og kappgang

Kappgjengere i Arbeiderolympiaden 1937. Fra v.: Helge Jacobsen, Borg, John Sæther og Birger Andreassen, Vika.

Å marsjere er jo noe vi lærer allerede på skolen, så det var ganske naturlig at Vika-gutta også ble med her. Det ble ikke ført noen protokoll over våre gutters deltagelse før i 1932, da fri-idrettsgruppa også tok seg av denne idrettsgren.

I juni 1935 blir kappgang opptatt på Vika's program med egen gruppe. Det var Rolf Gommæs som framla planen, og John Chr. Sæther melder seg inn og tar seg av instruksjonen.

På fri-idrettsstevnet 29. juni blir innlagt kappgang 1500 m og John Sæther starter. Walter Eriksen, som også er en av pionerene, skriver i Vika-Posten om dette stevne: «Det startet bare 7 mann. John tar straks ledelsen og åpner 5.57 med 7.03.4 som sluttid, bare 1,4 sek. fra hans egen rekord.» — Vi får brev fra kappgangspesialisten Aage Reinfelt, som gratulerer oss med tiltaket med å oppta kappgangen på vårt program. Han forærer oss en del eksemplarer av sin lærebok om kappgang og marsj. — I marsjkonkurransen for øvrig deltok våre folk flittig og gjorde seg bemerket, særlig da John Sæther og Birger Andreassen. Protokoller fra disse stevner og konkurranser er dessverre blitt borte, så det her har vært meget vanskelig å skaffe data og resultater.

Henrik Irfeldt og Rolf Gommæs tok gull-

merket i Borgs marsjkonkurranse. Gustav Holmsen gikk for 4. gang.

«Norsk Idrett» skriver 4. mai 1936 med stor overskrift: «Blir AIF ledende forbund på gangsporten allerede i år?»

«Vika regner med 500 deltakere til sitt store propagandaarrangement «Gjennom Oslo», og så følger et intervju med John Sæther, som uttaler seg om gangsporten innen AIF og om vårt store arrangement. Stevnet gikk 6. juni med 350 deltakere, og det ble avviklet på en måte som tjente klubben vår til stor ære. Vi vant selv lagpokalen ved John Sæther, Birger Andreassen, Gustav Rosnes og Storm Andersen.

Så satte John ny arbeiderverdensrekord over 5000 m med tid 25.15.6, med Birger («Bonzo») 3 sekunder etter. John var 67 sekunder under russeren Nicolajevs rekord, «Bonzo» 64 sek. Dette var ved Ørns aftenstevne i fri-idrett 19. juni.

På Skarnes satte «Bonzo» ny løype-rekord

I kappgangen «Moss rundt» ble det dobbeltseier for Vika ved John Sæther 1.08.54 og «Bonzo» 1.09.33.

18. november vinner Vika gangstafetten på Lilleaker ved Storm Andersen, Reidar Refshall, Birger Andreassen og John Sæther med 3.17.59. Neste lag, Lilleaker, som vant C-klassen, brukte 3.29.08. Beste tid i løypa som var rundløype med alle veks-

Ungdommen er med

Vika Idrettsforening har i alle år gått inn for å få ungdommen med i idrettsarbeidet, og dette har lyktes idet det er i barnegruppa våre aktive har trådt sine barnesko.

Våre største navn innen idretten kommer fra barnegruppa hvor de har skolert seg til de største oppgaver: Norgesmesterskap, landskamper og Olympiader. Det skal nerver til å stille opp i slike krevende konkurranser, og vi får si at våre medlemmer har tilfredsstillet de største krav.

Ruseløkkbakken

kalte en et bakkestykke av Drammensveien, litt sørvest for Ruseløkkka, et fjellparti med terasseformete avsatter fra Pipervika, oppover til høgda av Drammensveien. Det blir betegnet som «det sted hvor Byens Indvaanere, fornemmelig av Almueklassen, fornøje sig om sommeren». I 1817 utstedte politiet forbud mot St.-hansfestbål her av hensyn til bebyggelsen. Politimesteren henviste til ekserplassen på Aggersbakken som erstatning. Etter 1841 vokste det opp en ussel forstad, Ruseløkkbakken, på toppen av bakken. Den fikk økenavnet «Røverstatene» Algier, Tunis og Tripolis. Et av huse- ne i Algier var «Piper- gården» etter en eier, apoteker Piper. I kvis- ten på et lite hus med hage foran i Tunis, bod- de Welhaven som stu- dent. Den nåværende Kronprinsensgt. beteg- ner grensa mellom Rø- verstatene og Kroghs, seinere Schjøttts løkke, som Ingeniørenes Hus ligger på nå. Anlegget av Ruseløkkka skole i 1870-årene tok bort en- del av Røverstatene, men den endelige for- andringen inntrådte da et interessentskap, det såkalte «Algierkompag-

linger på samme sted, oppnådde «Bonzo» med 46.24.

I Borgs marsjkonkurranse 25. nov. ble «Bonzo» nr. 1 med den flotte tid 3.00.50, ny rekord, og vel den flotteste marsjpre- stasjon som er levert i Norge. Det var Ar- beidermesterskap. Hjalte skriver: «Under Borgs store marsjkonkurranse i går le- verte Vika-gutten Birger Andreassen en prestasjon som fortjener mer enn almin- nelig oppmerksomhet. Han tilbakela den 32 km lange og krevende løype med pak- ning under gårdsdagens mistrøstige for- hold på den utmerkede tid 3.00.50 — eller 2 minutter under den gamle rekord, satt under beste forhold. Andreassen går helt rent og i flott stil — i går var han til og med 10 minutter foran neste mann, noe som ytterligere framhever hans presta- sjon og rekord, som han under bedre for- hold er i stand til å presse betraktelig ned.»

«Morgenposten» skriver 14. juni 1937 med stor overskrift: «J. Chr. Sæther vant «Gjennom Oslo» på ny rekordtid, etter hissig duell med Birger Andreassen, som var 3 meter etter i mål.» Hele løypa gjen- nom var det hard kniving mellom disse to, og Helge Jakobsen, Borg. Det hersket stor spenning på tribunen da «Bonzo» og John kom side om side inn porten på Jordal. Men plutselig slo John Sæther om takten og gikk fra sin konkurrent ca. 3 m

før de nådde mål. Tiden for Sæther var ny rekord, men både Bonzo og Helge Ja- kobsen gikk under den gamle rekord.

Norsk Idrett og Morgenposten skriver med stor overskrift: «Søndag 20. juni satte Birger Andreassen ny verdensrekord i 5000 m kappgang 24.34.8.» Samme dag ble John og Bonzo uttatt til å representere AIF i Arbeiderolympiaden i Antwerpen.

Her gikk de samtidig over mål og fikk notert 52.56.00. Helge Jakobsen, Borg, 53.04.06. Denne reiste ned på egen be- kostning og fikk sølvmedalje. Våre gutter ble — uvisst av hvilken grunn — dis- kvalifisert.

John Sæther ble nr. 1 ved Arbeider- mesterskapet over 5000 m med tid 24.36, Bonzo startet ikke her grunnet sykdom. John ble så kretsmester over 3000 m med tid 14.10.6, som var ny arbeiderverdens- rekord. Gustav Holmsen tok gullmerket i Borg, som arrangerte for siste gang.

1. september 1946 arrangerte vi atter «Gjennom Oslo», i øsende regnvær, men likevel godt arrangement. Kåre Hammer, St. Hanshaugen, vant på ny rekord, 40.11.00. Ingen av våre startet, i det hele var tilslutningen til marsj og kappgang så skrall fra vår side at kappgangsgrup- pen på generalforsamlingen om høsten ble besluttet nedlagt. Stort sett må vi si at kappgangen iallfall årene før krigen brak- te Vika megen heder.

Bandy

Et av våre bandylag.

Da bandy ble tatt opp som idrettsgren i vår forening i 1934, var oppslutningen blant medlemmene stor. Det ble arrangert turer til de vannene som tidligst ble tilfrosset, så treningen ble skjøttet bra. Det var med både boksere, fotballspillere, svømmere og fri-idrettsfolk. Det ble nedsett et styre og foreningen stilte lag i kretsens B-serie 1934—35. Serien besto av 4 avdelinger.

Etter flere gode kamper og med full innsats fra gutta, klarte vi å bli avdelingsvinnere. Laget som maktet dette var: Olaf Olsen, Kaare Gulbrandsen, Ragnvald Pettersen, Paul Hansen, Birger Bendixen, Alf Kristiansen, Reidar Moan, Greger Bendixen, Storm Andersen, Lorang Kristiansen og Gunnar Johansen.

Sesongen 1935—36 spilte vi oss fram til finalen i kl. B. Her ble det tap med 1—3 for Gla I.F.

Sesongen 1936—37 fikk foreningen nye drakter. Gutta hadde trent flittig og så fram til sesongen med stor forventning. I Arbeidermesterskapet ble vi slått ut av

Brage som ble mestere. Resultatet var 3—2 etter ekstraomganger. I kretsmesterskapet ble vi atter nr. 2 etter å ha tapt i finalekampen. Dette året spilte vi uavgjort 1—1 mot Birkebeineren i Krokstad-elva.

Sesongen 1937—38 klarte vi endelig å gå til topps i kl. B med seier 2—1 over Spartacus.

Sesongen 1938—39 avviklet vi klubbens jubileumsturnering. Denne ble vunnet av Kampen I.F. som slo oss i finalen. Turneringen ble spilt på Bestumkilen. Denne sesongen debuterte vi i kl. A.

Sesongen 1939—40: I Oslomesterskapet ble det omkamper mellom Gla I.F., Brage og Vika om mesterskapet. Her ble det tap for Brage som dermed var ute av dansen.

Etter at krigen var slutt var det ikke samme gløden over bandyen i foreningen, og etter å ha deltatt i serie- og cupkamper i 1945—46 ble det vanskeligere å få samlet et slagkraftig lag. Det ble derfor ikke påmeldt noe lag til krets- eller cupkamper.

ni», under ledelse av generalkonsul Peter Petersen, i midten av 1870-årene kjøpte hele strøket og anla basarene i 1880-årene.

Foreningens formenn

26. januar 1919
Henry Bakke
Februar 1919
Ragnvald Olsen
April 1920
Ragnvald Olsen
1921
Ragnvald Olsen
12. mai 1922
Ragnvald Olsen
27. okt. 1922
Wilhelm Pedersen
23. april 1923
Wilhelm Pedersen
4. mars 1924
Fredrik Christensen

11. mars 1925
 Fredrik Christensen
 7. mars 1926
 Fredrik Christensen
 4. mars 1927
 Fredrik Christensen
 3. juni 1927
 Erling Hansen
 24. mars 1928
 Rudolf Arnesen
 21. mars 1929
 Oscar Eriksen
 20. mars 1930
 Guttorm Olsen
 20. mars 1931
 Birger Kristoffersen
 7. april 1932
 Birger Kristoffersen
 12. mai 1933
 Hans Andersen
 4. mai 1934
 Øystein Egelund
 5. april 1935
 Erling Aarstad
 24. april 1936
 Erling Aarstad
 23. okt. 1936
 Eilif Volan
 29. okt. 1937
 Walther Eriksen
 Nov. 1938
 Walther Eriksen
 Nov. 1939
 Rinaldo Eriksen
 April 1940
 Sigvart Offenberget
 1. juni 1945
 Øystein Egelund
 19. okt. 1945
 Gustav Holmsen
 11. okt. 1946
 Alf Brønnum
 10. okt. 1947
 Leif Andresen
 13. okt. 1948
 Ragnvald Pettersen
 25. okt. 1949
 Olaf Abell

Orienteringssporten

Orienteringen innen vår forening ble kort og hektisk. I årene like før den annen verdenskrig fikk denne grenen innen idretten riktig vind i seilene. Dette var også tilfelle i vårt forening. Noen av våre gutter prøvde seg i treningsløp, men de to første i foreningen som var aktive var Oskar Berg og Paul Hansen. Begge fikk gode plasseringer i de såkalte forlikskonkurranser. Orienteringssporten var på den tid ikke fullt ut organisert, slik at alle kunne starte uten å være tilsluttet noe spesielt forbund. På denne måten gikk det helt til idrettsstreiken startet i 1940. De illegale orienteringsløp tok nå til med løp hver eneste snøbar søndag. Flere av Vika Idrettsforening medlemmer har vel knapt gått så mange turer i skog og mark som i disse årene. Mange fikk sin første opplæring i bruk av kart og kompass.

Da en i den tiden ikke kunne bekjentgjøre hvor en skulle ha løp, hadde vi et spesielt telefonnr. å ringe. Her kunne en da få beskjed «Kartblad 4 — Sølvdobla». Alle forsto hva dette innebar og det kunne være opptil 100 deltakere i disse løpene samtidig som det var flere løp på samme dag i samme distrikt.

Etter krigen begynte det igjen med en god deltakelse fra vår forening i o-løpene. Vi hadde nå fått en orienteringsgjeng og det ble også en bedre organisering av denne idrettsgren. Det ble henstilt til de foreninger som drev o-sport å tilmelde seg o-krets og forbund. Etter at våre løpere hadde bra plasseringer i 1945—46 samt at vi fikk seier over AIL Varg i en lagkonkurranse, mente vi at tiden var moden for opprettelse av en orienteringsgruppe innen foreningen. Forslaget ble fremmet for hovedstyret som ikke anbefalte opprettelse av noen ny gruppe, da foreningen fra før hadde vanskeligheter med å få tillitsmenn til de gruppene vi hadde fra før. Etter dette ble orienteringsgjengen oppløst og de som fortsatte med aktiv orientering, gikk inn i andre lag.

Nå har o-sporten fått en stor utbredelse og det er vel kanskje spørsmål om vår forening ikke burde ta saken opp igjen. Nettopp i denne tiden trenger en avlastning for dagens mas og jag, noe en best får i skog og mark.

Eldres gruppe

På generalforsamlingen i Vika I.F. i 1934, etter forslag fra Berger Andresen, ble spørsmålet om dannelsen av en gruppe for eldre medlemmer tatt opp.

Det var alltid slik før at man skulle ha oldboys-grupper, og oldboys var medlemmer som var fylt 32 år.

Det ble innkalt til møte den 6. mars 1935 hvor formannen Øystein Egelund ga en orientering og utredning om styrets arbeide med spørsmålet. Det ble også foreslått at det skulle dannes et eldres lag på grunnlag av kretsens lover, og dette ble vedtatt.

Man valgte et styre som tok seg av arbeidet. Det ble også vedtatt at navnet skulle være Vika I.F.s eldres gruppe. Dette er den gruppe som i dag heter Oldboys eller Gubbelaget.

Gruppen har i årene den har bestått gått inn for å samle de eldre medlemmer av Vika til hyggelige sammenkomster med lagsaker, foredrag og kameratslig samvær.

Hovedforeningens økonomi og idrettslige spørsmål har vært drøftet inngående.

Gruppen har støttet kraftig opp om idrettsgruppens arbeide og den har satt opp premier til stevner, bestemannspremier innen de forskjellige idrettsgrener,

samt støttet økonomisk opp om arrangement for barna.

Eldres gruppe har en gang satt opp premie til beste idrettsgutt eller jente i sesongen. Dette var et keramikkfat med Vika-merke og et motiv av Rådhuset. Dessverre har man ikke fulgt opp denne linjen med utdeling av disse keramikfatene, men det er noen som har fått dem.

Under krigen ble det stopp i gruppens arbeids, men man dannet bridgeklubben «Ruterseks» hvor man kom sammen for å spille kort og diskutere forskjellige saker, slik at kontakten var der da krigen sluttet.

Det bør nevnes at det i 1935 ble stilt lag i Østkanstafetten fra eldres gruppe, det ble også stilt fotballag i cup- og kretskamper med godt resultat.

Spørsmålet om mosjonsparti for de eldre har vært oppe til drøftelse, men uten resultat.

I de siste 20 årene har eldres gruppe hatt sammenkomster, turneringer og bl. a. konkurranse med «Varg-gubben».

«Gubben» har et fond som ikke kan røres uten at hovedforeningens økonomi er faretruende.

28. okt. 1950
Arne Olsen (Arnhjell)
5. okt. 1951
Leif Pettersen
21. okt. 1952
Knut Belsby
23. okt. 1953
Aase Arnhjell
22. okt. 1954
Kjell Utne
20. okt. 1955
Kjell Utne
24. nov. 1956
Armann Rolfsen
19. okt. 1957
Armann Rolfsen
22. okt. 1958
Armann Rolfsen
28. okt. 1959
Armann Rolfsen
19. nov. 1960
Johnny Kristiansen
27. okt. 1961
Johnny Kristiansen
1. nov. 1962
Armann Rolfsen
24. okt. 1963
Armann Rolfsen
29. okt. 1964
Armann Rolfsen
24. april 1965
Kjell Utne
29. okt. 1965
Kjell Utne
20. okt. 1966
Kjell Utne
Høsten 1967
Armann Rolfsen

VIKA- SANGEN

Vikas blåe, hvite gutter
har et valgspråk, et med klem:
Tren og tren og ingen slutter,
skal du se vi kommer frem.
Kjekke gutter, gode venner — er vi,
og vi alle spår,
at om noe galt enn hender
seiren vi nok sikkert får.

Refreng:

For Vika, ja den skal leve,
sjung hopp falleri hurra,
og klubben den vil seg heve
til topps falleri hurra.
Når vi fra en reise kommer
og stevner så inn mot by'n
møter vi hver deilig sommer
Vikas stolte syn.

Retningen for rette målet,
har vi og det er så bra,
lysende symbol, lik bålet,
skinner merket for hver da',
for Vika-navnet det skal klinge
over hele Norges land,
og det merket det skal bringe
heder at vi gutter kan!

Refreng.

Vikas blåe, hvite jenter,
tren, og dere seiren får.
Ingen sommel — ingen venten,
oppad, fremad, veien går.
Vi skal vise hele byen
at vi har den rette gnist.
Heve klubben opp mot skyen,
vi er Vika-optimist!

Refreng.

Inspirert av stemmnigen på fjorden under hjemturen fra en fotballkamp på Hurumlandet i 1924, skrev Alf Johansen denne sang, som siden har vært vår klubbsang. Siste vers er kommet til etter at dameavdelingen ble stiftet.

Vika i dag.

Se vårt store utvalg i

FLISER, MOSAIKK OG PARKETT

Flere spesialiteter i dekorerte fliser.

Flisarbeide, såvel som parkettlegging og sliping utføres.

Arnesen & Wagle A.s

Stortingsgt. 30

Telefon 20 36 18

arbeidernes landsbank a

Innhold

	Side		Side
Forord	5	Vår fane, vårt flagg og vårt banner ..	50
Pipervika — «Bydelen vår»	6	Vika's dameavdeling	51
Trekk fra sosiale og kulturelle forhold i Vika	7	Vår medlemsavis	53
Rimelige bad	8	Fotball	55
Litt om de gamle badene	10	Idrettens Dag	55
Tivoli og Klingenberg	12	«Maren»	57
Vika Idrettsforening blir stiftet	13	«Myggen» og «Høna»	58
Arbeidernes Idrettsforbund dannes ..	16	Fra «Tjuve-Holmen» til Torggata bad	59
Rolf Hofmo	17	Ansgar	67
Inn i Arbeidernes Idrettsforbund	19	Danmarksturen	74
Fra stedsklubb til storbyklubb		Vår fri-idrettshistorie	77
1933—1939	25	Vika Idrettsforening personlig	85
Olaf Thorsen	26	Klingenberg	85
Mot samling av idretten	29	Sykkel	87
Vika Idrettsforenings hedersmerke ..	29	Ishockey	88
Mot fred	31	Sveklinger	88
Norges Idrettsforbunds hedersbevis ..	32	«Idrettsfronten»	88
For Vika, ja, den skal leve	32	Marsj og kappgang	89
Oslo Idrettskrets hedersbevis	34	Ruseløkkbakken	90
De kjempet og falt	35	Bandy	91
I rolig farvann	36	Orienteringssporten	92
Høyt oppe og langt nede	37	Foreningens formenn	92
50 års innsats for		Eldres gruppe	93
Frihet — Sunnhet — Kultur	39	Vika i dag	94
Vår boksehistorie	41	Vika-sangen	95

**ARBEIDERNE
BOK- OG PAPIR-
HANDEL A.s**

Youngstorget 4, Oslo 1 – Telefon 33 01 25 – 33 02 15

Til Hovedstyret.

Dette er eksemplar nr. 1 av beretningen
1918-1968.

Vi håper skriftet vil falle i styrets
og medlemmernes smak.

Oslo, 26. januar 1968

Orinelda Eriksson

Per Hofmo

Hans Helli

Arne Myrnes

Arvid Gulhaug

Rigmor Kristiansen

Brigitte Rindtved

Knut Belsbye

Børge Lange

engang at samere direkte
plantning av bolsjevikideale
paa norsk jordbund.

Før der foreligger nærmere
meddelelse om motiverne for sty-
rets krumspring i taktikspør-
maalet er det selvfølgelig vanske-
lig for utenforstaaende at ha no-
gen mening om utsættelsens virk-
ninger paa arbeiderpartiets frem-
tidige holdning. Nogen omven-
delse betyr den dog sikkert ikke,
selv om den efter forlydende var
forledet gamle Chr. H. Knud-
sen til at falde i Tranmæls ar-
me. Kjærligheten til mindretals-
diktatur, sovjetstyre og presse-
knebling er sikkerlig ikke blitt
mindre glødende end før hos

Av „Morgenbladet“

for hundrede aar siden.

Onsdag 9de Juni 1819.

[Carl Johans aapne brev til den
svenske lovforsamling.]

„Da det ved Udøvelsen af Bort Rø-
gelige Råd har været vor fornemste
Omsorg at paase, at de offentlige An-
liggender, som udgjøre Formaalet for
den egentlige Bestyrelse eller for de ad-
ministrative Auctoriteter, maatte for-
pleies med Kraft og Virksomhed, og en-
hver enkelt Mands Ret og Effeit ved
noie beskyttes med Lovens upaatvilede
Anvendelse af en uafhængig Domstol-
mægt, men vi have fundet, at den for-
senkede Gjendring herfor ligger i den
sammenblanding af de administrative
Auctoriteter og den dommende Mægts
Forretninger. — saa have vi naadigen
villet anbefale Eder, at alle Rets-
distrikter vorde adskilte fra de admini-
strative Auctoriteter.“

Torsdag 10de Juni 1819.

Udenlandske Efterretninger.

Brüssel, 24de Mai. Den 21de dennes
blev i Scheveningen ved Herr Tresen
fra Rotterdam — anfulgt av
med af Bonn Medler (Mentor)

overmaade vellykket. Fra dan-
ske aviser møtte 11 repræsentan-
ter væsentlig fra jydsk blade.
Likeledes var den samlede Chri-
stianiapresse repræsentert. Des-
uten møtte 15 repræsentanter
fra aviser paa Sørlandet. Til
møtet var indbudt Sørlandsba-
nens fælleskomite, videre Chri-
stianssands jernbanekomites for-
mand major E. A. Gundersen,
formand i komiteen for færge-
farten Jylland—Christianssand,
konsul Gunnar E. Due, for-
en del andre autoriteter. For-
dags middag foretok sam-
journalister og de indbudte
skjærgaardstur og var herunder
fabrikeier Jøbsens gjester
paa hans eiendom paa Dversøen
hvor man blev hjertelig mottat.
Om aftenen paahørte forsamlin-
gen et lysbillede-foredrag av di-
striktchef Engelstad om
Sørlandets kommunika-
tioner
hvori han leverte et kraftig ind-
læg for Sørlandsbanen og færge-
ruten. Om aftenen møttes man
til en fest i klubben. Der blev
holdt en række taler for Norge,
Danmark, Christianssand osv.
og samværet fortsatte i den bed-
ste stemning til langt paa nat.
2den pinsedag drog man med
jernbanen til Byglandsfjord,
hvorefter med baat til Bygland
og op til Sommerhjemmet. Sø-
redøler var møtt frem i sine na-
tionaldragter og bygden var flag-
smykket. En række taler blev
holdt, hvorefter man begav sig
paa hjemturen. Om aftenen sam-
ledes man atter til fest. Veiret
var under hele stevnet det aller
bedste.

Statsøkonomisk eksamen

er nu avsluttet idet 20 kandida-
ter blev færdige. En kandidat
nemlig Ragnar Anton Frise

En ny „stjerne“

Ulven idrætsforening feiret igaar sin debut som arrangør med et juniorstevne i fri idræt paa Dæhlenengen. Dens debut var meget lovende. Foreningen, som selv har mange udmerkede idrætsmænd, hadde samlet næsten alle vore bedste juniors til sit stevne, og resultaterne uteblev ikke. Eller hvad skal man si om en nyopdukende junior som let og elegant hoppet 6,60 m. i længdesprang?

Arrangementet gik usædvanlig kvikt fra hånden. Paa vel to timer, fra kl. 10 til kl. 7½ avgjordes 7 øvelser, som tilsammen talte over 100 deltagere.

Efter defileringen av samtlige deltagende, gik man igang med 100 meters løpet, som hadde faat uhyre stor tilslutning. Hele 40 mand startet, fordelt paa 7 heats. De to bedste i hvert forsøksheat kom med i mellemheatene. Bedste tid i forsøksheatene var 12,3, en tid som i den sterke motvind maa regnes som god.

I mellemheatene — 3 ialt — var bedste tid 12,1 sek. De to bedste fra hvert heat kom med i slutløpet. Resultatet av dette blev:

1. Bjarne Guldaker, Ørnulf 11,9 sek. 2. Anders Stang, Ljot 11,9 (en haandsbred efter). 3. Erling Saunes, Studenterne 12,0. 4. Georg Nilsen, Tjalve 12,2. 5. Kristen Berg, Askim 12,3. 6. O. Svartshoel, Ørnulf 12,4 sek.

I 5000 meter løpet skaffet E. Kristoffersen, Ekeberg, sig straks i begyndelsen et forsprang paa ca. 30 m., som han beholdt hele løpet igjennem. Renolen og Sagen kjempet haardt om andenpladsen og resten av løperne, ca. 30 stk., kom derefter ind i mere eller mindre daarlig forfatning. Resultatet blev:

1. E. Kristoffersen, Ekeberg 17,21 m. 2. O. Sagen, Torodd 17,23,1. 3. A. Renolen, B. U. L. 17,24,5. 4. K.

længdesprang.

Breien, Frogn 17,37,2. 5. H. Staff, Sørli 17,40,6. 6. Fr. Engebretsen, Tjalve 17,43,8.

4 × 100 meter stafetløp. De 6 deltagende lag startet i 2 heats. Første heat blev vundet av Ljot. Andet heat av Ulven. Tiden i forsøksheatene var avgjørende. Rækkefølgen blev: 1. Ulvens lag 47,4 sek. 2. Ljots lag 47,6. 3. Turnforeningens lag 47,7 sek.

I høidesprang, hvor konkurransen var knivhaard, blev resultatet: 1. Th. Carlsen, Tjalve 1,67 m. 2. Sv. Hansen, Torodd 1,62. 3. A. Rossow, Studenterne 1,62. 4. K. Berg, Askim 1,62. 5. S. Grasto, Torodd 1,62 m.

Længdespranget blev en stor overraskelse. Favoriten, Stang fra Ljot, hoppet nemlig «kun» 6,05 m., mens en ny junior, Palm, Vika, let og elegant hoppet 6,60 m. Efter Johan Hellums mening har den 25 aarige Palm chancer til at bli vor repræsentant i længdesprang ved landskampen i fri idræt. Rækkefølgen blev her:

1. Joh. Palm, Vika 6,60 m. 2. Tbr. Paulsen, Studenterne 6,20. 3. Fredsted, Tjalve 6,09. 4. A. Stang, Ljot 6,05. 5. G. Jensen, Sørli 6,04. 6. H. Schibbye, Ulven 6,03 m.

Kuglestøtet blev vundet av Bjørn-Hansen, Studenterne; resultat 11,74 m. (bedste haand). 2. Bj. Østern, K. I. F. 10,79. 3. Th. Carlsson, Tjalve 10,29. 4. H. Svendsen, Nygaard 10,16. 5. Kr. Sørli, Ulven 10,08.

I sidste øvelse, diskoskast, bedste haand, blev resultatet: 1. T. Skensvold, Tjalve 44,63 m. 2. Th. Carlsen, do. 43,51. 3. Olaf Larsen, Nygaard 43,11. 4. Per Johansen, Ekeberg, 41,16. 5. H. Beck, Ulven 38,35 m.

Der var 1200 tilskuere.

Reporter.